

စိတ်ကူးချိုချိအနုပညာ

ယုဝတီမာလာသိန်း

မိန်းမဈေးဖျက်သူ
ဝတ္ထုတိုများ

ရသခန်းသာ ရွေးသီရာ

မိန်းမဈေးဖျက်သူ
ဝတ္ထုတိုများ
ယုဝတီမာလာသိန်း

၂၀ ရာစုအလယ်တစ်စိုက် မြန်မာမဂ္ဂဇင်းများမှ
ထင်ရှားခဲ့သော မြန်မာဝတ္ထုတိုဆရာများ၏ လက်ရာမွန်များ
အမှတ်တရစုစည်းသည့် အစီအစဉ်။

မိန်းမလေးများကဲ့သို့ ဝတ္ထုတိုများ၊ ယုတ်တီဟလာသိန်း
မျက်နှာပုံပန်းချီ - တော်တီဆွ
စာမျက်နှာ ၁၄၆ မျက်နှာ၊ ၁၂*၈ စင်တီမီ x ၁၈*၅ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကမ္ဘာ့ဝန်ထမ်း၊ စာပေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - အောင်မာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မင်္ဂလာဒုံလမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

ရောင်းစဉ် ၁ ၈ ၀ ၀ ကျပ်

မာတိကာ

-	ယုဝတီမာလာသိန်း၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	(က)
၁။	ချစ်သော ချစ်သူ	၁
၂။	မိန်းမချွေးဖျက်သူ	၂၆
၃။	ယူးမေနီယိုရှု	၅၉
၄။	နေထွက်သော ည	၇၄
၅။	အကြောင်းကံလို့ပဲ ထင်တယ်	၉၉
၆။	ဆုံမတွေ့လို့ပြီ	၁၂၁

ယုဝတီမာလာသိန်း
(၁၉၂၈-၂၀၀၉)

ပေါင်းတည်ဇာတိ။ ၁၉၂၈ ဇန်နဝါရီ ၁၆ ဖွား။
အဖ ကုန်သည် ဦးထွန်းမြ၊ အမိ ဒေါ်မြခင်။
မွေးချင်းလေးယောက်တွင် ဒုတိယ၊ အမည်ရင်း
ဒေါ်ခင်ခင်သိန်း။ ထွက်နေ့နွယ်၏ဇနီး။

ငယ်စဉ်က ပေါင်းတည်မြို့၊ ဦးဖိုးဖေ မြို့နယ်
စီပယ်ကျောင်းတွင် မူလတန်းပညာ သင်ခဲ့ပြီး၊
ပေါင်းတည်မြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင်
၁၉၄၂ အထိ အထက်တန်းပညာ သင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၀-၁၉၆၁ “ဗမာ့ခေတ်” သတင်းစာ
ယုဝတီဂျာနယ်ကဏ္ဍ၊ ၁၉၆၂ “ယုဝတီ” သတင်း
စာတို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင်း ကာလတွင် အာရှလူငယ်
အဖွဲ့၌ ပါဝင်၍ လက်ရေးစာစောင်များမှာ စာ
ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၄၆ ထုတ် ‘ဒီးဒုတ်’ ဂျာနယ်ပါ
“ချစ်ရက်မဆံ့” ကဗျာကို “မာလာသိန်း” ကလောင်
အမည်ခံ၍ စာပေနယ်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာ
ပင် “တိုးတက်ရေး” သတင်းစာနှင့် “သွေးသောက်”
မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ရေးခဲ့၏။ “သွေးသောက်” မဂ္ဂဇင်း
တွင် “စံပယ်ဖြူ” ကလောင်အမည်ကိုယူ၍ ရေးခဲ့
သည်။ ၁၉၄၇ တွင် “ဗမာ့ခေတ်” သတင်းစာ
“ယုဝတီ” ဂျာနယ်ကဏ္ဍ၌ ဝတ္ထုများ၊ ကဗျာများ
ရေးသည်။ ၁၉၅၁ တွင် “ယုဝတီ” ဘွဲ့ရပြီး
“ယုဝတီမာလာသိန်း” ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် “ရွှေမဝ”၊ “မြဝတီ”၊ “ငွေတာရီ”
 တို့တွင် ဝတ္ထုများ၊ ဆောင်းပါးများ ရေးလာ၏။
 ၁၉၆၁ ထုတ် “မုန်းသူကိုမှ ချစ်ချင်တယ်” သည်
 ယုဝတီမာလာသိန်း၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းဖြစ်
 သည်။ ယုဝတီဂျာနယ်နှင့် “ယုဝတီကဏ္ဍ” တွင်
 “လှယဉ်ယဉ်”၊ “ခင်မာနွယ်”၊ “ယုယုခင်” “မေမေ
 သက်”၊ “ခင်မာလာ”၊ “လေနီ” စသော ကလောင်
 အမည်ပွားများသုံး၍ ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၅၂-၆၂
 “ယုဝတီ” ဂျာနယ်ကဏ္ဍနှင့် “ယုဝတီ” သတင်းစာ
 တွင် “လေနီ” ကလောင်အမည်ကို အများဆုံး
 သုံးခဲ့သည်။ “ယုဝတီ မာလာသိန်း” အမည်ဖြင့်
 “ကြိုးဖူးလေသည့် ယောက်ျားတစ်ဦး” (၁၉၆၅)၊
 “မြေသဇာ” (၁၉၆၆)၊ “မိန်းမလက်ရေး” (၁၉၆၇)၊
 “သစ္စာဆိုသူ ရှိသည်ထင်လေး” (၁၉၆၈)၊ “လှ
 နတ်ရှင်” (၁၉၆၉)၊ “အလှမ်းကွာဆုံးခရီး” (၁၉၇၀)၊
 “မပွင့်ရဲသောပန်း” (၁၉၇၁) စသည့် လုံးချင်းဝတ္ထု
 များကို ရေးခဲ့သည်။ ၂၀၀၉၊ ဇန်နဝါရီ ၁၈ တွင်
 ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။

ချစ်သော ချစ်သူ

ကိုထွန်းဖြူသည် ကျွန်မကို အသက်လောက်ချစ်သည်ဟု ပြောခဲ့
သူဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မအား လက်ထပ်မယူလေသော ယောက်ျား
တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သို့ကြောင့် ကိုထွန်းဖြူကို ကျွန်မ စိတ်နာသည်။

ကိုထွန်းဖြူသည် ကျွန်မချစ်သလို ကျွန်မအပေါ်တွင် မချစ်လေသူတစ်ဦး ဖြစ်၍ ကိုထွန်းဖြူအား ကျွန်မ မုန်းခဲ့ပါသည်။ မေ့ခဲ့ပါသည်။ အဆက် ဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ ကြာပါပြီ သူ့ကို မုန်းခဲ့မေ့ခဲ့သည်မှာ... ၁၅ နှစ်ပင် ရှိ ခဲ့ပါချေပြီ။

* * *

ကိုယ့်စိတ်ထဲတွင် မှန်ပြီထင်လျှင် ထင်ရာကို တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် လုပ်တတ်သူ ကျွန်မကို ဆွေမျိုးအားလုံးက မုန်းတီး အော့ကြောလန်ကြပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မဆွေမျိုးများမှာ ဘယ်တော့မှ ဝါဒမတူကြပါ။ အမြဲ တိုက်ပွဲဝင်နေရပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ကျွန်မဘက်သာ မှန်ကန်သည်ဟု ထင်ခဲ့ပြီး ထင်ရာတွေကို လျှောက်လုပ်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါ၏။ ဒါကို ဆွေမျိုးတွေက ဂျီးဒေါ်နှင့် တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူကဆိုးသလဲ ကြည့်ကြပါဦးဟု အရပ်ကိုတိုင်တည် ကြလေသည်။ သူတို့ဘာပြောပြော ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ဝါဒကိုယ့် ယုံကြည်ချက်ကို တစ်ခါမှ လက်နက်မချခဲ့ပါပေ။

အဖေရော... အမေရော... ဆွေမျိုးတွေကရော... ကျွန်မကို မြို့ပိုင် ကတော် ဖြစ်စေချင်သည်။ မြို့ပိုင်ကိုလွမ်းမောင်မှာ မြို့ပိုင်ဆိုသည့် 'ဂုဏ်' တစ်ခုကလွဲ၍ ကျွန်မအမြင်တွင် ဘာကမှ မက်စရာကောင်းသော လူ မဟုတ်ပါ။ ဒါကို ဆွေမျိုးတွေ တစ်ပြိုင်လုံးက ကျွန်မနှင့် သဘောတူနေကြ ပါသည်။ ကျွန်မအမေမှာ ကိုလွမ်းမောင်ကို ထမင်းဖိတ်ဖိတ်ကျွေးရသည့် စရိတ်ကပင် တော်တော်ထိနေပြီဖြစ်ပါ၏။ အဖေဆိုတာကလည်း မြို့ပိုင် ယောက္ခထီး ဖြစ်ချင်သည်မှာ တစ်ပိုင်းမဟုတ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး သေမတတ် ပင် ရှိနေပါသည်။

သည်တုန်းက ကျွန်မ ကိုထွန်းဖြူနှင့် ချစ်နေကြသော ကာလ

ဖြစ်ပါသည်။ ‘အဖေ’ ‘အမေ’ တို့ကတော့ မသိကြသေးပါ။ ရိုးရိုးပဲဟု ထင်နေကြဟန် ရှိပါ၏။ ကိုထွန်းဖြူသည် ကိုလွမ်းမောင်လို “မြို့ပိုင်” ဟူသော ရာထူးလက်ကိုင် မရှိသေးသည့် (၁၀ တန်း) ကျောင်းသား တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုထွန်းဖြူတွင် အဖေမရှိ၊ အမေမရှိ မွေးချင်းကတော့ ကိုးယောက်ရှိပါသည်။ စီးပွားရေးအခြေအနေက မတောင့်ရှာပေ။ အစ်ကို အစ်မများ ဖြစ်ကြသည့် အိမ်ထောင်သည်များက အသင့်အသင့် မောင်ငယ် ညီမငယ်များကို ပညာသင်ပေးသွားကြရသော အစဉ်အလာ အဆင့်အတန်းက ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းဖြူ၏ မိဘများမှာလည်း တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် စက်ရှင်မင်းကြီးဘဝမှာ စမတ် ကျကျ နေခဲ့ကြသူများဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကြောင့် သူတို့ဘဝသည် အားလုံး ပြောင်းလဲသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနာမည်မှာ ‘အမာဖြူ’ ဖြစ်သော်လည်း ကိုထွန်းဖြူက ကျွန်မ ကို ‘အသက်’ လို့ ခေါ်ပါသည်။

သူ့အသက်လောက် ချစ်ခြင်းကြောင့်ဟု... သည်တုန်းက ကျွန်မ ကို ပလီခဲ၊ ညာခဲ၊ တာခဲပါသည်။ ကျွန်မကလည်း သူတကယ်ပဲ... အသက်လောက် ချစ်ရှာလိမ့်မည်ဟု... ပစ်စလက်ခတ်ယုံကြည်ပြီး၊ သူ ကိုလည်း ကျွန်မက ... ‘ကို’ ဟုပင် ခေါ်ခဲ့ပါသေးသည်။

- “အသက်”
- “ဟင်...”
- “မောင့်ကိုချစ်ရင် ‘မောင်’ လို့ ခေါ်စမ်းပါကွာ”
- “ဟင့်အင်... ခေါ်ချင်ပါဘူး၊ သူများတွေ မောင်တိုင်း ‘ဖြူ’ လိုက် မ ‘မောင်’ ချင်ဘူး”
- “သူများနဲ့ မတူအောင် ‘ကို’ လို့ ခေါ်မှာပဲ”
- “ဟောဒီ - အသက်ဟာလေ... ပြောရဆိုရ သိပ်ကိုခက်တဲ့

ကောင်မလေး” ဟု ဆိုကာ ကျွန်မနဖူးကို သူ့လက်သီးနှင့် ထုခဲ့ပါဖူးပါသည်။ ချစ်သူက နဖူးကို သည်လိုလက်သီးနှင့်ထုခြင်းကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါ။ ကျွန်မချစ်သော ‘ကို’ က ကျွန်မ နဖူးလေးကို တယုတယသော မွှေးစေလိုပါသည်။ ကျွန်မ ပါးကလေးကိုလည်း မနာအောင်သာ လိမ်ဆွဲစေချင်ပါသည်။ ခုတော့ ကိုထွန်းဖြူသည် ကျွန်မ မျှော်လင့်သည့် ‘ချစ်ဆု’ ကလေးများကို ဘယ်တုန်းကမှ မပေးခဲ့ပါ။ ဒါတင်မက တစ်ခါတစ်ခါ နဖူးထုရုံနှင့် မကျေနပ်သေး၍ ကျွန်မခေါင်းမှ လှလှပပလုပ်ထားသော အမောက်ကလေးကိုပါ ဖျက်ဆီးချေမွှပစ်တတ်ပါသည်။ ဒီအခါ ကျွန်မမှာ နှုတ်ခမ်းစုမိပါသည်။

‘ကို’ နှင့် တွေ့တိုင်း ကျွန်မရယူလိုသော ချစ်ဆုများ မရ၍ ကျွန်မမှာ ရင်ထဲ ဟာဟာနေရပါသည်။

ဒါပေမင်္ဂ ပိတောက်တွေ ပွင့်ချိန်ရောက်လျှင်ဖြင့် ‘ကို’ တစ်ယောက် ကျွန်မဆီသို့ ပန်းတွေပွေ့ပြီး ပြုံးပြုံးကြီး ရောက်လာတတ်ပါသည်။ ကျွန်မ ပိတောက်ပန်းကို ချစ်မှန်း သူ့အသိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ‘ကို’ သည် အိမ်တွင် လူကြီးတွေအလစ်၌ ကျွန်မကို ပန်းအလှဆုံးတစ်ခက် ပန်ပေးတတ်ပါ၏။ နောက် ကျွန်မခေါင်းမှ ပန်းခက်ကလေးကို မွှေးတတ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ... မမွှေးခဲ့ပါလေ။

သင်္ကြန်ရေတွေ ဘာတွေလောင်းခြင်း ပြုခြင်းလည်း မရှိပါ။ သည်အခါ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အလွန်နေချင်သော ကျွန်မမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

“ကို... ဖြူ’ ကို ဒီနှစ် ရေလောင်းစမ်းပါ ‘ကို’ ရာ နော်...”

“အသက်ကလဲကွယ် အလကား အအေးမိပါ့မယ်၊ အိမ်ရှေ့မထွက်နဲ့နော်...”

“မြင့်မောင်” တို့ ‘တာတီး’ တို့တွေ ဖြူ’ ကို ရေလောင်းမယ်လို့

ချောင်းနေတာ..... အကြိုနေ့ကတည်းကပဲ” ဟု မချင့်မရဲ မျက်လုံးလက်လက်ကြီးများဖြင့် ကျွန်မကိုကြည့်ပြောပြီး ပြန်သွားတတ်ရာ -

“အော်... ငါ့ချစ်သူနယ်..... ထူထူပါပေ” ဟု ကျွန်မမှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ စိတ်မောရတတ်ပါသေးသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ မြို့ပိုင်ကိုလွမ်းမောင်က ကျွန်မကို လူကြီးစုံရာနှင့် လာ၍တောင်းသော နှစ်မှာပင် ကိုတစ်ယောက် ဆယ်တန်းမအောင်ဘဲ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျပါသည်။ သူ ဆယ်တန်းကျသည်မှာ ကျွန်မကိုလိုက်ပြီး ‘ပိုး’ နေ၍ဟု ဆိုကာ ကျောင်းလခထောက်ရသော သူ့အစ်မများက ဆိုလေသည်။ ကျွန်မလို ထောင့်မကျိုး ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မိန်းကလေးကို ဘာကြောင့် ဒါလောက်မက်မောနေရသလဲ... ဟု ကြိမ်းမောင်းကြသည်ဆိုသော စကားများကလည်း ကျွန်မနားသို့ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ရောက်လာပါသည်။ အိမ်မှ အမေနှင့် ဒေါ်လေးတို့ကလည်း ကိုထွန်းဖြူနှင့် ကျွန်မ နေပုံထိုင်ပုံ မရိုးသားသည်ကို ကြိုက်ပြီးလို့ နှစ်နှစ်ကြာမှ အကဲခတ်စ ပြုလာကြပါသည်။

သို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မက တစ်နေရာရာတွင် တွေ့ကြရန်ချိန်းသည်။ သူမလာပေ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်အထိ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးဆိုး ဒေါ်ပွပွနှင့် စောင့်ကြည့်နေရာ တစ်နေ့တွင် သူ့နှမ အငယ်မကလေး ကြူကြူနှင့် တွေ့ကာမှ သူနေမကောင်း၍ ဆရာဝန်ပင်ခေါ်ရကြောင်း သိရပါသည်။

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ကျွန်မ ကိုအပေါ် မရက်စက်နိုင်တော့ပါ။ သဘောမတူသလို လေသံပစ်နေသော သူ့အစ်မများ အိမ်ပေါ်ကိုပင် ကျွန်မတက်၍ ကျွန်မချစ်သူလူမမာကို အမေးရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ သူတို့အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အစ်မကြီးများက ဝတ္တရားမပျက်

နှုတ်ဆက်ဖော်တော့ ရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကလေးတောင် အားနာပါးနာ တိုက်ဖော်မရဘဲ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြ ပါသည်။ ကျွန်မနှင့်ကိုသာ အိပ်ခန်းထဲဝယ် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ ပါသည်။ သည်လို ဆိုပြန်တော့လည်း နှစ်ယောက်တည်း စကားပြော ချင်သူ ကျွန်မမှာ ဆန္ဒပြည့်ရပြီဟု ဆိုချင်ပါတော့သည်။ သူ့အစ်မတွေ သည် ကျွန်မနှင့် သဘောမတူဘူးဟုသာ ဆိုသည်။ အခုတော့လည်း နှစ်ယောက်တည်း လွတ်ပေးထားသားပဲဟု ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း တွေးမိပြန်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ကို့နဖူးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပင် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကို့အသားတွေသည် ချစ်ချစ်တောက် ပူလောင်လျက်ရှိ၏။

“အသက်”

ကိုသည် ကျွန်မကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြင့် ဆီးကြိုလေသည်။

“အသက် စာကို မောင် ရပါတယ်ကွယ်၊ မောင့်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် အသက်”

ကိုသည် မျက်ရည်လည်လည်နှင့် ကျွန်မကို ဆီးတောင်းပန်ပြန် ပါ၏။

“မဆိုးပါဘူး ကို”

“ကိုကို ဖြူစကားတွေ အများကြီး ပြောစရာရှိလို့ပါ၊ မေးစရာတွေ လည်း တစ်ပုံကြီးပဲ”

“မောင် သိပါတယ်။ ကိုလွမ်းမောင်နဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား”

“အင်း... အဲဒါလည်း အဲဒါပဲ၊ နောက် မေးစရာတွေလည်း အများ ကြီး ရှိသေးတယ်”

“အေးပါကွယ်... မောင် နေကောင်းအောင်သာ ဆုတောင်းပါ။

အသက် နေသိပ်ပူနေမယ်၊ ပြန်တော့နော်”

ကျွန်မ သူ့ကို စောစောက သနားတာတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိပါ။ ကျွန်မကို ပြန်တော့နော်ဟု နှင်သဖြင့် ရင်ထဲဆိုသွားရပါသည်။

“ဖြူကို မနှင်ပါနဲ့ဦး ကိုရယ်...၊ ဖြူ ပြောချင်တာတွေ ပြောပါရစေဦး”

ကျွန်မလည်း တစောက်ကန်းပီပီ ဘာတွေညာတွေမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ပါးစပ်ထဲ တွေ့သမျှ ပြောချလိုက်ပါသည်။

“အသက်ရယ်၊ မောင်လည်း ဒါတွေ စဉ်းစားနေပါတယ်။ စာမေးပွဲကျလို့ စိတ်ညစ်ရတာက တစ်မျိုး၊ ကိုလွမ်းမောင်ကိစ္စက တစ်မျိုးနဲ့ မောင် ဘယ်လိုကြံရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ဖြူလည်း စိတ်ညစ်ရတာပါပဲ ကိုရာ၊ ကိုလွမ်းမောင်ကိစ္စက အရေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုနှမတွေက ဖြူနဲ့ကိုကို သဘောမတူကြဘူးဆို...၊ ဖြူက-နု-ရွဲ-ကျိုး-ပဲ နေလို့လားကိုရယ် ဟင်”

မေးလိုသမျှ စကားတွေက တားမရဆီးမရတော့ပါ။ ကျွန်မ လျှာဖျားမှနေ၍ ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်ကုန်ကြပါတော့၏။

“အသက်ကလဲကွယ်၊ ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော မောင့်သဘောတစ်ခုတည်းပါ။ အသက်ကို မောင်အသက်နဲ့ ထပ်တူချစ်ပါတယ်။ မောင့်အချစ်ကို ယုံပါကွယ်”

“အို... ကို ချစ်တာက ပါးစပ်က ချစ်နေတာပဲ”

ကျွန်မသည် မထူးတော့သည့်အတူတူ ပြောချင်ရာထပ်ပြောပြန်ပါသည်။ သည်အခါ ကိုမျက်နှာသည် ညိုပြီး မည်းတက်သွားပါသည်။

“ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ အသက်ရယ်၊ မောင့်ကို အချိန်ကမှ မပေး

သေးတာပဲဟာ”

“အခုလို အခက်အခဲနဲ့ တိုးနေတာကိုတောင်မှ အချိန်မဟုတ်သေးရင် ဘယ်ဟာကို အချိန်ခေါ်မှာတုံး၊ အို... ကိုစိတ်နဲ့ ဖြူစိတ် လဲလိုက်ချင်တယ်၊ ကိုကြည့်ရတာ ဘာတစ်ခုမှ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်မရှိဘူး၊ ကိုကိုဖြူ အားမရဘူး သိရဲ့လား”

ကျွန်မက ဒေါပွပွနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်မည်အပြုတွင် ကိုက ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ကိုနှင့် ကျွန်မ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ချစ်လာခဲ့ကြသည့် ကာလအတွင်းဝယ် ကိုသည် ဒီတစ်ခါပဲ ကျွန်မကို ကိုင်ဖူးပါသည်။ ကိုလက်များသည် မီးကဲ့သို့ ပူနေပါသည်။ ကိုလက်မှ အပူသည် ဓာတ်လိုက်ခံရသကဲ့သို့ပင် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အသွေးအသားများကိုပါ ပူလောင်သွားစေပါသည်။

“အသက်ဟာလေ သိပ် စိတ်မြန်တာပဲကွယ်၊ အသက်ကို ‘မောင်’ အခုလက်ထပ်၊ အခုဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်မှာ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ သေးဘဲနဲ့ ‘အသက်’ ကို မယူချင်သေးဘူး၊ မောင် ဆယ်တန်းမအောင် သေးပါဘူး အသက်ရယ်၊ ဒီပညာကလေးနဲ့ မောင်၊ အိမ်ထောင့်တာဝန် ဘယ်လိုထမ်းမလဲ၊ အသက်ဟာ ဒါတွေလည်း သိရက်သားနဲ့ မောင့်ကို တမင်စိတ်ညစ်အောင် လုပ်နေတာလား ဟင်...”

“အို... ကို ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မေးလိုက်မိပြန်ပါသည်။ သည်တုန်းက အချစ်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ဖတ်ပြီး အချစ်ရူးနတ်က ကျွန်မကိုယ်တွင် ဝင်ပူးနေသော အချိန်လည်းဖြစ်ပါ၏။ ကိုသည် ကျွန်မစကားအဆုံးတွင် ကျွန်မလက်ကိုင်ထားသော သူ့လက်ကို လွှတ်လိုက်ပါသည်။

“အသက် အိမ်ပြန်တော့ကွယ်...၊ မောင် အသက် စိတ်ဆိုးနေချိန်မှာ ဘာမှမပြောချင်သေးဘူး၊ အသက်လည်း စိတ်ဆိုးတုန်းကို စကား

လည်းမပြောနဲ့၊ စာလည်းမရေးနဲ့... ကလေးရယ်နော်”

“အို... ‘ဖြူ’ ကလေး မဟုတ်ဘူး....”

ကျွန်မ ဒါပဲ နောက်ဆုံးပြောပြီး ကိုတို့အိမ်မှ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

* * *

ထိုနေ့က အိမ်ဝမှ ကျွန်မအမေသည် မျက်နှာကြီးဆယ့်နှစ်ခေါက် ချိုးနှင့် ဆီးကြိုလျက်ရှိပါသည်။ ကိုဆီကို ကျွန်မသွားကြောင်း ဘယ်လို ဘယ်လို သိသွားသည်မသိ၊ ယောက်ျားကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်အိမ် မိန်းကလေးက သွားရပါမို့လားဆိုပြီး ကြိမ်းပါမောင်းပါလေတော့သည်။ ထွန်းဖြူနဲ့ နင်နဲ့ ကြိုက်နေကြသလားဟုလည်း မေးပါလေသည်။

“ငါကဖြင့် လင်ကောင်းသားကောင်း ရပါစေတော့လို့ အမွန်းတင် လိုက်ရတာ၊ ဒင်းက ဆယ်တန်းမှမအောင်တဲ့ အကောင်ကို ကြိုက်ရသတဲ့ တော်.. ငါအရပ်ကို ရှက်လိုက်ပါတိ...၊ ဒီနေ့စပြီး ဒီကောင်မကို အိမ်ပြင် မထွက်စေနဲ့ဟေ့” ဟု အိမ်ရှိ ဒေါ်လေးအပျိုကြီးကို ညာသံပေးကာ ကျွန်မ ကို နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးအတွင်း ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ ထားလိုက်ပါ တော့သည်။ ထမင်းစားချိန် ထမင်း၊ ကော်ဖီချိန် ကော်ဖီ လာတိုက်ကြ သော်လည်း ကျွန်မသည် လာကျေးသမျှ အစာတွေကို မှောက်၍လည်း ကောင်း၊ သွန်ပစ်၍လည်းကောင်း သူတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆန္ဒပြ လျက်ရှိပါသည်။ အိမ်တွင် ကျွန်မဘက်တော်သား တစ်ဦးရှိပါသည်။ သူကတော့ စားဖိုဆောင်မှ ‘လှအေး’ ဖြစ်ပါသည်။ အမေတို့ အဖေတို့ ကျွေးသော ထမင်းတွေ၊ ကော်ဖီတွေကို သွန်ပစ်ပြီး လှအေးဝှက်၍ ဝှက်၍ လာပေးသော အစာများကို ကျွန်မမှာ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်စားရင်း မျိုရင်းနှင့် အိမ်သားအားလုံးကို ရဲရဲတင်းတင်းကြီး သပိတ်မှောက်ပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သည်အကြောင်းကို မသိရှာသော အမေနှင့်အဖေ၊ ဒေါ်လေးတို့မှာ ကျွန်မ

မလုပ်ရတော့ပါ။ ကျွန်မကို အဖေ၊ အမေ၊ ဒေါ်လေး စသည့် ယက္ခဂုဗ္ဗာန်များက ဝိုင်းရံထားလျက် ရှိပါတော့သည်။

အဖေက.... မြို့ပိုင်ကိုလွမ်းမောင်နှင့် လက်ထပ်ရန် သွေးအေးအေးနှင့် ကျွန်မကို အရှုနှုတ်လျက်ရှိပါသည်။ ဒေါ်လေးကလည်း ကိုလွမ်းမောင် မိဘများက စိန်တစ်ဆင်စာနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံ လက်ဖွဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သွားရည်ကျမည်အထင်နှင့် နားဝင်အောင် နှူးနှပ်နေပါသည်။ အဖေကလည်း....

“ငါ့သမီးလေးက... လိမ္မာပါတယ်ကွာ” ဆိုသည့် လေသံနှင့် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦး ကျွန်မကို လင်ပေးစားနေပြန်ပါသည်။ ကျွန်မက စိတ်မညစ်နိုင်ဘဲ ရယ်ချင်နေသည်။ လှအေးနှင့်တွေ့၍ သည်အကြောင်း တွေ့ပြောပြီး ရယ်သောအခါ... ‘လှအေး’ က -

“မမ စိတ်မှကောင်းရဲ့လား မသိဘူး၊ ရယ်လို့ချည့်နေတာပဲ” ဟု ကျွန်မကို မေးပါတော့သည်။

“အေး... ညည်းတို့တွေတစ်နေ့ ငါ့အကြောင်းသိရစေမယ်” ပြောကာ ကျွန်မ အားရပါးရပင် မီးဖိုထဲတွင် ရယ်ချလိုက်မိပါသေးသည်။

* * *

ကိုယ့်ရည်းစားက အူလည်လည်လုပ်၍တစ်မျိုး အိမ်က မိဘများက မြို့ပိုင်နှင့် ပေးစားချင်၍တစ်ဖုံ၊ ရင်တုန်စရာ ကောင်းနေသောအချိန်မှာပင်... ကျောင်းနေဘက်... ‘ကိုမြင့်မောင်’ ကြီးထံမှ ရည်းစားစာသည် ကျွန်မလက်ထဲ အကျပ်အတည်းကြားမှ ရောက်လာပါလေသည်။

ကိုမြင့်မောင်ကို ဟိုတုန်းက သိပ်ကို အမြင်ကတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မထက်လည်း အသက်သုံးနှစ်လောက် ကြီးမည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်မကို ပိုးလိုက်သည်မှာလည်း သေသေကြေကြေ ဖြစ်ပါ၏။ ဒါပေမင့်

ကျွန်မ မကြိုက်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ ကိုမြင့်မောင်ကို ကျွန်မ ကြိုက်ချင်လာပါသည်။ စာတစ်စောင်တည်းနှင့် ပြန်ကြိုက်လိုက်၍ မကောင်းသဖြင့် သာ... အောင့်အီးပြီး စာသုံးစောင်အထိ စောင့်ခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်မသည် ပထမစာတစ်စောင်တည်းကပင် အဆင်ပြေပြေ အိုကေ ဖြစ်ချင်နေပါတော့သည်။

ကိုမြင့်မောင်— ရည်းစားစာကလည်း တော်တော်ဆန်း၏။ ကျွန်မ ဆီမှ ကြိုက်၏မကြိုက်၏ မသိရသေးခင်ကပင်... ‘လက်ထပ်ရန် ကိစ္စကိုပဲ လူနာ အမဲခြောက်တောင်းသလို တပူပူမေးနေပါတော့သည်။ ကိုထွန်းဖြူနှင့် တန်းတူထား၍ သူ့ကိုလည်း ကျွန်မ၏ ‘ဘဝကြင်ဖက်’ စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားပါဟု... အရေးဆိုလာချေ၏။’

အိမ်မှ ‘အဖေ’ တို့ ‘အမေ’ တို့ကိုတော့ ကျွန်မကြီးရှည်ရှည်နှင့် လှန်ထားပြီး ရွက်ပုန်းသီး ကျွန်မသည် ‘ကိုမြင့်မောင်’ နှင့် ကိစ္စကို စဉ်းစားနေရပါသည်။ ‘ကိုထွန်းဖြူ’ ဆီမှ စာတွေကတော့ တဖြည်းဖြည်း အလှမ်းဝေးသွားရုံသာမက၊ လူပါ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားပါတော့သည်။ ဒါပေမင် ကျွန်မ... သူ့ကိုမလွမ်းခဲ့ပါ။ ပြောင်းသွား၍လည်း ဝမ်းမနည်းခဲ့ပါ။

“ကောင်းတယ်... ရန်ကုန်ပြောင်းသွားရုံတင် မကဘူး၊ သေသွားရင်... သာအေးသေးတယ်။”

ကျွန်မသည် ‘လှအေး’ ကိုပဲ ဖိပြီး ပြောမိပြန်ပါသည်။ လှအေးကတော့ ကျွန်မလုပ်ပုံတွေကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရ၏။

“မမ... ဟာ... ရုပ်နဲ့မလိုက်ဘူး” ဟု ဆိုပါသည်။

“ညည်းက ညည်းလင် ထွန်းဖြူတက်ကနာလို့ ငါ့ကို ရုပ်နဲ့မလိုက်အောင် ရက်စက်တယ်လို့ ဆိုတာပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ညည်းလင်ကို သနားရင် ညည်းဖာသာ ရန်ကုန်လိုက်သွားပြီး ယူပါလားအေ့”

လှအေး၏ ခေါင်းကို ယောင်းမနှင့်ခေါက်ရင်း ကျွန်မက ဤသို့

ပင် ရန်တွေ့ခဲ့ရပါသေးသည်။

“လှအေးကို ကိုထွန်းဖြူကြီးက မကြိုက်လို့သာပေါ့ မမရယ်... နို့မို့ရင် ဒီကောင်မက ဘယ်နေလိမ့်မတုံး”

“ကောင်နာမ”

ကျွန်မက နောက်တစ်ချက် ခပ်နာနာကလေး ထပ်ခေါက်မှ လှအေးသည် ငြိမ်သွားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲ ငြိမ်ပါသည်။

“မမဟာက... အစ်ကိုထွန်းဖြူကိုလည်း... ဘာမှ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ ဖြတ်ပစ်တယ်၊ ဟို မြို့ပိုင်... လန်ဘားကိုလည်း မယူဘူး၊ မမဟာက ဘယ်နှယ်ဟာလဲ”

“ငါ့ဟာငါ... ဘယ်သူ့မယူယူ... နင့်အပူမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ... မမဟာက ပြတ်ပြတ်သားသားမှ မရှိတာကပဲ၊ မိန်းမ ဆိုတာ... ကိုယ့်ကို ပိုးမဲ့သူ ကြိုက်မဲ့သူရှိတုန်း ယူရတယ်မမရဲ့၊ တော်ကြာ အပျိုကြီးပိုးထိုး ဖြစ်သွားမယ်ဟင်း....”

“အောင်မယ်... ကောင်နာမက... အရောင်လို့ ရောင့်တက်တယ် ဟင်း... ငါ့များ ပြတ်ပြတ်သားသား မရှိဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ပိုးထိုးထိုး လောက်ကိုက်ကိုက်၊ ငါ့ဘာသာငါ ရည်းစားဆယ်ယောက်ထားထား နင့် အပူ တစ်ရွေးသားမရှိပါဘူး”

“အော်... မမကလည်း လှအေးက စေတနာနဲ့ အကောင်းပြော တာပါ၊ ယောက်ျားဆိုတာကတော့ လှေကားသုံးထစ်ဆင်းရင် လူပျိုဖြစ် သတဲ့ လှအေးတို့ မိန်းမတွေကတော့ ရည်းစားတစ်ယောက်က နှစ် ယောက်ပြောင်းရင်”

“တော်တော်... ကောင်မ၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ” ကျွန်မသည် လှအေးအား မီးဖိုထဲတွင်ထားခဲ့ကာ.... အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသော အခါ အိမ်ရှေ့ဝယ် မြို့ပိုင်ကိုလွမ်းမောင်၏ ‘ဘေဘီ အော်စတင်’ ကားနက်

ကလေးသည် 'ကိ' ခနဲ ဘရိတ်အုပ်၍ ထိုးရပ်လာပါတော့၏။

* * *

အဖေနှင့် အမေသည် ကျွန်မလို မိုက်လုံးကြီးသောသမီးမျိုး၊ တစ်ယောက်ပဲမွေး၍ တော်ရောသည်။ ကျွန်မသည် အဖေနှင့်အမေတို့ မြို့ပိုင်ကိုလွမ်းမောင်မိဘများနှင့် 'စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း' ကိစ္စ သတင်း ထဲတွင် ထည့်လိုက်သောနေ့မှာပင် ကိုမြင့်မောင်ကြီးနှင့် ထွက်ပြေးခဲ့ပါတော့သည်။

ကိုမြင့်မောင်ကတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲသော လူဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ကိုမြင့်မောင်မိဘများက အမေတို့ဘက်သို့ လူကြီးဝတ္တရားပီသစွာ သွား၍ ပြောကြဆိုကြသော်လည်း အဖေတို့ အမေတို့ဘက်မှ သဘောမတူ ပြန်မသိမ်းဟုဆိုကာ... ငြင်းဆန်ကြပါသည်။ သည်တော့ ကိုမြင့်မောင် မိဘများသည် ဝတ္တရားကုန်ပြီဟုဆိုကာ သူ့သားနှင့် ကျွန်မတို့ လူကြီးစုံရာ မကျဉ်းမကျယ် လက်ထပ်ပေးပါသည်။ ကိုမြင့်မောင် အလုပ်ကတော့ 'ဆန်အဝယ်တော်' ဖြစ်ပါသည်။

“ဖြူရေ...”

“ကိုမြင့်မောင်”

“ဟာ... ကိုမြင့်မောင်... ကိုမြင့်မောင်နဲ့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ ဖြူရေ... သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ကျနေတာပဲ”

“အမလေး... ကိုမြင့်မောင်မို့ ကိုမြင့်မောင်လို့ ခေါ်တာကို ဖြူ... တခြားဟာတွေ မခေါ်တတ်ဘူး”

“အလိမ္မာသားနဲ့ အမိုက်မကလေးရယ်... ကဲ... လူတွေရှေ့မှာ တော့ ကိုမြင့်မောင်ပဲ ခေါ်ခေါ် သေနာကျကြီးလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ နှစ်ယောက်ထဲကျတော့ 'မောင်' လို့ ခေါ်နော်”

“အမလေးလေး... မောင် အခေါ်ခံချင်လိုက်တာကလည်း လွန်နေတာပဲ”

“ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်ကွယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူက ‘မောင်’ လို့ တယုတယခေါ်တဲ့အသံကို မကြားချင်တဲ့ယောက်ျား ဒီလောကမှာရှိရင် ဒီယောက်ျားဟာ လူတော့ မဟုတ်ဘူး ‘နွား’ ပဲ ‘နွား’ အစစ်”

ဘာဖြစ်၍ ဖြစ်မှန်းမသိ။ ကျွန်မ ကိုမြင့်မောင်ကို ‘မောင်’ လို့ခေါ်ရမှာ ဝန်လေးနေမိပါသည်။ တစ်ခါတလေ စိတ်ကောင်းဝင်လျှင်တော့ သူ့အကြိုက်လိုက်ပြီး ခေါ်မိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ရူးဝင်နေက်လျှင်တော့ ကျွန်မ ပါးစပ်မှ ‘မောင်’ သံသည် တစ်လလောက်ပျောက်သွားတတ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လင်ရယ် မယားရယ် ဖြစ်လာကြတော့လည်း သံယောဇဉ်က တစ်ရက်ထက်တစ်လ၊ တစ်လထက်တစ်နှစ်ရစ်ပြီးရင်း ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ပြီးသား ဖြစ်လာပါသည်။ ဟိုမြို့ပြောင်း ဒီမြို့ရွှေ့နှင့်ပင် အိမ်ထောင်သက်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြာမြင့်လာသည်မှာ ၁၅ နှစ်ဟူသော အပိုင်းကိုပင် ရောက်ခဲ့တော့သည်နှင့် အညီ ကျွန်မတွင် သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ပင် ရရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ သမီးလေး၏ နာမည်ကို “ခင်ပီတောက်” ဟု ကျွန်မကိုယ်တိုင် မှည့်ခဲ့ပါသည်။ သားတွေကိုတော့ ကိုမြင့်မောင်က သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးကာ-

“မိုးမြင့်မောင်”

“စိုးတင့်အောင်”

ဟူ၍ မှည့်လေသည်။ နာမည်သာ မှည့်ထားပေမင့် တစ်ခါမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မခေါ်ကြပါ။ ငယ်နာမည် ‘ချာတူး’ နှင့် ‘အာလူး’ သာ တွင်နေပြီး သမီးကိုတော့ ခပ်လွယ်လွယ် ‘ပီတောက်’ ဟုပင်ခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ရောက်သောနှစ်က ဖြစ်ပါ၏။ သမီးကို ကျောင်း အပ်ရန်အသွား ‘မာသာကြီး’ ရှေ့တွင် ကျွန်မ အမေ့ကြီး မေ့ထားထားခဲ့ လေသူ ကိုထွန်းဖြူနှင့် အခန်းထဲဝယ် ပိတ်၍ မိနေကြပါတော့သည်။ သူ့လက်တွင်လည်း ကျွန်မသမီးအရွယ် ကလေးမငယ်ကလေးကို ဆွဲကိုင် ထားပါသည်။ ကလေးမလေး၏ရုပ်မှာ ကိုထွန်းဖြူမျက်နှာနှင့် ရွေးမရ အောင် ချွတ်စွတ်တူလွန်းသောကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးစရာမလို၊ သူ့သမီးဖြစ်ရမည်ဆိုတာ ကျွန်မ မှတ်ချက်ချရင်း ကျွန်မလက်များသည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာပါသည်။

‘မာသာကြီး’ နှင့် စကားပြောနေသော သူသည် ကျွန်မကို မြင်ဟန် မတူသေးရာ ကျွန်မမှာ သမီးကိုဆွဲပြီး ကျောင်းထဲမှ ထွက်သာပြေးချင် နေပါတော့သည်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုကြံရမှန်းကို မသိဘဲ ရင်တွေ့ခုန်နေစဉ် မှာပင် ကိုထွန်းဖြူသည် ‘မာသာကြီး’ နှင့် သူ့သမီးကိစ္စ ပြီးပြတ်သွား ကာ မတ်တတ်ထလိုက်ပါသည်။ သည်အခါတွင် သူနှင့်ကျွန်မမှာ ရှောင်လွဲဖယ်ကြဉ်စရာ နေရာမရှိတော့ပါ။ သူသည် ကျွန်မမျက်နှာကို မြင်လိုက်လျှင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရာမှ...

“အသက်”

ဤအသံသည် သူ့လည်ချောင်းထဲမှ အက်သံနှင့် ပေါ်ထွက်လာ ပါသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ပြန်မထူးမိဘဲ သူ့မျက်နှာကိုသာ မဝံ့တဝံ့နှင့် မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ့်ကို မှတ်မိကောင်းပါသေးတယ်နော်...”

ဘေးဘေးဘီဘီမှ ကလေးတွေ၏ မိဘတွေကိုပင် သူသည် ဂရု မစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျွန်မအနီးသို့ သူ့သမီးလက်ကို ဆွဲကာ လျှောက်လာ ရင်း မေး၏။

“ဒါ... ကိုယ့်သမီးလေး အသက်”

ကျွန်မကတော့ အအမကြီး ဖြစ်နေပါချေသည်။

“အသက်လည်း သမီးကို ကျောင်းလာအပ်တယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ် ကို... ထွန်းဖြူ”

ကျွန်မသည် ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့် သူ့ကို အရင်တုန်းကလို ‘ကို’ ဟုပင် ပြောလိုက်မိပြီးမှ ထွန်းဖြူဟူသည့် စကားလုံးများကို ခပ်မြန်မြန် ထပ်ဖြည့်လိုက်ရပါ၏။

“လာ... လာ မာသာကြီးက ကိုယ်နဲ့တော်တော် ရင်းနှီးပါတယ်။

အသက်သမီးရဲ့ မွေးစာရင်းတွေဘာတွေပေး... ကိုယ်အပ်ပေးမယ်”

ယခင်တုန်းက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် မရှိခဲ့သော ကိုထွန်းဖြူသည် ယခုတော့လည်း သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ကျွန်မလက်ထဲမှ စာရွက် စာတမ်းများကိုယူကာ သမီးကိုပါဆွဲခေါ်သွားပြီး မာသာကြီးရှေ့တွင် စာရင်းသွင်းပေးနေပါလေတော့၏။ ကျွန်မမှာသာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငုတ်တုတ်ဖြစ်နေပါတော့သည်။ နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် သူ့သမီး ရော ကျွန်မသမီးကိုပါ လက်ဆွဲကာ ကျွန်မထိုင်နေရာသို့ ပြန်လာပါ သည်။

“အသက် ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပဲ နေကောင်းရဲ့လား...၊

ကိုယ်တို့ကွဲသွားကြတာ ကြာပြီနော်...”

သူ့စကားအဆုံးမှ ကွဲသွားကြတာ ကြာပြီနော်... ၏ နောက်ကွယ် တွင် ယခင်အတိတ်က အရိပ်များသည် တရိပ်ရိပ် ကပ်ပါလာကြပါ သည်။ ကျွန်မမှာ စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ အနိုင်နိုင်ပြုံး၍သာ ပြနေရပါသည်။ သူက ကျွန်မနှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် အားတက် သရော ဖြစ်နေသလောက် ကျွန်မမှာမူ မျက်နှာပူထူထူကြီး ဖြစ်နေပါ သည်။

“ကိုယ်အခု အင်းစိန်မှာနေတယ် အသက်၊ အသက်ရော ဘယ်မှာ

နေသလဲဟင်”

သူနှင့် ကျွန်မသည် သမီးတစ်ကောင်စီ ကိုယ်စီဆွဲရင်း မာသာကြီး အခန်းမှနေ၍ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

“ဖြူတို့ ကန်တော်ကလေး ၉၄ လမ်းထဲမှာပါ...”

“ဪ... ကြံကြံဖန်ဖန် တွေ့မယ့်သာ တွေ့ရတယ်၊ အင်းစိန်နဲ့ ကန်တော်ကလေးနီးနီးပဲ”

သူသည် အိတ်ထဲရှိ စီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ရင်း ညည်းညူပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

“အသက်ကတော့ ကိုယ့်ကို တွေ့ရတာ စိတ်ညစ်မှာပဲနော်”

ကျွန်မသည် ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မဖြေဘဲ နေလိုက်ပါသည်။

“အသက်တစ်ယောက်တည်း လာသလား၊ ကိုမြင့်မောင်ရော”

ဟု ဆိုကာ သူသည် ကားများ စီတန်းရပ်ထားရာသို့ မျက်စိကစားရင်း မေးပြန်ပါ၏။

“ကိုမြင့်မောင် မပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာလည်း မရှိဘူး၊ ခရီးထွက် သွားတယ်...”

“ဪ...”

ကိုထွန်းဖြူက ခပ်ရှည်ရှည် အော်လို့ပြောလိုက်ပြီးမှ...

“အသက် ဒါ ကိုယ့်ကားပဲ၊ အသက်ရော ကားပါရဲ့လား”

“ဪ... မပါဘူး ကိုထွန်းဖြူ၊ သားနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းကြို့ လွှတ်လိုက်ရပါတယ်”

“လာ ... လာ.. ဒါဖြင့် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်” ဆိုကာ သူ့ကား တံခါးကို ပြေးဖွင့်ပါသည်။

“နေပေစီ ကိုထွန်းဖြူ၊ ဖြူဘာသာ သုံးဘီးကားနဲ့ပဲ ပြန်ပါ့မယ်”

ကျွန်မက သမီးလက်ကိုဆွဲရင်း နောက်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်

လိုက်မိပါသည်။

“ဟာ... မဟုတ်တာ အသက်ရာ... ဘာလဲ အသက်အိမ်ကို လိုက်မလည်စေချင်လို့ မဟုတ်လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုထွန်းဖြူရယ်၊ ဖြူအတွက် ဒုက္ခမဖြစ်စေချင် လို့ပါ”

ပြောသာပြောရသည်။ ကျွန်မအိမ်ကို သူ့အားခေါ်မသွားချင် သည်မှာတော့ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး အမှန်ပဲဖြစ်ပါ၏။

“အသက်ဟာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ... စိတ်မပြောင်းသေးဘူးနော်... ကိုယ့်အပေါ် အသက် ဘာလို့ ဒါလောက် တင်းမာချင်ရတာလဲကွယ်၊ ကားပေါ်တက်ပါ အသက်ရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်အလိုကိုလိုက်ပါဦး”

သူဘာပြောပြော ကျွန်မမြက်ခင်းပေါ်မှာပဲ သမီးနှင့်ပေပြီး ရပ်နေ ပါသည်။ သည်အချိန်မှာပင် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ သုံးဘီးကားတစ်စီး ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်မ လက်ပြုပြီး ဖမ်းတားလိုက်ပါသည်။

“ဘဝဆိုတာ ရေပွက်ကလေးပါ အသက်ရယ်၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘာလို့များ ဒါလောက်”

ရိုင်းသည်ပဲပြောပြော ရက်စက်သည်ပဲဆိုဆို ကျွန်မသုံးဘီးကား ဆရာကို မြန်မြန်မောင်းခိုင်းပြီး ကျောင်းဝင်းကို ကျောခိုင်းခဲ့ပါတော့သည်။

* * *

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း ကျွန်မခါးမှ အဝတ်သစ်တွေကို ပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ ပစ်လွှဲကာ အားရပါးရ ငိုချလိုက်မိပါ သည်။ ကိုထွန်းဖြူနှင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့စဉ်ကလည်းကောင်း၊ အမေတို့ အဖေတို့ ကွယ်လွန်ကြစဉ်ကလည်းကောင်း မျက်ရည်ခိုင်းခဲ့သော ကျွန်မ သည် ယခု ကိုထွန်းဖြူနှင့် ယနေ့ပြန်တွေ့ခါမှ ဘာကြောင့် မျက်ရည်

ကျရပါလိမ့်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါသည်။ ၁၅ နှစ်လုံးလုံး သူ့ကို မေ့ခဲ့လေရာမှ ယနေ့မှ မတွေ့လိုသူကို တွေ့ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မကို တွေ့ရမြင်ရသဖြင့် သူ့အဖို့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်နေ သည်ကို သည်နေ့ ကျွန်မသည် ရက်ရက်စက်စက် ကျောခိုင်းခဲ့မိပြန် လေသည်။ ကျွန်မလုပ်ပုံသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး၏ ဇနီးလုပ်ပုံ မျိုးမဟုတ်ဘဲ ကလေးဆန်လွန်းနေသည်ကို အိမ်ကျမှပဲ စဉ်းစားပြီး နောင်တရနေမိပါသည်။ ကျွန်မအမှားကို သတိရ၍ အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၊ လိုက်မိသောအချိန်မှာတော့ ကိုထွန်းဖြူသည် ကျွန်မအနားတွင် မရှိရှာ တော့ပါတကား။

သည့်နောက်တစ်ရက်တွင် သမီးလေးကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုချိန် 'မာသာ' တို့ ကျောင်းကို ကျွန်မလိုက်သွားပါက ကိုထွန်းဖြူနှင့် တွေ့ရ ဦးမည် သေချာသော်လည်း ကျွန်မ ထိုကျောင်းသို့ လိုက်မသွားရဲခဲ့ပါ ချေ။ ဒရိုင်ဘာနှင့်ပင် သမီးကို အကြိုလွှတ်မိပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့တော့ မဆိုနိုင်။ ကိုထွန်းဖြူကိုတွေ့ပြီးကတည်းက ကျွန်မရင်တွေသည် ခုန်လွန်း တုန်လွန်းနေသည်မှတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

* * *

“မေမေရေ... မေမေ၊ သမီးကို ကျောင်းအပ်ပေးတဲ့ ဦးဦးနဲ့ 'ဆွိတီ' တို့လေ၊ ဒီနေ့ ကားတိုက်ခံရလို့ မေမေ...”

တတိယမြောက်သောနေ့ သမီးလေး ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် အော်၍ ပြေးတက်လာသော သည်အသံသည် ကျွန်မနားတွင်းသို့ ပူဝင် သွားစေပါသည်။

“ဟုတ်တယ် မမရေ...၊ ကျောင်းဝင်းထဲက သူတို့ကားလေးက

ထွက်အလာ... တစ်ဖက်ကလာတဲ့ ကုန်ကားကြီးနဲ့ ခေါင်းချင်းပြေးတိုက်
မိတာပဲ။ သူ့အဖေက ကားတံခါးပွင့်ပြီး လွင့်ကျသွားတယ်...။ သူ့သမီး
လေးလည်း သွေးတွေကို ရဲနေတာပဲ...”

“ဘုရား... ဘုရား... မောင်မြင့် လာ-လာ- ငါ့ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့
ပေးစမ်းပါဟယ်...”

ကျွန်မသည် သားတို့၊ သမီးတို့ကို ထမင်းကျွေးရန်လည်း သတိ
မရတော့ပါ။ ကျွန်မ ခေါင်းကို မီးလောင်ခဲ့ပါလေပြီ။ တစ်လမ်းလုံးလည်း
ကိုထွန်းဖြူတို့ သားအဖအတွက် ဆုတောင်းရင်း ဆေးရုံကြီးရောက်ခဲ့
ပါသည်။ ကိုထွန်းဖြူထားရှိရာ အထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်ရ
သည်ကိုပင် နှေးသည်ဟု ကျွန်မ ထင်နေမိပါသည်။ သူ့အခန်းသို့ ကျွန်မ
ရောက်သောအခါ သူ့ခြေတွေ လက်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးနှင့် ဦးခေါင်း
ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်းကိုလည်း ပတ်တီးတွေ စည်းထားလျက် တွေ့ရ
သည်။ ကျွန်မကို သူသည် မျက်ရည်လည်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့်
လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ကျွန်မကိုမြင်သော်လည်း သူ့ပါးစပ်မှ အသံထွက်
မလာပါ။

“ကို...”

ကျွန်မ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ သူ့မျက်နှာနားသို့ ကပ်၍ ခေါ်
လိုက်မိလေသည်။ ကျွန်မမျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်ပေါက်နှစ်ပေါက်
သည် သူ့ပါးပေါ်သို့ တောက်ခနဲ ကျသွားလေသည်။

“ကို... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုရယ်၊ ကို သမီးလေးရောဟင်...”

“သမီးလေး... သမီးလေး... ဆုံးပြီတဲ့ အသက်ရယ်...”

“အို...”

ကျွန်မ ရပ်နေသော ဆေးရုံကြီးသည် ချာချာလည်သွားပါလေ
တော့သည်။ ကျွန်မသည် ကိုထွန်းဖြူအိပ်နေသော သံခုတင်ကိုသာ ဆုပ်

ကိုင်ထားလိုက်မိပါ၏။

“ကလေးအမေရော မလာဘူးလား ကို-ဟင်၊ ကို မိန်းမရော...”

ကျွန်မသည် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် သူ့ကို ထပ်မေးလိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကိုရယ်၊ သမီးလေးရယ် နှစ်ယောက်တည်းပါကွယ်၊ သမီး အမေဆုံးတာ ကြာပါပြီ...”

“အို... ကို တော်ပါတော့...”

ကျွန်မသည် ကိုထွန်းဖြူမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲ မီးလောင်လာပါတော့သည်။ ကျွန်မဆက်၍ မကြားဝံ့တော့ပါ။

“ဘဝဆိုတာ ရေပွက်ကလေးပဲလို့ တစ်နေ့ကပဲ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား အသက်”

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကိုထွန်းဖြူအပေါ်တွင် အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ခဲ့မိသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအမှားကို ကျွန်မ နောင်တရ၍ မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

“ကို နေကောင်းအောင်သာ ကြိုးစားပါ ကိုရယ်...”

အားသာပေးရသော်လည်း ကိုထွန်းဖြူ နေကောင်းလာတော့ရော... ကျွန်မက ကိုထွန်းဖြူဘဝကို ဘယ်လို ကူညီနိုင်မည့်သူပါနည်း။

“နေကောင်းဖို့လည်း မလိုတော့ပါဘူး အသက်ရယ်... ကိုယ့်မှာ ချစ်မယ့်လူလည်း မရှိ၊ သမီးကလေးလည်း မရှိတော့ဘဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာ ခြေကျိုးလက်ကျိုးဘဝနဲ့ ဘာအသုံးကျဦးတော့မှာတုံး၊ ကဲ ကဲ အသက် မိုးချုပ်နေပြီ... ပြန်တော့နော်”

* * *

ခြံဝသို့ ရောက်လျှင်ပင် အိမ်ရှေ့၌ ကိုမြင့်မောင် မော်တော်ကား

လေး ပြန်ရောက်နေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ကိုမြင့်မောင်သည် ကျွန်မကို အိမ်ဝမှနေ၍ ခါးအခန့်သားထောက်ပြီး ဆီးကြိုနေပါသည်။

“ဖြူ မောင်မရှိတုန်း ကားတစ်စီးနဲ့ဒီလိုပဲ ကလေးတွေရော၊ အိမ်ကိုရော ပစ်စံလက်ခတ်ထားခဲ့ပြီး လည်နေတာပဲလား...”

“ကိုမြင့်မောင် ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဘာစကားပြောရမှာလဲ၊ အိမ်ထဲမှာ ကလေးတွေကလည်း ပြောမရ ဆိုမရ ဝုန်းခိုင်းကျဲလို အခန်းထဲမှာလည်း သေတ္တာတွေရော၊ ဝီရိတွေရောလည်း ပွင့်လို့ဟလို မောင့်ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုးတွေ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး၊ အခု ‘ဖြူ’ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲဟင်”

ကျွန်မသည် ပထမတော့ အမှန်ကိုဝန်ခံရန် နှုတ်လေးနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဒီနေ့ ဖုံးထားလိုက်ပြီ ထားပါတော့ သမီးကလေးက ဖော်မည်။ ဒရိုင်ဘာက ပြောမည်။ သည်တော့ ကျွန်မ မရိုးသားရာ ကျမည့်ဘေးကို သိသဖြင့် ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို မျက်နှာတင်းတင်းနှင့်ပင်...

“ကိုထွန်းဖြူ ဆေးရုံတက်နေလို့ သွားမေးတာ”

“ဘာ... ဘာ...”

ကိုမြင့်မောင်မျက်နှာကြီးမှာ ကြောက်မက်စရာအသွင်သို့ ပြောင်းလွဲသွားပါသည်။

“ကိုထွန်းဖြူကို... သွားမေးတာပါလို့ဆိုနေ”

“ရှုတ်ရှုတ်ယှက်ယှက်တွေ မလုပ်ပါနဲ့ ဖြူ... မောင်ပြန်လာမှ သွားမေးတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အော်... သေမယ့်လူက ရှင်ပြန်လာအောင် ဆေးရုံက အသက်အောင့်စောင့်နေရမတဲ့လား”

ကျွန်မက ပြန်ပြီး အော်ပြောလိုက်မိသလိုပင် သူကလည်း ကုလား ထိုင်ပေါ်တွင် ဒရိုင်ဘာလာချပေးသွားသော အိပ်ရာလိပ်ကြီးကို ခြေထောက်နှင့် ပစ်ပျက်ကန်ထည့်လိုက်ကာ...

“ထွန်းဖြူက မောင့်ထက် အရေးကြီးနေသလေ” ဟု ကျွန်မကို ပုတ်ခတ်လာပါသည်။ သည်အခါတော့ ကျွန်မသည် ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်း ထိန်းမရတော့ပါ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ခါ သည်လို ရှက်နည်းမျိုး ကျွန်မမကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ကိုမြင့်မောင် ဘာတွေထပ်ပြောနေသည်ကိုလည်း ကျွန်မနားတွင် မကြားရတော့ပါ။ အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ အဝတ်အစားများကိုသာ သားရေလက်ဆွဲအိတ်ထဲ ပစ်ပစ်ထည့်မိပါသည်။

သားနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်မသမီးငယ်သည် ကျွန်မလုပ်ပုံကို နားမလည်သလိုနှင့် ကျွန်မဘေးတွင် အငေးသားကြည့်နေရင်းက...

“မေမေ... ဘယ်သွားမလို့လဲ မေမေ” ဟု မေးကြပါသည်။ ကျွန်မက သူတို့ကို ကြည့်ရင်း...

“သားတို့မေမေနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြမလား၊ ဖေဖေနဲ့ နေခဲ့မလား” ဟု ကျွန်မ ငိုသံပါကြီးနှင့် မေးလိုက်ရာ...

“လိုက်မယ်... မေမေနဲ့ လိုက်မယ်” ဆိုပြီး သူတို့လည်း သူတို့ပစ္စည်းများကို ထည့်ကြ သို့ကြပါလေကုန်သည်။ သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီး ‘ပိတောက်’ တို့၏ လက်ကိုဆွဲကာ ကျွန်မ အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ လက်တစ်ဖက်မှ သားရေအိတ် အခြားလက်တစ်ဖက်မှ သားနှင့် သမီးကို ဆွဲပြီး ကျွန်မစကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတော့ဘဲ ကိုမြင့်မောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်မိပါတော့သည်။

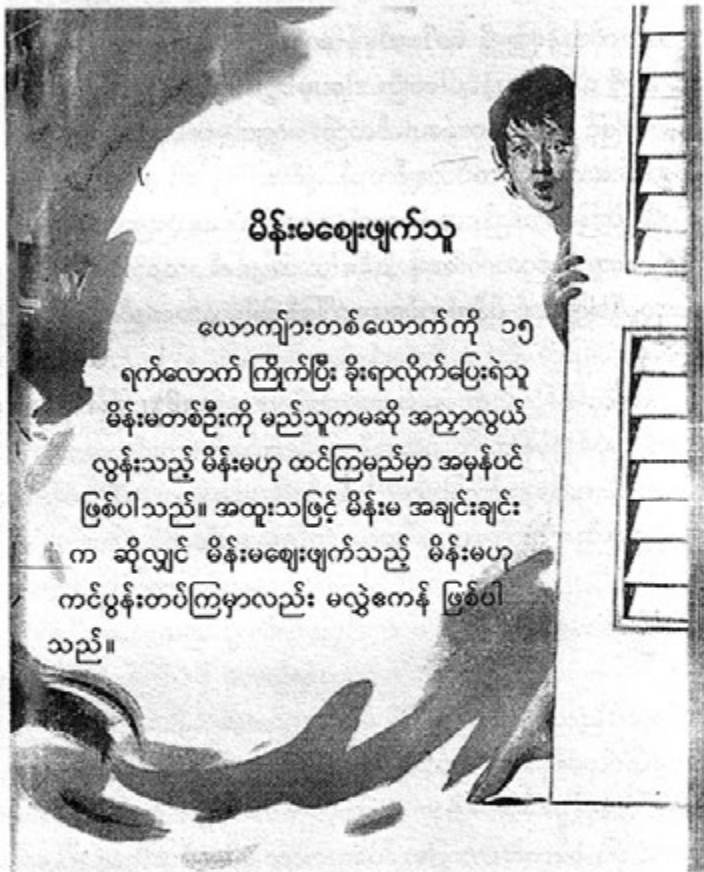

လွန်လေပြီးသော ၁၅ နှစ်ခန့်က ကျွန်မသည် ကျွန်မအား ချစ်ခဲ့

လေသူ ကိုထွန်းဖြူကို ရက်စက်မုန်းခဲ့သလိုပင် အခု ကိုမြင့်မောင်၏ အမုန်းကို ယနေ့ခံယူခဲ့ရပါပေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဝမ်းမနည်းပါ။ သည် အတွက်ဖြင့် မျက်ရည်တစ်ပေါက်လည်း မကျပါ။ ယနေ့အဖို့ ကျွန်မကို တကယ်အသက်နှင့် ထပ်တူချစ်သည့် 'ချစ်သောသူ' ကို ရှာဖွေ၍ တွေ့ခဲ့လေပြီမို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အသက်သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်၍ ကလေးသုံးယောက်အမေ ဖြစ်ခါမှ အချစ်၏ သဘောတရားကို နားလည်စပြုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ရပါလေသတည်း။

၁၉၆၄၊ ဇွန်၊ ၅မဝ။

မိန်းမဈေးဖျက်သူ

ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ၁၅ ရက်လောက် ကြိုက်ပြီး ခိုးရာလိုက်ပြေးရဲသူ မိန်းမတစ်ဦးကို မည်သူကမဆို အညှာလွယ် လွန်းသည့် မိန်းမဟုတ် ထင်ကြမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမ အချင်းချင်း က ဆိုလျှင် မိန်းမဈေးဖျက်သည့် မိန်းမဟုတ် ကင်ပွန်းတပ်ကြမှာလည်း မလွဲဧကန် ဖြစ်ပါ သည်။

အဲသည်မိန်းမကတော့ အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် လင်တစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်၍ ယူနိုင်သူမဟုတ်သော ကြောင့် ကိုမောင်မောင်နှင့် တွေ့ပြီး ၁၅ ရက်အကြာတွင် ခိုးရာလိုက်ခဲ့ရ

သူဖြစ်ပါ၏။ တစ်ခု ရှိသေးသည်ကတော့ ကိုမောင်မောင်နှင့် မကြိုက်ခင် ကျွန်မတွင် တစ်နှစ်နီးပါးကြိုက်ပြီးသား ရည်းစားဦးအချစ်ဦး ‘ကိုခင်ကျော်’ ဆိုသူလည်း ရှိပါသေးသည်။ ကိုခင်ကျော်ကိုပစ်ပြီး ခုမှပေါ်သည့် ရွှေကြာပင် ကိုမောင်မောင်နောက် ကောက်ကောက်ပါသွားခြင်းကို ဓာတ်သိသူငယ်ချင်းမများက ကျွန်မအား မျက်နှာများသည်ဟူ၍ ဘွဲ့ပေး ကြပါသေးသည်။

ကိုခင်ကျော်ကတော့ ကျွန်မနာမည်ဆိုလျှင် မကြားချင်၊ ကျွန်မ မျက်နှာဆိုလျှင် မစင်လောက် ရွံကာ ကျွန်မကို သစ္စာဖောက်မ မြေ ဟောက်မဟုဆိုပြီး ကျွန်မနှင့်ဝေးရာသို့ပင် ပြေးပြန်ပါသည်။ သည်ထိ အောင်ပင် ကျွန်မသည် လူထုမေတ္တာခံယူရသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကို တစ်မြို့လုံးကပဲ တံတွေးထွေးကြပါသည်။ သူတို့ တစ်တွေ တံတွေးခွက်တွင် ကျွန်မမှာ ပက်လက်တစ်ချို့ မှောက်ခုံတစ်ခါ၊ ဘေးတိုက်တစ်ဖုံ အတောမသတ်ပျော့ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ကျွန်မကို စွန့်ပစ်ဖယ်ခွာကြပါသည်။

“ရုပ်ကလေးကဖြင့် သနားကမားနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ တန်ဖိုး မထားတဲ့ မိန်းမ” ဟူ၍လည်း ကျွန်မသွားလေရာအရပ်တွင် တီးတိုး လေသံများ ပဲ့တင်ထပ်ခဲ့ပါသည်။

“သူ့အဖေနဲ့ အမေသာရှိရင် ဘယ် ဒီလိုအပေါစားဖြစ်ရမလဲ” ကွယ်လွန်သူ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏ မိတ်ဆွေရင်းချာများက လည်း နှာခေါင်းရှုံ့ကြပါသည်။ ယခင်က ညီအစ်မတမျှ ခင်မင်ခဲ့ဖူးသော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းမတချို့ကပင် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်လိုက် ရလျှင် သူတို့အဖို့ ဂုဏ်နိမ့်သွားရမလိုလို သိက္ခာကျမလိုလို မျက်နှာ ပေါက်များနှင့် ကျွန်မများတွေ့လျှင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဝေးဝေး က လက်တို့၍ ကွေ့ရှောင်သွားတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်မတွင် ဆွေမျိုး

ဟူ၍ မူးလို့ပင် ရှစ်ရာမရှိသော ဥတစ်လုံးမဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မတွင် ဆွေမျိုးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ရှိကြလျှင်လည်း ကျွန်မလို အညှာလွယ်လွယ်နှင့် လင်ယူမြန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆွေမျိုးစာရင်းသွင်းကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဆွေမျိုးဂုဏ်မှ မထောက်တဲ့ သဘောက်မဟုတ်ကာ သပိတ်မှောက်ကြဦးမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်တော့ ကျွန်မဘဝမှာ ဘာထူးမည်နည်း။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟူသော စိတ်များက ဇွတ်တရွတ်နိုင်သော ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို လွမ်းခြုံမိသော တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ကိုမောင်မောင်ခေါ်ရာ ကောက်ကောက်ပါခဲ့ရပါတော့၏။

ကျွန်မ ကုသိုလ်မကောင်း ဆိုးရွားနိုင်လိုက်ပုံကတော့ ကိုမောင်မောင် မိဘများကလည်း ကျွန်မနှင့် သူတို့သားကို ငါးပြားဖိုးကလေးမှ သဘောမတူကြပါ။ သေခန်းရှင်ခန်းဖြတ်သည်ထိ ကျွန်မအပေါ် မေတ္တာတုံးခဲ့ကြပါသည်။ ကိုမောင်မောင်၏ တစ်ဦးတည်းသော နှမဖြစ်သည့် မထွေးရီကများ ကျွန်မကို တစ်ပြားမတန်အောင်ပင် နှိမ့်ချပြောဆိုသည်များကိုလည်း ကျွန်မ၏ လူယုံတော်သူငယ်ချင်း အပုရည် ရခိုင်မထံမှ တစ်ဆင့် သိရပါသည်။ ‘မထွေးရီ’ က သူ့မောင်ကို ကျွန်မက ကွမ်းယာကျွေးပြီး အောက်လမ်းဆေးနှင့်လုပ်လို့ သူ့မောင်ဆေးမိပြီး အခုလိုဖြစ်ရပါကြောင်း စသည်များလည်း ကြားရပြန်ပါသည်။ ဘုရားစူးရပါစေ၊ ကျမ်းစူးရပါ စေ၊ အခုချက်ချင်း သွေးပွက်ပွက်အန်ပြီ သေရပါစေ၊ ကျွန်မသည်လို ယုတ်ယုတ်မာမာကိစ္စများ ဝါသနာမပါသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမင် ကျွန်မအဖို့ မြေနှိမ့်ရာ လှံစိုက်ခဲလိုက်ဦးစို့ ဘဝမို့ သူတို့ပြောသမျှ ခံခဲ့ရပါသည်။ သူတို့မောင်နှင့် ကျွန်မကို သဘောမတူလျှင်လည်း မတူလောက်စရာပင်။ ကိုမောင်မောင်တို့ အဆင့်အတန်းနှင့် ကျွန်မဘဝအခြေအနေမှာ မိုးနဲ့မြေလို ကွာလှမ်းခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ကိုမောင်မောင်က ကျွန်မတို့မြို့မှ သီရိမင်္ဂလာဆန်စက်ပိုင်ရှင် သူဌေးကတော်ကြီးဒေါ်မြလှိုင်၏သား နောက်ဆုံးနှစ် ဘီအေကျောင်းသား ဖြစ်၏။ ကျွန်မကတော့ သူတို့တိုက်ဘေးရှိ သွပ်ပေါက်၊ ထရုံကွာ၊ ကြမ်း ကျိုးနေသော လေးပင်အိမ်အို အိမ်ဆွေးကြီးအတွင်းတွင် တစ်နေ့ဝင် တစ်မိုးချုပ် စက်ချုပ်စားရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါ သည်။ ကိုမောင်မောင်တို့တွင် ဆန်စက်ကြီးအပြင် ရန်ကုန်တွင်လည်း 'လှိုင်ထရေဒင်' 'မထွေးရီကုမ္ပဏီ' စသည်များလည်း ရှိပါသေးသည်။ ကိုမောင်မောင်နှင့် ကျွန်မမှာ တစ်ကျောင်းတည်းထွက်၊ တစ်ရေတည်း သောက်၊ တစ်မြို့တည်းသားများဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်က တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အပေါက်မတည့်ခဲ့ကြပါ။ အလိုလိုနေရင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး မျက်မှန်းကျိုးနေသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်ကလေး ရောက်၍ ကျွန်မ အပျိုပေါက်ဖြစ်လာသောအခါနှင့် ကိုမောင်မောင် ရန်ကုန်မှ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ကျောင်းပိတ်၍ ပြန်လာသောအခါတွင်မူ နှစ်ဦးသား မျက်လုံးချင်းဆုံမိလျှင် ရင်တွေဘာတွေ တုန်ခဲရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မက သူ့ကိုမမှန်းပါ။ မချစ်ပါ။ ကျွန်မနှင့် သူသည် အလှမ်းကွာလှပါသည်။ သူ့အမေတွေ သူ့နမေတွေအကြောင်းလည်း ကျွန်မကသိပြီးဖြစ်၍ ယောင်းမ ယောက္ခမတော်ဖို့ ကြောက်လန့်ခဲ့ပါ သည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်မနှင့်ဘဝတူ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမား ကိုခင်ကျော် အချစ်ကိုပဲ လက်ခံခဲ့ပါသည်။

ကိုခင်ကျော်ဆိုသည့် လူစားကလည်း အံ့များပင် အံ့ရပါသည်။ ကိုယ့်ရည်းစား ကိုယ်ဖန်ပေါင်းချောင်နှင့် ကိုးကွယ်ထားလိုသော လူစား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ဘဝတွင် သည်လိုစိတ်ကူးယဉ်နေ၍ ထမင်းစား ရမည် မဟုတ်သော ဘဝဖြစ်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်ရမည်ဖြစ် သောဘဝတွင် သူကလည်း အလုပ်ရပေါက်ရလမ်း မြန်မြန်ရှာ၊ ကျွန်မ

ကလည်း တတ်ထားသော စက်ချုပ်ပညာဖြင့် ငွေရှာမည်။ နှစ်ဦးဝင်ငွေ နှင့်ဆိုလျှင် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး မစီးနိုင်ပေမဲ့ သုံးပင်အိမ် ထရံကာ အိမ်သစ်ကလေးတွင် ရေနံဆီမီးခွက် တစ်ခွက်တော့ ထွန်းနိုင် ပါမည်။ သို့ကြောင့် ကိုယ့်တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ကြံဆပါ။ အလုပ်ရလျှင် ရုံးတက်လက်ထပ်ကြမည်ဟု ကျွန်မက ပူဆာသောအခါ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါနေတတ်ပါသည်။ နောက်ပြီး ကျွန်မ ဆင်းဆင်း ရဲရဲ ချိုချို တဲ့တဲ့ဖြစ်မှာကို မကြည့်ချင်ကြောင်းပဲ ထပ်တလဲလဲပြောနေ တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ရသည့်အလုပ်ကျတော့လည်း အိ၊ အ၊ ကွီ၊ ကွများ၊ မရနိုင်သည့် အလုပ်ကို မျှော်မှန်းကာ ဘဝကို ရင်မဆိုင်ရဲသူတစ်ဦး ဖြစ်မှန်း ကျွန်မ ကြာကြာပေါင်းကြည့်၍ အကြောင်းသိရပါသည်။ သို့ ကြောင့် ကျွန်မကိုခင်ကျော် ခေါင်းရှောင်ရှောင်နေသော လက်ထပ်ရေး ကိစ္စကို မဆွေးနွေးတော့ဘဲ ကျွန်မဘာသာကျွန်မ အေးအေးနေခဲ့ပါ သည်။ ဘဝအခြေမကျတုန်းမို့သာ ကျွန်မမှာ စက်ချုပ်စားနေရသော် လည်း ကျွန်မ မိဘများ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်ကဆိုလျှင် ကျွန်မသည် လူချင်းတူတူ သူချင်းမျှမျှ နေနိုင်ခဲ့ကြရုံသာမက လယ်ပိုင်ယာပိုင်၊ ရွှေတိုရွှေစဖြင့် ဘဝအခြေတကျရှိခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးက ကျွန်မတို့မိသားစုကို ခဝါ ချပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်မမှာ လယ်ကုန်ယာဆုံး ဥတစ်လုံးဘဝဖြင့် ကတ်ကြေးတံဆိပ် အပ်ချည်လုံးတစ်လုံးရယ်၊ ရနောင်ကတ်ကြေးတစ်စင်း ရယ်၊ ဆင်းကားစက်တစ်လုံးရယ်ကို အားကိုးကာ ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်ရှာ စားခဲ့ရပါသည်။ စက်ချုပ်သမဆိုသည်မှာ ဂုဏ်မရှိသော်လည်း ထမင်း မငတ်ခဲ့ပါ။ ဝတ်ကောင်းစားလှ အဆန်းအပြားကလေးများကိုလည်း ကျွန်မ ချွေးနဲ့စာကလေးဖြင့် ခါးပေါ်တင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမင့် ကိုယ့် လုပ်စာနှင့်ကိုယ် ရှာဖွေစားပြီး အဝတ်သစ်ကလေးများ ဝတ်လျှင်ပင်

ပတ်ဝန်းကျင်က မသင်္ကာသော မျက်လုံးဖြင့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်ကာ...

“ဘယ်ကောင်ဆီက ချူလိုက်တာလဲဟေ့” ဟု ပြောသလိုပင် သူတို့မျက်လုံးများသည် စကားပြောနေကြပါသည်။ ဒါတွေကို ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါ။ သည်လောကတစ်ခွင်တွင် ကိုယ်ရှိမှကိုယ်ဝတ်ရ ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်စားရသည်ကို သိလာသောအခါ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ အရေထူလာပြီဆိုပါစို့။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဘဝကို မှန်ကန်သန်စင်သောနည်းဖြင့် ဖွဲ့ရာစားသောက်ကာ ရပ်တည်ခဲ့ပါသည်။

ကိုခင်ကျော်နှင့် အဆက်ပြတ်ပြီဟု မဆိုသာသေးသော်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို တစ်နေ့တခြား အားမရပါ။ ကိုခင်ကျော်ကို အစက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ဗလကြီးကြည့်ပြီး ဘဝကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရသောသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံမည့်ယောက်ျားတစ်ဦးဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း တကယ်လေ့လာသောအခါ လူပျော့လူနုတစ်ဦးဖြစ်နေပါသည်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မကြည့်သေးဘဲ မအောင်မြင်ပါဘူးဟု အားလျှော့နေတတ်သူ ဖြစ်နေပါသည်။ ကိုယ့်ဘဝ အခြေမကျချိန်တွင် ကူလီပဲထမ်းရထမ်းရ ကောင်းသော သက်မွေးဝမ်းကျောင်းဆိုလျှင် လုပ်ရဲလုပ်ဝံ့မှ ကျွန်မကြိုက်သော်လည်း ကိုခင်ကျော်ကတော့ အလုပ်ရွေးလွန်းပါသည်။ ရုံးဝန်ထောက်လောက်မှ စလုပ်ချင်သလား မပြောတတ်။ အောက်တန်းစာရေးအလုပ်ရလျက်နှင့် ဂုဏ်ငယ်သည်ဟုဆိုကာ ခါချခဲ့ဖူးပါသည်။ ဘီအေသမားတွေပင် တချို့စာရေးကြီး ဝင်လုပ်နေရသည်ဆိုသော ခေတ်တွင် ကိုးတန်းသာ အောင်သော ကိုခင်ကျော်က အောက်တန်းစာရေးအလုပ်ကို ပုတ်ထုတ်ခဲ့သည်ကို ကြည့်ပါက ကိုခင်ကျော် ဘယ်လောက် စိတ်ကြီးဝင်နေပုံကို သိနိုင်ပါသည်။ သည်ကတည်းက သူ့ကိုကျွန်မ အားမရခဲ့ပါ။ ကိုယ်နှင့် တန်ရာတန်ရာ အလုပ်ကလေးများ ရပါလျက်၊ သူ့စံရွေးလွန်း၍ အလုပ်

လက်မဲ့ဘဝတွင်ပင် ရပ်တည်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ ရိပ်စားမိလာသောအခါ သူ့ကို တစ်နှစ်လောက် ကြိုက်ခဲ့သည်ကပင် ကျွန်မမိမိကနေပါပြီ။ ကျွန်မအဖို့ ရည်းစားထားသည်မှာ အလှကြည့်နေရန် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မဘဝရှေ့မှ ဦးဆောင်မည့် သူရဲကောင်းကို ရှာဖွေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုခင်ကျော်သည် ကျွန်မလိုလားသော လူစားမဟုတ်ပါ။ ဒါတွေကိုသိလာ၍ ကျွန်မ ကိုခင်ကျော်ကို ခပ်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေမိသောအချိန် တစ်ချိန်မှာပင် ကိုမောင်မောင် ကျောင်းပိတ်၍ပြန်လာသောနှစ်နှင့် သွားတိုက်ဆိုင်နေပါသည်။

ကျွန်မ၏အိမ်အို အိမ်စုတ်ကလေးကို ကိုမောင်မောင်လာလည်ပါသည်။ ကျွန်မ ယခုလို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နေရသည်ကို သူမြင်ရသည်မှာ စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ မနှစ်က ကျောင်းပိတ်၍ ပြန်လာကတည်းက ဖွင့်ပြောမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း အခွင့်မသာ၍ ကျောင်းပြန်သွားခဲ့ရကြောင်း၊ ကျွန်မကို သူအရင် ကျောင်းနေစဉ်ကလိုပင် ခင်မင်ရင်းရှိပါကြောင်း ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက ကျွန်မကို သူတစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက် ပြုစုရန် လက်ထပ်ယူလိုကြောင်း၊ သူ့အိမ်မှ သူမကြိုက်သော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေသည်ကို သူမယူလိုကြောင်း၊ သူနှစ်သက်သည့် မိန်းမစားမှာ နှုတ်ခမ်းနီပါးနီနှင့် အလှမယ်လည်း မဟုတ်၊ စိန်တွေ ရွှေတွေ သီးနေသော စိန်မင်းသမီး၊ ရွှေမင်းသမီးမျိုးလည်း မလိုချင်။ ဖြစ်ရာဘဝကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ဝံ့သော ကျွန်မလိုမိန်းမမျိုးကို သူမြတ်နိုးကြောင်း ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် ဖွင့်ဟပြောဆိုပါသည်။

ရှင်းရှင်းဆိုလျှင် ကိုမောင်မောင်ပြောသော စကားများကို ကျွန်မ သဘောကျပါသည်။ သည်လို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလူကိုမှ ကျွန်မ သဘောကျပါသည်။ 'မောင်ရဲ့' 'ခင်ရဲ့' လုပ်နေသူများကို ကျွန်မ အလိုမရှိပါ။ ပြောစရာရှိလျှင် ကိုမောင်မောင်လို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်းတင်းကြီး

ပြောတတ်သူမှသာ ယောက်ျားပီသသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။
 ကိုခင်ကျော်ကို ကျွန်မက ကိုမောင်မောင်လို လူစားမျိုးဖြစ်စေချင်ပါ
 သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။ ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့သည်
 က အသာထား။ ကိုမောင်မောင် ကျွန်မဆီလာလည်သည်ကို သူ ဘယ်လို
 သိသွားသည် မသိ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအိမ်သို့ ကိုခင်ကျော်
 မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် ရောက်လာပါသည်။ တခြားနေရာတွေမှာသာ
 အေးတိအေးစက်နှင့် မရှင်းမရှင်းလူစားဖြစ်ပေတဲ့ သည်လိုကိစ္စမျိုးကျ
 တော့ ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် တော်တော်သံသည့်လူ ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ ကျွန်မ
 ကို သူမယုံသင်္ကာမျက်နှာဖြင့် စကားပြောပါသည်။ မြွေဟောက်လိုလျှာ
 နှစ်ခွနှင့် လာသမျှကို လက်သင့်ခံနေသည့် မိန်းမမှန်း အခုမှသိကြောင်း
 လည်း မညာမတာပြောပါသည်။ ကျွန်မ တော်တော်လေး ဒေါပွမိပါ
 သည်။

ပြဿနာတစ်ခုကို အမှားအမှန် အဖြေမရှာသေးဘဲ ထင်ရာ စွပ်စွဲ
 တတ်သောလူမျိုးကို ကျွန်မအကြောက်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုလူမျိုး
 ကို လင်အဖြစ် တစ်သက်လုံးပေါင်းဖက်သွားရမည်မှာ မြွေပွေးကို ခါးပိုက်
 ပိုက်ထားရသည်နှင့် ဘာမှခြားမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မနှင့် ကိုမောင်မောင်
 မှာ ထိုအချိန်က ရှင်းပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုခင်ကျော်က စွပ်စွဲမှုပြု၍
 ကျွန်မကို ရှောင်ဖယ်မှုပြုလာသည်ကို သိရသောအခါ ကျွန်မမှာ သစ်တုံး
 ကျောက်တုံးမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တွင် ဒေါပွတတ်သော စိတ်ဆိုးတတ်
 သော မခံချင်သော သွေးကလေးများက ပါပါသည်။ ဘာမဟုတ်သည့်
 ကိစ္စကလေးနှင့် ကျွန်မနှင့် ကိုခင်ကျော်သဘောချင်း ကွဲလွဲခဲ့ကြပါတော့
 သည်။ သူ့ဆီမှ လာနေကျစာများ အလှမ်းဝေး၍ လူလည်း အလာကြံ
 သွားပါသည်။ ကျွန်မဝမ်းမနည်းပါ။ ကျွန်မနှင့် လက်တွဲရမည်လူ မဟုတ်
 ကြောင်း ကျွန်မသဘောပေါက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ကိုမောင်မောင် နောက်တစ်ခါ ကျွန်မဆီ လာပြန်ပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်မကိစ္စ ခေါင်းအေးအေးထား၍ တစ်နှစ်လုံး စဉ်းစားထားဖို့ အကြောင်း၊ ရှေ့နှစ်ခါ သူပြန်လာလျှင် အဖြေပေးဖို့အကြောင်း၊ ရှေ့နှစ်ခါ သူပြန်လာလျှင် အဖြေပေးဖို့အကြောင်း ပြောပါသည်။ တကယ်တော့ ကိုမောင်မောင်သည် ကျွန်မနှင့် ကိုခင်ကျော်ကြိုက်နေမှန်း လုံးဝမသိရှာ ပါ။ သူက တစ်နှစ်လုံးလုံး အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါဟု ပြောပေ မဲ့ ကျွန်မကတော့ တစ်ညတည်းနှင့် မိုးအလင်းထိုင်၍ မအိပ်ဘဲ စဉ်းစား လိုက်သောအခါ ကိုမောင်မောင် တောင်းဆိုချက်ကိုလက်ခံဖို့ အဖြေထွက် လာပါသည်။ ကျွန်မ ကျွန်မ ကိုမောင်မောင်ကို လက်ထပ်ယူရန် ကျွန်မ ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုမောင်မောင် ကျောင်းဖွင့်၍ ပြန်တော့ မည်ဟု လာရောက် နှုတ်ဆက်လာသောနေ့တွင် ကျွန်မက ကိုမောင်မောင် ကို ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားချက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါသည်။ ကိုမောင်မောင် က မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။

“နု တကယ်ပြောတာလားကွယ်”

“ခက်လိုက်တာ ကိုမောင်မောင်ရယ်၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို အပေါက်ကလေးနဲ့ လုပ်နေပြန်ပြီ”

“ကိုမောင်မောင်တော့ နည်းနည်းမှ မယုံဘူးကွယ်၊ နုဆီက ဒါလောက် မြန်မြန် အဖြေရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး”

“အဖြေ မြန်မြန်ပေးလို့ နုကို အထင်သေးသွားပြီလား ကိုမောင် မောင်... ဟင်”

“အို... ဒီလိုသဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီမှာ ကိုမောင်မောင် နုဟာ စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြော တတ်ဘူး၊ ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်နိုင်ရင် မကြိုက်နိုင်ဘူးပဲ။ နု ကိုမောင်မောင်စိတ်ဓာတ်ကို ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နုဘဝက တစ်နှစ်

လုံးစဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး ကိုမောင်မောင်၊ ဒါပဲ”

“ကိုမောင်မောင်ကလည်း တစ်နှစ်လုံး မစောင့်ချင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နက်ဖြန်ခါပဲ ဖြစ်ချင်တာ နဲ့၊ နဲ့က ကိုမောင်မောင်ကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်း မှတ်နေသလား၊ ပြောမှာကြောက်လို့သာ အချိန်ပေးရတာ။ ကဲ... နက်ဖြန် ခါ ရန်ကုန်ကိုလိုက်ခဲ့မယ်လား။”

ကျွန်မသည် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်မတို့မြို့မှ ထွက်ခွာလာသော မီးရထား နှင့် ရန်ကုန်ကို လာခဲ့ကြပါတော့သည်။ ။

တက္ကသိုလ်ပျိုဖြူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ကောလိပ်ကျောင်း သား ရုပ်ချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကိုမောင်မောင်လို လူစားက ကျွန်မ လို ဆင်းကားမယ်ကို ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေး ခဏပြန်အလာတွင် ကြုံကြုံဖန်ဖန် ခိုးယူခဲ့ခြင်းသည် တကယ်တော့ ကျွန်မအပေါ်တွင် ကိုမောင် မောင် ထားရှိခဲ့သည့် မေတ္တာတရားကို ကတ္တားခြားပြခြင်းဟုပင် ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ကိုမောင်မောင်သည် ကျွန်မကို ကြင်နာယုယလွန်းလှပါ သည်။ ဗြဲနန်းခဲကိစ္စမို့ ငွေပိုငွေလျှံ မရှိသော်ငြား သူ့လက်တွင် ဝတ်ထား သော မြကို စိန်ဝိုင်းထားသည့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ရောင်းပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်မနှင့် သူနေရန် အိမ်ခန်းတစ်ခုကို စပေါ်သုံးရာတင်၍ ငှားလိုက် ပါသည်။ အိမ်ခန်းကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှပါသည်။ သူ့အိမ်တွင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ချမ်းချမ်းသာသာ နေလာသမျှ ကျွန်မနှင့်ကျမှ သူ တွင် ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရသည်ကို မြင်ရတိုင်း ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါ။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းများဆီမှ လာသော စာတွေထဲတွင် မိန်းမယူစရာရှားလို့၊ စက်ချုပ်သမားကို ကောက်ယူရသလားဟု တစ်မျိုး။

မောင်မောင်ရူးသွားသလားကွဟု တစ်ဖုံ၊ လှောင်ကြခနဲ့ကြသော စာများ
လည်း ကျွန်မဖတ်ရရာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူများ သူ့အပေါ်တွင်
အထင်သေးခြင်း ခံနေရသည်ကို ပို၍ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်မိပါသည်။

အဆိုးဆုံးမှာ ကျွန်မတို့နေသောလမ်းနှင့် ကိုမောင်မောင်၏နှမ
မထွေးရီတို့ လင်မယားနေသော လမ်းမှာ တစ်ရပ်ကွက်တည်းဖြစ်နေ
သည်ကို ကျွန်မ စိတ်အညစ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ခန်းကလည်း ကြံကြံ
ဖန်ဖန် သည်လမ်းထဲမှာမှ လာ၍ရသည်ကို ကျွန်မက အံ့ဩနေရပါ
သည်။ ကိုမောင်မောင်ကတော့ ပြောပါသည်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းဆိုပေ
မဲ့ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အဝေးကြီးမို့ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုကြောင်း
ပြောပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ သည်လမ်းထဲတွင် နေကိုမနေချင်ပါ။

ငွေစော်နံလှသော သည်မိန်းမများအိမ်နားနှင့် နီးနီးကို မနေချင်
ပါ။ တကယ်တော့ ဤအိမ်ခန်းကို ရှာဖွေပေးသူမှာ ကိုမောင်မောင်၏
သူငယ်ချင်း ကိုဘခက်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုဘခက်အနေဖြင့် မထွေးရီတို့
ဤရပ်ကွက်ထဲတွင် ရှိမှန်းသိပါက ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ဤအိမ်သို့
ပို့ပေးမည် မဟုတ်ပါ။ ကိုဘခက်အနေဖြင့် အိမ်လခ သက်သက်သာသာ
နှင့် ကျွန်မတို့နေရအောင် စေတနာဖြင့် ဖွေရှာပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်မကိုယ်၌က ကံဆိုးလွန်း၍ ဤရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကိုမောင်နှင့်ကျွန်မတို့ ဤရပ်ကွက်ထဲ ရောက်ခဲ့လာကြပြီး တစ်လ
နှစ်လထိ အလုပ်မရပါ။ ကိုမောင်မောင်က သက်ကြီးတက္ကသိုလ်ကို တက်
ရင်း နေ့လယ်အလုပ်လုပ်မည်။ နောက် ဘီအေစာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေမည်ဟု
သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ ရှိနေပါသည်။ အလုပ်ရရာကြောင်း သူ့သူငယ်ချင်း
များထံလည်း သွားရောက်စုံစမ်းလျက် ရှိပါသည်။ ကိုဘခက်မှာလည်း
ခေသူမဟုတ်ပေ။ အလုပ်ခန့်ထားရေး အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ရာ တစ်လနှစ်လ

လောက် သည်းခံပြီးစောင့်ပါ။ လူလစ်ရင်လစ်သလို အလုပ်သွင်းပေးပါမည်။ အခုလောလောဆယ် ငွေသုံးလိုပါလျှင် သူ့ဆီမှ ယူသုံးပါဟု ပြောရုံသာမက ကျွန်မတို့အိမ်တွင် အသုံးလိုမည့် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများကိုလည်း လာ၍လာ၍ ပို့ရှာပါသည်။ ကိုဘခက်မှာ တစ်လ ၆၀၀ ဝင်ငွေရှိသော လူဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့ထက် များစွာချောင်လည်သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ခေတ်ပညာကလေး လေးငါးခုနှစ်တန်းတတ်ထားသောကြောင့် သင့်တော်ရာ တစ်နေရာရာတွင် ရှာပေးမည်ဟု ပြောပါသေးသည်။ ကျွန်မကတော့ အိမ်နှင့်ခွာလိုသူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအလုပ်ကလည်း အရိပ်ထဲနေရင်း တစ်နေ့ဟင်းဖိုး ထမင်းဖိုးတော့ နေ့တွက်စီပါသည်။ နောင် သိမ်ကြီးဈေးတို့၊ စကော့ဈေးတို့က ဘော်လီဆိုင်း၊ ဂါဝန်ဆိုင်းကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်ကာ အင်္ကျီများ ချုပ်သွင်းလျှင် ယခုထက်နေ့တွက်စီမည့် လမ်းကောင်းများလည်း ရှိပါသည်။ ကိုမောင်မောင်ကတော့ ကျွန်မလုပ်စာကို ထိုင်စားနေရသည်ကို မကျေနပ်ပါ။ အလုပ်သာနေ့ရှိသရွေ့ ရှာနေပါသည်။ တစ်ခါတလေ ဆိုက်ကားနင်းမည်ပင် တက်ကဲဖြစ်နေပါသည်။ ဆိုက်ကားနင်းသည့် အလုပ်မှာ ရုံးတွင် စာရေးဝင်လုပ်သည်ထက် နေ့တွက်စီကြောင်း၊ ဆိုက်ကားသမား ရေဝ၍ တော်တော်လေးနှစ်ကြာဝါရင့်လာလျှင် နေ့တွက်စီရုံသာမက ညတွက်ပါစီကြောင်း အားရပါးရပြောတတ်ပါသည်။

ကိုမောင်မောင်က လူတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်မရှိဘဲ သူများလက်ဝေစာခံနေသည်ထက် ကူလီထမ်းစားခြင်းက ကိုယ့်ခြေပေါ်ကိုယ်ရပ်နိုင်သော သတ္တိတစ်ခုပဲဟု အမြဲပြောတတ်ပါသည်။ သမ္မာအာဇီဝကောင်းသော သက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာနှင့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ဖွေရှာစားသောက်ရန် မကြောက်သူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ကိုမောင်မောင်ကို ကျွန်မယူခဲ့ခြင်းမှာ ဒီစိတ်ဓာတ်ကို ကြိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျား

မှန်လျှင် ဖြစ်ရာဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲသည့်သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူကိုမှလည်း ကျွန်မ လင်တော်ချင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမင့် ဒါပေမင့် လင်မရခင်က ကျွန်မကိုယ်တွင် အမြဲကိန်းအောင်းနေခဲ့သော ထိုအယူအဆတွေမှာ လင်ရပြီးကတည်းက ဘယ်ထွက်ပြေးကုန်ကြမှန်း မသိတော့ပါ။ ယခုလို ဝင်ငွေတစ်ပြားမှ မရှိဘဲ အလုပ်မရှိ ဘာမရှိနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေ၍ မဖြစ်။ အလုပ်မရသေးခင် စပ်ကြား နေ့စဉ်ဝင်ငွေရှိအောင် ကိုမောင်မောင်က ညဘက်တွင် ဆိုက်ကားနင်းရလျှင် မကောင်းဘူးလားဟု ကျွန်မကို တိုင်ပင်လေသောအခါ ကျွန်မမှာ နားရွက်တွေ ကြီးသွားမိပါသည်။ ကိုမောင်မောင်ကဲ့သို့ စက်သူဌေးသား ဘီအေတစ်ယောက်က ဆိုက်ကားနင်းမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်မလက်မခံနိုင်ပါ။ ကျွန်မလင်ကို ဆိုက်ကားသမား မဖြစ်စေချင်ပါ။ ကျွန်မကသာ ပဲပြုတ်ရောင်းသင့် ရောင်းပါမည်။ သူတော့ သည့်အလုပ်ကို မတိုက်တွန်းဝံ့အောင် ကျွန်မတွင် တွန့်ခဲ့မိပါသည်။ သည်အခါ သူက ဆိုက်ကားနင်းတာ သူများပစ္စည်းခိုးတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ ဘာရှက်စရာများ ရှိပါသနည်းဟု စောဒကတက်ပါ၏။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မနှင့်ရမှ ကိုမောင်မောင် ဆိုက်ကားနင်းရပါလျှင် ရာဇဝင်ရိုင်းရှေးမည်။ သူတို့တစ်မျိုးလုံး၏ လက်ညှိုးဒဏ်ရာများနှင့်ပင် ကျွန်မ၏ အသက်ခန္ဓာကြောရပါလိမ့်မည်။ ဒါတွေကို ဘေးချိတ်ထား၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်မ ယောက်ျားကို နေပူထဲတွင် ချွေးတရွဲရွဲ အင်္ကျီကုပ်ပြီနှင့် ချွေးနဲ့စာရှာနေသည့်လူ မဖြစ်စေလိုပါ။ ကျွန်မလင်ကို အများနည်းတူ ဘီအေပေါင်းနှင့် ခေါင်းပေါင်းစထောင်နိုင်သည့်လူပဲ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ ဒါပေမင့် ကျွန်မဖြစ်ချင်တာတွေ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်ပါကလား။ ။

* * *

လင်ယူရတာ ဘာတစ်ခုမျှ ကောင်းကျိုးမပေးမှန်း ယခုမှ ကျွန်မ သိရပါတော့ပြီ။ အစက လင်ယူလျှင် ဒါလောက် စိတ်ဆင်းရဲရမှန်း သိပါက ကျွန်မတကယ့်ကို မယူပါ။ လင်မယူခင်က ကိုယ့်တွက်သားနှင့် ကိုယ် ကိုက်ထားသမျှတွေသည် တကယ်လင်နှင့် ဖြစ်လာသောအခါ ဘာတစ်ခုမျှ မရော့ခဲ့ပါ။ ကိုမောင်မောင်နှင့် ခိုးရာမလိုက်ခဲ့စဉ်က ကျွန်မ အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိသော ပြဿနာများမှာ အခု အခါ ဘယ်ဆီမျောပါသွားကုန်ကြမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ လေးလကြာ သည်အထိ ကိုမောင်မောင်မှာ အလုပ်မရပါ။ အိမ်လခကို မှန်မှန်မပေးနိုင်သဖြင့် ကိုဘခက်ကချည်း စိုက်စိုက်ပေးထားရသည်မှာ နှစ်လရှိခဲ့ပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆန်မရှိပါ။ ဆန်ရှိပြန်သောအခါ ဆီပြောင်နေပြန်ပါ၏။ မီးဖိုဆောင်ထဲက ခွက်တွေ၊ ဘူးတွေ၊ တောင်းတွေမှာ ညားခါစသာ ပြည့်ခဲ့ပေမဲ့ အခုဟောင်းလောင်း ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ။ ကိုမောင်မောင် အလုပ်မရခင် ကျွန်မက သိမ်ကြီးဈေးတို့၊ စကောဈေးတို့က အထည်ဆိုင်တွေနှင့် ဖောက်သည်လုပ်ထားပြီး အပ်ထည်လေးများ လက်ခံမည်ဟု တွက်ထားသော စိတ်ကူးစိတ်သန်းကလေးများမှာလည်း ပြန်းပြန်းကွဲကွဲ ခဲ့ပါပြီ။ စက်ပေါ်တွင် ကျွန်မ ကြာကြာမချုပ်နိုင်ပါ။ အပျိုတုန်းက တစ်နေ့လုံး တကုန်းကုန်း ချုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အခု တစ်နာရီလောက် ထိုင်မိလျှင် ကျောထဲက အောင့်လာပါတော့သည်။ ဗိုက်ကလည်း စက်ခုံနှင့် ပိညှပ်နေပြီး ကသိကအောက် ဖြစ်နေပါပြီ။

ပိုက်ဆံသာတစ်ပြားမှ မစုမိပေတဲ့ ဗိုက်ထဲမှာတော့ ကျွန်မတို့ကို ကောင်းကောင်းမမဲ့ ဘိုးဘိုးအောင် လက်သစ်ကလေးကဝင်ပြီး သန္ဓေ တည်နေပါပြီ။ အလုပ်အကိုင်အပေါက်အလမ်း မတည့်ရတဲ့အထဲ သည် ဗိုက်ကလည်း ပူပူ ပူလာနိုင်ရန်ကောဟု ဗိုက်ကြောကိုပင် နာနာဆွဲဆွဲ လိမ်ပစ်ချင်မိပါသည်။ ကိုမောင်မောင်မှာလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်

ရှာလိုက်ရသည်မှာ ခြေတိုလုနေပါပြီ။ အလုပ်ကလည်း ရှာလေပြေးလေ ဆိုသလို သူ့အဖို့ ပြိုဟ်ဝင်နေပါသည်။ အလုပ်သမားခန့်ထားရေး အရာ ရှိကြီး ကိုဘခက်မှာလည်း ကျွန်မတို့ကို အလုပ်ရှာမပေးနိုင်ရှာပေတဲ့ လိုသမျှငွေကိုတော့ အတိုးမရှိ ချေးခဲ့ငှားခဲ့ရှာသည်မှာ သုံးရာကျော်၍ လေးရာထဲတွင် ဝင်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ဘဝတွင် ကိုဘခက်သာမရှိလျှင် ငတ်ပြီး သေရမည်လား မပြောတတ်ပါ။ ကိုဘခက်ကျေးဇူးများသည် ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်အပေါ်တွင် ကြီးမားမှန်းမသိ ကြီးမား လာပါသည်။ ကျွန်မတွင် ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်ဖြစ်လာပြန်သောအခါ ကျွန်မ အတွက် စားစရာသောက်စရာများ ဆေးဝါးများပါ ဝယ်ဝယ်ပို့ရုံသာမက ကျွန်မဝတ်ရန် ရန်ကုန်သူမတွေ ဝတ်ကြသည့် မတာနတီကုတ် 'သုံး' ထည်ပင် ဝယ်ပို့ပြန်ပါသည်။ ဗိုက်ကြီးလို့ စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲ သည် အင်္ကျီကြီးတွေ ကျွန်မ မဝတ်ချင်ပါ။ ဖွားယား ဖွားယားနှင့် စိတ်ရှုတ်လွန်း လှပါသည်။ သို့သော်လည်း စေတနာနှင့် ဝယ်ပေးလေသူ စိတ်မကောင်း မည်စိုး၍ သူလာသည့်အခါများတွင် စိတ်ညစ်ခံပြီး ဝတ်၊ ဝတ် ပြရသည် မှာလည်း ကျွန်မတွင် ဤလည်း နှစ်ဒုက္ခဖြစ်နေရပါသည်။

ကျွန်မမွေးဖွားရန်အတွက် ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံတွင် ဗိုက်အပ်ရသော ကိစ္စများတွင်လည်း ကိုမောင်မောင်သည် ကိုဘခက်ကိုပင် အကူအညီ တောင်းရပြန်ပါသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆေးရုံသို့သွားသွားပြီး ဗိုက်ပြ ရသောနေ့များတွင် ကိုဘခက်ပင် ကျွန်မကို သူ့ဂျစ်ကားကလေးနှင့် လိုက် လိုက်ပို့ပါသည်။ ကိုမောင်မောင်ကတော့ စိတ်ညစ်သည်။ စိတ်ညစ်သည် ပဲ ညည်းညူနေရှာပါသည်။ အစက ပိုက်ဆံ ဒါလောက်ရှားမှန်း မသိခဲ့ ကြောင်းလည်း ပြောပါသည်။ ကျွန်မမှာ သူ့ကို သနားရပါသည်။ ကျွန်မ ကိုယ့်၍ သူသည်လို စိတ်ဆင်းရဲ လူဆင်းရဲဖြစ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခု တော့ ကျွန်မတို့ဘဝမှာ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ရပါပြီ။

ကိုမောင်မောင် သင်ထားသော ဘီအေဆိုသည့် ပညာမှာလည်း ဘယ်
နေရာမှာ သွားအသုံးချရမည်မှန်း မသိတော့ပါကလား။ ပစ္စည်းဆိုတာ
သင်္ခါရ၊ ပညာမှထာဝရဟု ကြားဖူးခဲ့ပါသော်လည်း ယခု ကျွန်မတို့
ဘဝမှာတော့ ပညာသည်ပင် အလဟဿ အသုံးချစရာနေရာမရ ဖြစ်နေ
ခဲ့ရပါတော့သည်။

ဂြိုဟ်မင်းတို့ရဲ့ မယ့်ကိုမွှေဆိုသလိုပင် သားဦးကလေးကို ကျွန်မ
ဗိုက်ခွဲ၍ မွေးခဲ့ရပါသည်။ ကလေးက အသက်မရှင်ခဲ့ဘဲ ကျွန်မသာ
အသက်ရှင် ကျန်ခဲ့ပါသည်။ သားသားလေး သေသွားတာပဲ ကောင်းပါ
သည်။ နို့မို့ရင် ကျွန်မမှာ နို့ကလည်း မထွက်၊ ဂလက်စိုနို့မှုန့်ဘူးဖိုးလည်း
မရှိနှင့် ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာသာ များပါသည်။ ကျွန်မဆေးရုံးမှဆင်းပြီး
တစ်လအကြာတွင် ကိုမောင်မောင် အင်္ဂါအင်္ဂါအင်္ဂါအင်္ဂါအင်္ဂါအင်္ဂါ
ရပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာလွန်းလှ၍ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ဖက်ထားမိပြီး စကားပင် မပြော
နိုင်ကြပါ။ လခက တစ်လ ၁၂၆ ကျပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်အလုပ်နှင့်
သည်လခလောက်ကလေးကိုများပင် ကျွန်မတို့ ဒါလောက် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာဖြစ်ကြလျှင် သိန်းထိများပေါက်ပါက ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး နှစ်
ယောက်စလုံး ဘုန်းခနဲလဲကာ မသာဖြစ်ကုန်မည်လား မပြောတတ်ပါ။
သည်လောက်ထိအောင်ပင် ကျွန်မတို့ဘဝတွင် 'ငွေ' သည် အရေးကြီး
ခဲ့ပါသည်။

သည်အလုပ်ကို ကိုဘခက်က သွင်းပေးခြင်းမို့ ကိုဘခက်ကို
သွားပြီး ကန်တော့ကြပြန်ပါသည်။ ကိုဘခက်ကတော့ ဒါတွေ လိုလား
သူမဟုတ်ရှာပါ။ ကျွန်မတို့အလုပ်ရသွားလျှင် သူဝမ်းသာပါပြီ။ အရင်

ယူထားတဲ့ ကြွေးတွေလည်း ဖြည်းဖြည်းမှ ပြန်ဆပ်ပါဟု ဆိုရှာသည်။ ကိုဘခက်လိုလူမျိုး သည်ခေတ်တွင် ရှာမှရှားပါသည်။ ကိုမောင်မောင် အလုပ်ရသည့်နှစ်မှာပဲ ကျွန်မတို့မြို့တွင် မီးအကြီးအကျယ်လောင်ကျွမ်းရာ ကိုမောင်မောင်တို့ ဆန်စက်ရော၊ အိမ်ကြီးရော၊ ကျွန်မအိမ်အိုကလေးပါပါသွားပါသည်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း အပုဂ္ဂိုလ်တို့အိမ်ကလေးလည်း ပါသွားသည်။ ကိုမောင်မောင် မိခင်ကြီးမှာ ခါးကော့ဆင်းခဲ့ရသဖြင့် စိတ်နောက်သွား၍ ရန်ကုန်စိတ္တဇဆေးရုံတွင် တင်ထားရကြောင်း စက်ကြီးနှင့် အိမ်ကြီးကို မီးပေါင်ထား၍ မီးပေါင်က ငွေများရသော်လည်း အတွင်းပစ္စည်းများ တော်တော်များများနှင့် အပေါင်ခံ ရွှေထည်စိန်ထည် စာချုပ်စာတမ်းများ ပါသွားခြင်းက ဒေါ်မြလှိုင်၏စိတ်ကို ချိုးစေကာ လူလုံးမလှ စိတ္တဇဖြစ်သွားရသည်ကို သိရသည်။ မိခင်ကြီးဒုက္ခရောက်သည်ကို ကြားရလျှင် ကိုမောင်မောင်သည် တစ်နေ့လုံး ထမင်းပင်မစားနိုင်ရှာဘဲ အိပ်ရာထဲတွင်ဝင်ပြီး စိတ်ညစ်နေရှာပါသည်။ ထိုသတင်းကြားပြီး နှစ်လလောက်အကြာတွင် ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးရှေ့သို့ မှန်ကားတစ်စင်း ထိုးရပ်လာပါသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ ကိုမောင်မောင်လည်း အိမ်မှာရှိပါသည်။ ကျွန်မအိမ်ရှေ့မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကားရှေ့ခန်းထဲတွင် ကိုမောင်မောင်နှမ မထွေးရီကို မြင်ရပါသည်။ သူ့ဘေးမှ ကားမောင်းသောသူကိုတော့ ကျွန်မ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါ။ ကားကို အိမ်ရှေ့မှနေ၍ တပွမ်းပွမ်းနှင့် ဆူညံစွာဟွန်းတီးနေပါ၏။ သို့ကြောင့် ကိုမောင်မောင်ကို ကျွန်မခေါ်ကာ မထွေးရီလာကြောင်း ပြောပြရာ ကိုမောင်မောင်က “သူမရှိဘူးပြောလိုက်၊ သူတို့ကို မတွေ့ချင်ဘူး” ဟုဆိုပြီး ငြင်းနေပါသည်။

ကားဟွန်းသံကလည်း အိမ်ရှေ့မှာ ဆူနေပါသည်။ မထွေးရီသည် ကားပေါ်မှဆင်းမလာပါ။

ကျွန်မတို့လို တစ်လ နှစ်ဆယ်အစိတ်တန် အခန်းစုတ်ကလေး ပေါ်ကို တက်လာရမှာ သူ့အဖို့ ကျက်သရေယုတ်ဟန်လည်း တူပါသည်။ ကိုမောင်မောင်က မတွေ့ချင်ကြောင်း အတန်တန်ငြင်းနေ၍ ကျွန်မမှာ မနေသာတော့သဖြင့် အိမ်ရှေ့ရှိ ကားဆီသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့မိပါသည်။ မထွေးရီသည် ကျွန်မကိုမြင်သောအခါ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်သွားပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပြတ်ထွက်မတတ်ပင် တင်းလွန်းပါ၏။ ကျွန်မ သူတို့ကားနားသို့ ရောက်သောအခါ မထွေးရီက ကျွန်မကို ဘာဆိုတာမှမပြောဘဲ သူ့ဘေးမှ ကားမောင်းလာသူ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ရွယ်လူက...

“ဟေ့ မောင်မောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့” ဟု ဆိုပါသည်။ သူ့အသံကလည်း မာလွန်းပါသည်။ သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်မှာ ကျွန်မနှင့်တွေ့ဖို့လာခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ပြောသလိုလည်း ရှိပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမောင်မောင်နည်းနည်း နေမကောင်းလို့ပါ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ ခဏဆင်းပြီး တွေ့ပါလား ဦးရယ်”

ကျွန်မမှာ ဂုဏ်ကြီးရှင် ကိုကိုမမတို့ကို ခခယယပဲ တောင်းပန်မိပါသည်။ သည်အခါ မထွေးရီက...

“သေမယ့်လူ အသေဖြောင့်အောင် မအေကို လာတွေ့ပါဦးလို့ ညည်းလင်ကို ပြောလိုက်၊ ဒါပဲ”

“ကဲ... အစ်ကိုကြီး ဆေးရုံကိုသာ မောင်း” ဟု ဆိုကာ ကားမှာလည်း ကျွန်မအနားမှ ဝှေးခနဲ ဆောင့်၍ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်မမှာလည်း ကြောင်ပြီး လမ်းမပေါ်မှာပင် အတော်ကြာရပ်ရင်း သူတို့ကားကို မျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

“ဟေး... နဲ့”

အိမ်ထဲမှ ကိုမောင်မောင်က လှမ်းအော်မှပင် ကျွန်မမှာ အိမ်ပေါ်

ပြန်တက်ရမှန်း သတိရပါသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်လျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စိတ်မောမောနှင့် ထိုင်ချလိုက်မိပြီး ကိုမောင်မောင့်မျက်နှာကို မော်၍ ကြည့်မိပါသည်။

“ဘာတွေ ပြောသွားတာလဲ နု ဟင်”

ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသော ကျွန်မပခုံးကို ကိုမောင်မောင်က ဆုပ်ကိုင်လှုပ်၍မေးရင်း ကျွန်မဘေးနားတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“မောင့်မေမေ အသေဖြောင့်အောင် လာတွေ့ပါတဲ့”

ကျွန်မမှာ သူတို့ပြောသွားသော လေသံအတိုင်း မပြောတတ်ပါ။ ကိုမောင်မောင် နားဝင်ချိုအောင် ကျွန်မဝသီအတိုင်း ပြောပြလိုက်ရပါသည်။ မထွေးရီ ကျွန်မအပေါ်တွင် စိမ်းကားမောက်မာသလောက် သူမောင်အပေါ်တွင် ကျွန်မ မကြမ်းတမ်းရက်ပါ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား မောက်မောက်မာမာနှင့် ဆက်ဆံရမည့်အလုပ်ကိုလည်း ကျွန်မ အင်မတန် စက်ဆုပ်ပါသည်။

“မောင့်ကို သူတို့သေခန်းရှင်ခန်း ဖြတ်ထားတာပဲ။ ဘာသွားတွေ့စရာလိုသလဲ”

ကိုမောင်မောင်က ဒေါ်ပွနေပြန်ပါသည်။

“ဒါတွေကိုမေ့ထားလိုက်ပါ မောင်ရယ်။ ကိုယ့်အမေ သေခါနီးမှာ မောင့်လိုသားတစ်ယောက်က ဒါလောက်တင်းမာဖို့ အချိန်မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကို သွားတွေ့လိုက်ပါ”

“မတွေ့ဘူး မတွေ့ဘူး၊ မောင့်မှာ ဆင်းရဲလို့ ဖွဲ့ပြာနေတုန်းက ဘယ်သူမောင့်ကို ဂရုစိုက်လို့လဲ။ ဒီလောကကြီးမှာ မောင့်ကျေးဇူးရှင်ဟာ ကိုဘခက်၊ မောင့်အချစ်ဆုံးဟာ ‘နု’ ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့မောင်၊ ဒေါ်ဒေါ်မသက်သာလို့ လာခေါ်တာ

ဖြစ်မှာပေါ့။ သွားလိုက်ပါကွယ်၊ မောင်မမိုက်စမ်းပါနဲ့။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒင်းက ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တောင် တက်မလာနိုင်အောင် ဘာဂုဏ်မောက်နေရတာလဲ။ မောင်နှမအရင်းခေါက်ခေါက် အပေါ်မှာ ဒါလောက် ပိုက်ဆံမာနတက်စရာ မလိုပါဘူး၊ မသွားဘူး။ ငါ ပိုက်ဆံကို မက်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ငါသွားရင် ဒင်းက အမွေလုချင်မယ် ထင်နေဦးမယ်။ မေမေ သေပေစေ၊ သေပြီးမှ ငါတစ်ယောက်တည်း သချိုင်းကုန်းမှာ သွားကန်တော့မယ်”

ကိုမောင်မောင်မှာ သူ့နှမကိုသူ ဒေါပွနေပြန်ပါသည်။ ကျွန်မလည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး တရားချသော်လည်း ကိုမောင်မောင်က တရားမကျပါ။ ဒေါသာအပွကြီး ပွနေပါတော့သည်။ ဒေါပွတာက အရေးမကြီး၊ ကိုမောင်မောင်မသွားလျှင် ကျွန်မက ကတုံးကတိုက်လုပ်၍ သူ့မောင်မလာသည်ဟု ကျွန်မအပေါ်တွင် မထွေးရီအမည်သထားသည့် ရွှေယောက်မစိန်ယောက်မက ဒေါပွပြန်ပါချိမ့်ဦးမယ်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဒါလောက် တရားချလို့မှ မရတာတော့ ကလေးကလေးတစ်ယောက်လို တုတ်နှင့်ခေါက်၍တော့ ပို့မရပါ။ သို့ကြောင့် ကျွန်မလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး ထိုင်ခိုင်းနေရင်း မိုက်ထဲက ဆာတာတာ ဖြစ်လာ၍ ထမင်းကြမ်းနှင့် မနက်က ကျန်နေသော ငါးပိရည်ကိုနယ်ကာ အုပ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ရသည့်လခကလေးကို ချွေချွေတာတာ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ်သုံး၍ ငွေပိုကလေး တစ်ရာကျော်ကျော်လောက် စုမိလာသောလတွင် ကျွန်မမှာ အပျော်ကြီး ပျော်နေမိပါသည်။ ကိုဘခက်ဆီက ယူထားသော ကြွေးကတော့ ကြွေးပူမဟုတ်၍ ခပ်အေးအေးပဲ ထားရပါသေးသည်။ ကိုမောင်မောင်လည်း သည်နှစ် ဘီအေအောင်ပါသည်။ ယခုလုပ်နေသော အလုပ်မှ လခကောင်းမည့်နေရာသို့ ပြောင်းရန်လည်း အလစ်ချောင်းနေရပါ

သည်။ ကျွန်မမှာလည်း လူအား ခိုက်အားမို့ စက်ကို ကောင်းကောင်းချုပ်
နိုင်သော အခြေရောက်နေပေရာ စက်ချုပ်၍ရသော ပိုက်ဆံကလေးများ
နှင့် ကျွန်မအတွက် အဝတ်ကောင်းစားလှကလေးများလည်း ဝယ်နိုင်ခြမ်း
နိုင်ရုံသာမက မီးဖိုဆောင်ဈေးဖိုးတွင်လည်း စက်ချုပ်ခနှင့်ပင် ဝင်ပြီး
ခုနိုင်လာပါသည်။ စကော့ဈေးထဲမှ ဂါဝန်ဆိုင်၊ အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်များနှင့်
လည်း ကိုဘခက်ကပင် ဆက်သွယ်ပေးပြန်၍ ကျွန်မမှာ အလုပ် တော်
တော်တွင်နေပါသည်။

ငွေပိုငွေလျှံကလေးစုမိ၍ အလုပ်ကလေးလည်း အပေါက်အလမ်း
တည့်သော လမှာပင် ပေးမည့်သူ၊ မမည်သူတော့ ပေါ်မလာ။ နှစ်ဖွန်းကူ
သောက်ပေးမည့် ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ရောက်လာပါချေတော့သည်။
တခြားသူတော့မဟုတ်။ အပုရှည်နှင့် သူလင်ဖြစ်ပါသည်။ အပုရှည်သည်
ကျွန်မ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်ပါသည်။ သူလည်း အိမ်မီးလောင်
ခဲ့၍ စိတ်ညစ်ညစ် ရှိလှသည်နှင့် ရန်ကုန်ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်
ဘုရားဖူးလာခဲ့ကြကြောင်း ပြောပြ၍ သိရပါသည်။ သူလင်မှာလည်း
ကောင်းကောင်းကျန်းမာပုံပေါ်၊ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်နှင့် ဘိန်းစားရုပ်
ပေါက်နေပါသည်။ ကျွန်မမှာ သူတို့လင်မယားကြည့်ပြီး စိတ်မောရပြန်ပါ
သည်။ အပုရှည်က ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ကလေး ဘာကလေးများရှိလျှင်
လုပ်ချင်ကြောင်းလည်း ဆိုပါ၏။ သူလင်မှ ကားလည်းမောင်းတတ်
ကြောင်း ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်းချက်တတ်ကြောင်း ပြောလေ
သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကားမောင်းတော်တော်၊ ဘယ်မျှပဲ ထမင်းချက်
ကောင်းကောင်း သည်လိုငါးကြီးခြောက်ပိုးထိုး လေတိုးရင်လဲမည့်ရုပ်မျိုး
ကို ဘယ်သူမှ မသာစရိတ်အကုန်ခံ၍ ငှားကြမည်မဟုတ်ပေဟု ကျွန်မ
စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိပါသည်။

မတတ်သာပါ။ ကျွန်မမှာ သေတ္တာထဲတွင် စီးကရက်ဗူးခွဲကလေး

နှင့် စုထားမိသော ကျပ်တန်ကလေးများ၊ ဆယ်တန်ကလေးများ၊ အကြွေကလေးများကို ထုတ်ယူ၍ အပုဂ္ဂိုလ်တို့လင်မယားကို ပြုစုရပါတော့သည်။ သူတို့ဘုရားဖူးလာခြင်းမှာလည်း အလာစရိတ်ပဲ ရှိပါသည်။ မုန့်ပဲသရေစာ ဝယ်စားစရာဝေးလို့ အပြန်စရိတ်လည်း တစ်ပြားမှမရှိဟု သိရပါသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အပုဂ္ဂိုလ်ရယ်၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တို့တစ်နှစ်လုံးလုံး ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့တာအေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အေ၊ ငါတော့ တောကို မပြန်ချင်တော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်တော့မယ်ဆိုတာ တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်တုံးတုံးချပြီးမှ လာခဲ့ကြတာ။ တို့လင်မယားကို အခိုက်အတန့်ကြည့်ပါဦးအေ၊ တို့အလုပ်ကလေး ဘာလေးရတော့ ညည်းကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ အခုငွေကလေး သုံးလေးဆယ်လောက် မပါအေ”

ဖြစ်မှပျက်ရလေ၊ ညစ်မှထွက်ရလေဆိုသကဲ့သို့ပင် အပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်မကို စောတိကများ အောက်မေ့နေရောသလား မပြောတတ်တော့ပါ။

“ဟဲ့ အပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့၊ ငါ့မှာ ငွေပိုငွေလျှံရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ရရစားစား တစ်လနဲ့တစ်လ အလျင်မီရုံကလေးရှိတာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း အပုဂ္ဂိုလ်က...

“သူဌေး သင်္ဘောပျက်တာက အရေးမကြီး၊ သူတောင်းစား ခွက်စုတ်ပျောက်တာက အရေးကြီးပါတယ် မိနုရယ်၊ ညည်းမှာ အိမ်နဲ့ရာနဲ့ စတိုင်နဲ့ နေနိုင်တဲ့ဘဝပါ။ ငါမှ အိမ်မရှိ၊ ယာမရှိ”

စကားမှ ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူ့ခမျာ ချုံးပွဲချ၍ငိုပါလေတော့သည်။ ကျွန်မမှာ သေပစ်ချင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ညစ်သွားမိပါသည်။ ရှင်းရှင်းဆိုလျှင် ကျွန်မအိမ်ပေါ်သို့ ဖွတ်နှစ်ကောင်တက်လာ

ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အပုဂ္ဂိုလ်တို့လင်မယား ကျွန်မတို့အိမ်ပေါ်တွင် တစ်လတိတိ ဗိုက်ပြချက်လန် စားသွားကြသည်မှာ ကျွန်မစုထားသော ငွေတစ်ရာကျော်ထဲမှ ငါးဆယ်လျော့သွားပါတော့သည်။ ငွေငါးဆယ် လျော့သွားပြီးသည့် နောက်ဆုံးကာလကျမှ အပုဂ္ဂိုလ်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သူတို့အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦးမှတစ်ဆင့် သူဌေးအိမ်တစ်အိမ်တွင် သူ့လင်က 'မာလီအလုပ်' အပုဂ္ဂိုလ်က 'ကလေးထိန်း' အလုပ်ဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ရတော့မည်ဆိုတာ သိရပါသည်။ ကျွန်မဆီတွင် သူတို့လင်မယားလာပြီး တစ်လတိတိစားသောက်သွားရ၍ ကုန်ကျစရိတ်ကို သူတို့လခရလျှင် ပြန်ဆပ်ပါမည်ဟု ဆိုပါသည်။

ပြန်ပေးသော်ရှိ မပေးသော်ရှိ ကျွန်မအဖို့တော့ ရေအဆုံး ကုန်တစ်ဝက်ဆိုသလို မစားရ ဝခမန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် အပုဂ္ဂိုလ်တို့ လင်မယားကို သူတို့အား အလုပ်ရှာဖွေပေးသည်ဆိုသော မိန်းမကြီး တစ်ဦးက သုံးဘီးကားဖြင့် လာခေါ်သွားပါသည်။

“အပုဂ္ဂိုလ်ရေ ညည်းတို့ ဘယ်အိမ်မှာ အလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ငါ့ဆီစာထည့်လိုက်နော်” ဟူ၍လည်း မှာမိစဉ် အပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်မကို ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ကန်တော့သွားရှာပါသည်။

ကျွန်မမှာ ငွေကလေးတစ်ရာကျော်လောက် စုမိလိုက် ကုန်ပေါက်ကလေးက တိုးဝင်လာလိုက်နှင့် နှံသမားပါးလို မောင်းလိုက် ပိန်လိုက်နှင့် ရှိနေပါတော့သည်။ ပိုက်ဆံကုန်မည်စိုး၍ ချွေချွေတာတာ သုံးလေးလုံးကနဲခဲကနဲ ကုန်ရမယ့်အပေါက်က တိုးလာလေနှင့် မိအေးလေလည်နေပါတော့သည်။ ဒါတင်မက ယခုလ လခထုတ်လာသည့်ရက်က ကိုမောင်မောင်ကားပေါ်တွင် ခါးပိုက်နှိုက်ခံလာရပြန်ပါတော့သည်။

ကိုမောင်မောင်မှာ ထိုနေ့က ချွေးသီးချွေးပေါက်များပင်ပြန်ကာ တစ်ညလုံး တမေးမှမအိပ်နိုင်ဘဲ ရှိပါသည်။ လူမိုက်နှင့်ငွေ အတူမနေသာကြားဖူးပါသည်။ ကျွန်မတို့လင်မယားမှာတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာလည်း မမေ့၊ ဖဲမရိုက်ခြင်းမလောင်း၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းလည်း မျက်စောင်းကလေးမှ မထိုးမိ၊ အဲ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်ရှာဖွေစားနေသော်လည်း တစ်နေ့မှ စိတ်မအေးခဲ့ရပါ။ ကိုမောင်မောင်နှင့် ကျွန်မ ပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြရသည့် တစ်နှစ်ဟူသော ကာလပိုင်းခြားအတွင်းဝယ် ငွေရေးကြေးရေးပြဿနာမှာ ကျွန်မတို့အဖို့ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကိုဘခက်ကြီးမှလွဲ၍ ကျွန်မတို့တွင် မမည့်သူမရှိခဲ့ပါ။ ကိုမောင်မောင်၏ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများမှာလည်း ကိုမောင်မောင်သူဌေးသားဘဝတုန်းကသာ ခွေးသေကောင် လင်းတဆွဲသလိုပိုင်းပြီး ဆွဲကြလွဲကြပါသည်။ ကိုမောင်မောင်တွင် မရှိချိန်ကျ ဘယ်ကမှ အဖက်မလုပ်ကြပါ။ ဒါတွေကို ကိုမောင်မောင်ကလည်း စိတ်နာနေရှာပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ထ၍ ရယ်တတ်ရာ ကျွန်မမှာ လန့်များပင် လန့်ခဲ့ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင် တစ်ယောက်တည်း ဘာရယ်တာလဲ”
 ကိုမောင်မောင် ရူးများ သွားပလားဟု အပြေးအလွှားလာ၍ မေးရပါသည်။

“လူတွေဟာ ကြာလေ ကြာလေ ကြောက်စရာကောင်းလာလေပဲနဲ့၊ ဟိုတုန်းက မောင့်မှာ သူငယ်ချင်းတွေကို အများကြီးပဲ၊ အခု မောင့်အနားမှာ ဒီကောင်တွေ တစ်ကောင်မှ မရှိကြတော့ဘူး။ အိုလေ နောက်ဆုံး မောင့်နှမ မိထွေးရိကတောင် မောင့်ကို မောင်တော်ရမှာ ရှက်နေတယ်လေ”

“နဲ့ဘဝဟာလည်း မောင်နဲ့ ထပ်တူပါပဲ မောင်ရယ်။ ဒါကြောင့်

ကိုယ့်ဘဝကို တစ်ခါတစ်ခါကျ စိတ်နာတယ်။ စိတ်နာလို့ အရွဲ့တိုက်တယ်။ အဲဒီလို အရွဲ့တိုက်တော့ လူတွေက နုကို အထင်သေးကြပြန်တယ်။ ကဲ့ရဲ့ကြပြန်တယ်။ ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာဘူး။”

“ဘဝဆိုတာ မှန်ကင်းတစ်လှည့် ထင်းတစ်လှည့်ပါ နုရယ်။ မောင်တို့ဟာ တစ်သက်လုံး ဒီလိုချည်း လူ့ခြေနင်းဖတ်ဖြစ်မနေပါဘူး။ မောင်မသေခင် နုကို သူများနည်းတူထားနိုင်အောင် မောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

* * *

ကိုမောင်မောင်မိခင်ကြီး ဆုံးပြီးသည့် တစ်နှစ်မြောက်သောနေ့က ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ဘုန်းကြီးသုံးပါးကို ဆွမ်းကျွေးပါသည်။ ဘုန်းကြီးများအား ငွေ ၅၅ စီနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်စီလည်း လှူပါသည်။ သုသာန်သို့သွား၍လည်း သူ့မိခင်အုတ်ဂူဘေး၌ မျက်ခြောက်အမှိုက်သရိုက်များကို သန့်ရှင်းခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် ကံကောင်း၍ ကိုမောင်မောင်ကို ကားတိုက်မခံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂျစ်ကားပေါ်မှ မောင်းသူနှင့် မိန်းမတစ်ဦးက ဆင်းလာပြီး မတော်တဆလမ်းမှားသွားကြောင်း တောင်းပန်လာ၍ မော်ကြည့်လိုက်မိရာ၊ ကျွန်မမျက်စိများမှာ ပြာသွားရပါသည်။ တခြားသူတော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုခင်ကျော်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့မှန်းသိလျှင် ကိုခင်ကျော်သည် စောစောက ခေယယတောင်းပန်လေသော သူ့မျက်နှာကြောကို တင်းပစ်ကာ ထပ်မကြည့်ချင်သော အချိုးဖြင့် တစ်ကြိုးတည်း လစ်ပါလေတော့သည်။ ကိုမောင်မောင်ကတော့ ရယ်နေပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ ရထားခုနစ်စင်းခုတ်နေပါ၏။ ကျွန်မကို ယခုအချိန်အထိ သည်လို အလုပ်ခံရသည်ကိုဖြင့် ကျွန်မရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်မိပါသည်။ ခန္တီပါရမီနှင့်

ပြည့်စုံလှသော ဘုရားဖြစ်မယ့် ဂဝံကျောက်တုံးကြီး ကိုမောင်မောင်က တော့...

“ကိုခင်ကျော်က နုအပေါ်မှာ ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်း မကျေတော့ပါဘူးကွယ်” ဟု ဆိုပါလေသည်။ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ မနည်း ဖြေရပါသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါမှ ရင်အတုန် နည်း နည်းရပ်သွားပါသည်။ ကိုခင်ကျော်တစ်ယောက် ဘန်ကောက်ပုဆိုးနှင့် ရွှေလက်ပတ်ကြီးနှင့် ဂျစ်ကားနှင့် သူ့ဘေးက မိန်းမလှလှနှင့် ကြီးပွား နေပုံကိုလည်း တွေးရင်း ဘယ်လိုကြီးပွားနည်းမျိုးပါလိမ့်၊ စပ်စပ်စုစု သိချင်နေမိပြန်ပါသည်။ အို... ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာလို့လဲ၊ သူဂျစ်ကား စီးရတော့ရော ငါပိုက်ဆံ ငါးပြားရတာမှတ်လို့ဟူသော အတွေးနှင့် ကျွန်မ မှာ ဝိတက်ဝိစာရတွေ များလွန်းနေပါသည်။ ကျွန်မ သည်လို မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသည်ကို ကိုမောင်မောင်က ရိပ်မိသွားသည်ထင်။

“ဟေ့... အဆက်ကြီးကို လွမ်းနေပြီလားကွ” ဟု ကျွန်မကို စပါ သည်။ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောရပါမည်။ ကျွန်မ ကိုခင်ကျော်ကို မလွမ်းပါ။ ကျွန်မ ခံပြင်းနေခြင်းမှာ ကျွန်မကို အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံသွားခြင်း ကိုပဲ ကျွန်မအသည်းနာမိပါသည်။ ကျွန်မသည် နှလုံးနေသူလည်း မဟုတ် ပါ။ သူတို့လို လူထဲကလူပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ပါလျက် မသတိသော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ကာ ကျွန်မနှင့် ဝေးဝေးကို အဘယ့်ကြောင့် ပြေးပြေးသွားကြပါသနည်း။ ဒါကိုပဲ ကျွန်မ စဉ်းစားရင်း ဦးနှောက်ပျက်ချင်သလို ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်မဘဝကို လည်း ကျွန်မ ရွံလာပါသည်။

ကျွန်မသည် အတွေးချာချာလည်ရင်း စိတ်ညစ်ခြင်း သံသရာတွင် နစ်မြောနေမိစဉ် ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဝတ်ပြီး ကော့ကော့ ကော့ကော့ နှင့် ကျွန်မတို့အိမ်ထဲဝင်လာသော အပုရှည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

နေပူကျဲကျဲတွင် အပုရှည်၏ခါးမှ ဘရိုကီတ်လုံချည်ရောင်မှာ တပြောင်
ပြောင် တလက်လက်နှင့် ရှိနေပါသည်။ အပုရှည် ဒါလောက် ကောင်းစား
နေပုံကို ကျွန်မမှာ အံ့ဩမကုန်နိုင်တော့ပါ။

“မိနု ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲအေ့၊ ငါအပုရှည်လေ၊ ငါငွေ
ကလေး စုမိတာနဲ့ ညည်းကို လာဆပ်တာပါအေ” ဟု ဆိုကာ ပိုက်ဆံ
အိတ်ထဲမှ တစ်ဆယ်တန်ရွက်ကို သေသေချာချာ ရေတွက်ပေးပါသည်။

“ဟဲ့ အပုရှည် ညည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ
ဦး”

“ဟေ့ ကိုမောင်မောင်အိမ်မှာ ရှိသလား”

“မရှိဘူး၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် သွားနေတယ်”

“ညည်းကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောစရာတွေ ရှိပါတယ်အေ...”

ဟုဆိုကာ သူ့ဘဝပေါင်းစုံကို မရှက်မကြောက် အန်ချပါလေတော့သည်။
သူ့ကို အလုပ်သွင်းပေးသော မိန်းမကြီးမှာ ခေါင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပထမ
တော့ ကလေးထိန်းအလုပ်ဆိုသည်ကို အဟုတ်မှတ်၍ လုပ်မိရာက
နောက်မှ သူ့အလုပ်မှာ ကိုယ်နဲ့ရင်း၍ ပိုက်ဆံရှာရသော အလုပ်မှန်း
သိရကြောင်း၊ တစ်နေ့ ဝင်ငွေမှန်သမျှကို အဲဒီမိန်းမကြီးက ခေါင်းပုံဖြတ်
ကြောင်း၊ အပုရှည်၏လင်မှာ ဖောက်သည်ခေါ်ပေးသည့် အလုပ်လုပ်နေ
ရကြောင်း၊ ပေါက်သည့်နဖူးမို့ မထူးတော့၍ သည်ဘဝမှာပင် ပျော်ပိုက်
နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သည်အလုပ်က အရင်းတစ်ပြားမှ မခိုက်ရဘဲ အမြတ်
ထွက်ကြောင်း၊ လူရိုးလူကောင်းလုပ်နေ၍ ထမင်းမစားရသော ခေတ်တွင်
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မထူးတော့ပါကြောင်း ထိုအပုရှည်က ထူးသားပေသား
ရနေပြီဖြစ်သော မျက်နှာပေါက်နှင့်ပြောပြနေပါသည်။ ကျွန်မမှာ မကြားစွဲ
မနာသာမို့ နားကိုပင် ပိတ်ထားမိပြီ။ ကျွန်မပေါင်ပေါ်တွင် သူတင်ပေး
လာသော ငွေတစ်ရာကိုလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ပုတ်ချလိုက်မိ

ပါသည်။ ကျွန်မဖြစ်ပုံကို အပုရှည်က ကြည့်ပြီး၊ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပါသည်။ အပုရှည်၏ ရယ်သံကြီးသည် ကျွန်မနားထဲသို့ သံရည်ပူလောင်းထည့်လိုက်သလိုပင် ရှိပါသည်။

“သွား... သွား... ညည်းငွေလည်း မလိုချင်ဘူး။ ညည်းလဲ နောက် ငါ့အိမ်မလာပါနဲ့ အပုရှည်”

ကျွန်မသည် လန့်၍ပင်အော်မိပါ၏။ အပုရှည်အနီးတွင် ထိုင်ရင်း မှ နောက်နားသို့ပင် ဆုတ်၍ထိုင်ရပါသည်။

“မိနုရယ်၊ ဒီခေတ်မှာ ညည်းလို ဝိနည်းရှောင်နေရင်တော့ လူ မိနပ်ဖြစ်နေမှာပဲ မိနု၊ မသေခင် စပ်ကြားလည်သလိုစားနိုင်မှ တန်ကာ ကျတာအော့၊ ညည်းဟာ ငါ့ထက် ရန်ကုန်ကို စောစောစီးစီး ရောက်နေ လျက်နဲ့ ငါ့လောက်တောင် ရန်ကုန်ပါးမဝသေးဘူး”

“ဟေ့... ငတ်ပြီးသေပေစေ၊ ညည်းတို့လို အလုပ်မျိုးတော့ တစ်သက်လုံး ငါမလုပ်ဖူးဟေ့”

“ညည်းကို ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့တော့ ငါ မတိုက်တွန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိနု၊ ညည်းနားလည်ထားဖို့က ငါ့လိုအောက်တန်းကျကျ ပျက်စီးနေတဲ့ သူတွေသာမက ညည်းယောက်မလို အထက်တန်းကျကျ ပျက်စီးနေတာ မျိုးတွေလည်း ဒီရန်ကုန်မှာ တစ်ပုံကြီးပါအော့”

“ဘာ”

ကျွန်မသည် အပုရှည်စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

“ညည်းယောက်မ မထွေးရီလေ၊ မထွေးရီကို ညည်းက အဟုတ် ကြီး ထင်နေသလား။ ဒီမှာ မိနု၊ သူက သောင်းကျော်တန်ကားပေါ်မှာ ပျက်စီးနေတာနဲ့ ငါက သုံးဘီးကားပေါ်မှာ ပျက်စီးနေတာ ဒါပဲကွာ တယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အပုရှည်ရယ်။ မထွေးရီအကြောင်း

ငါ့ကို ပြောပြပါဦးဟယ်၊ ငါ ဘာမှမသိပါဘူး”

“ဒီမှာ မိနု၊ ညည်းက ငါ့ကို မကောင်းတဲ့မိန်းမဆိုပြီး ရွံတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ညည်းယောက်မ မိထွေးရီကကော ဘယ်လောက်ကောင်းလို့ လဲအေး။ ညည်းယောကွမကြီးအကြောင်းရော ညည်းဘယ်လောက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိလို့လဲ”

“ဪ... မသိလို့ ပြောစမ်းပါဆိုနေမှာပဲ ညည်းကလဲ”

“ညည်းယောကွမ ဒေါ်မြလှိုင် စက်သူဌေးကတော်မဖြစ်ခင်က ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းရတာတော့၊ ဂျပန်ခေတ်ကျ ဂျပန်စစ်တပ်တွေမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ကန်ထရိုက်သွင်းရင်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြစ်ပြီး မိန်းမကြီးက သူ့ကိုယ်ပါပုံအပ်ပြီး စီးပွားရှာခဲ့ တယ်။ ရသရွေ့ပိုက်ဆံနှင့် ခြံတွေဝယ်၊ စိန်တွေဝယ်၊ ကြီးပွားလိုက်တာ ဂျပန်လည်းပြေးရော သူတို့မှာ ပွကျန်ခဲ့တာပဲ”

လွတ်လပ်ရေးရတဲ့နှစ်မှာ စက်သူဌေး ဦးလှဝဲကြီးနဲ့တွေ့ကြ တယ်။ တွေ့ပုံကတော့ ဒေါ်မြလှိုင်ဟာ ဂျပန်တွေ ပြေးသွားပြီးတဲ့နောက် ပိုင်းမှာ စိန်ပွဲစား၊ အိမ်ပွဲစားလုပ်တယ်။ အထက်တန်းရပ်ကွက်မှာ တော် တော်ဝင်ဆုံတယ်။ ဦးလှဝဲကြီးကို သူ့ကြာပစ်ပြီး အတင်းနသားဘာယား လုပ်တော့ ဦးလှဝဲကြီးကလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် မုဆိုးဖိုကြီးဆိုတော့ ဘာသားထုထားတာမို့လဲအေ။ သူ့ကို လက်ထပ်ယူလိုက်တော့တယ်။ ဒီတုန်းက သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့တဲ့။ အဲဒီဗိုက်က မထွေးရီပဲ။ မိထွေးရီ ဟာ ဂျပန်ရော၊ စိန်ဘာဘူရော၊ ဦးလှဝဲရော ‘ဘုံဗိုက်’ ပဲ။ နောက် ဦးလှဝဲ ကို ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ အပျောက်ရှင်းလိုက်တယ် မသိဘူး။ မူးတယ် မူးတယ်ဆိုပြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး သေသွားတာပဲ။ အဖိုးကြီးသေ တော့ စက်ကြီးရော တိုက်ပါပိုင်လိုက်တော့တာပဲ”

“အပုရှည်... ညည်း ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“အို... ငါ့အမေ မသေခင်က ပြောပြခဲ့တာပေါ့။ ဒေါ်မြလှိုင်မှာ မခင်ဆိုင်၊ မတင်လှိုင်ဆိုတဲ့ ညီမတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲ သူတို့တွေ လည်း ဇော်တွေပဲ။ လင်ကို ရေလဲနဲ့ ပေါင်းနေတဲ့မိန်းတွေပေါ့။ အငယ်မ မတင်လှိုင်ဆိုတာကတော့ မင်းကတော်ကျလေ။ ယောက်ျားတကာနဲ့ ဖဲဝိုင်း ထိုင်ပြီး စီးပွားရှာကြာပစ်နေတဲ့မိန်းမပါအေ”

“ဟုတ်ပါ့မလား အပုရှည်ရယ်”

“မိနု၊ ညည်းဟာ ငါ့စကားများဆို နည်းနည်းမှမယုံဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုမောင်မောင်ကရော ဘယ်သူနဲ့ ရတာလဲ”

“ကိုမောင်မောင်က ဒေါ်မြလှိုင် ဟင်းရွက်သည်ဘဝ ပထမလင် ကိုစိန်ဖြိုးနဲ့ရတာ။ ဒေါ်မြလှိုင်ကြီးဟာ အဲဒီလူကြီးလက်ထက်တုန်း ကတော့ ရိုးရိုးသားသားပဲတဲ့။ နောက်လင်သေမှ အဲဒီနည်းတွေ သုံးပြီး ပျက်စီးခဲ့တာ၊ သူ့သားကတော့ မသိရှာဘူး။ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘယ်လိုပဲ မကောင်းတာတွေလုပ်လုပ် အဲဒီအပြစ်တွေကို ငွေက အလိုလို ဖုံးသွားတာ ပဲအော့။ အခု မထွေးရီရော ကြည့်ပါလား။ လင်တစ်ယောက်ခေါင်းခေါက် ရထားရက်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး။ လှေကြီးပေါ် လှေငယ်တင်နေတာ ညည်း သိရဲ့လား”

“ဘယ်လို”

“မထွေးရီ ညည်းယောက်မလေ။ အခု ကိုဘသိန်းဆိုတဲ့ အရာရှိ တစ်ယောက်နဲ့ နောက်မီးလင်းနေတာ”

“ကိုဘသိန်း”

“အေး...။ အဲဒီလူက အသက်လေးဆယ်ကျော် လောက်ရှိပြီ။ တောသူဌေးတစ်ယောက်ပဲ။ ဘယ်လို ဘယ်လို မထွေးရီနဲ့ တွေ့ကြတယ် မသိပါဘူး။ အဲဒီလူက ဟပ်တပ်ကို စွဲသွားတာပဲ”

ကျွန်မသည် မထွေးရီ တစ်ခါက ကျွန်မအိမ်ရှေ့သို့ ကားနှင့်

လာစဉ် သူ့ဘေးက မျက်မှန်အနက်နှင့် ကားမောင်းသူကို ပြေးသတိရ လိုက်မိပါသည်။

“ညည်း ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင် အပုရှည်”

“အို... မြွေမြွေချင်းပဲ ခြေမြင်တာပေါ့အေ။ ဒီမှာ မိနု၊ မထွေးရီ ဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝက ဘာမှမခြားနားပါဘူး အေ။ သူက အထက်တန်းကျကျ ဣန္ဒြေရရဖောက်ပြန်နေတဲ့မိန်းမ၊ ငါက လမ်းပေါ်မှာ ငွေရှာရတဲ့ မိန်းမ၊ ဒါပဲကွာမယ်။ ကဲပါအေ ဒါတွေ ပြောနေရတာက ညည်းက ငါ့ကို အထင်သေးနေလို့ ငါ့လိုမိန်းမတွေ ဒီရန်ကုန်မှာ အပုံပဲဆိုတာ ပြောပြရ တာပါ။ ကဲ ငါ့ကိုယ်နဲ့ရင်းပြီးရှာခဲ့ရတဲ့ ဟောဒီငွေတစ်ရာကို ညည်း ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ချင်လို့ ငါသတ်သတ်ချွန်ထားတာပါ အေ။ ရော့ပါ မိနု ရယ်၊ ညည်းကျေးဇူး ငါတစ်သက်လုံးမမေ့ပါဘူး” ဟု ဆိုကာ ကျွန်မကို ဦးသုံးကြိမ်ချပါသည်။

“ဟေ့အေ... အပုရှည်၊ ညည်းငွေတွေ ညည်းပြန်ယူသွား။ ငါ တစ်ပြားမှ မယူဘူး”

ကျွန်မက သူပေးလာသော ငွေတစ်ရာကို သူ့ဘက် ပြန်တွန်း၍ ပို့ရင်း ပြောလိုက်ရပါသည်။

“မိနုရယ် ညည်းဖာသာ ညည်း ငါ့ကွယ်ရာကျမှ ဒီငွေတစ်ရာကို မီးရှို့ပစ်ချင်ပစ်ပါအေ”

အပုရှည်သည် ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောရင်း ကျွန်မ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း သွားပါသည်။ ဆိုက်ကားတစ်စီးကို လက်ပြခေါ်ပြီး စွေ့ခနဲ တက်ထိုင် ကာ အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ထွက်သွားလေသော အပုရှည်ကို တငေး တမော ကြည့်ရှုနေမိချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မထွေးရီနှင့် ကိုဘသိန်း တို့နှစ်ယောက်တည်း စီးလာသော မှန်ကားကြီးသည် ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှ ရိုးခနဲ ဖြတ်မောင်းသွားနေပါသည်။

ကျွန်မသည် တေးမှ အပုရှည်ထားပစ်ခဲ့လေသော ငွေတစ်ရာကို
 ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အထက်တန်းကျကျ ဖောက်ပြန်နေသော မထွေးရီ
 သည်လည်းကောင်း၊ အောက်တန်းကျကျ ပျက်စီးနေခြင်းဖြင့် ငွေဝင်လမ်း
 ဖြောင့်နေသော ကျွန်မသူငယ်ချင်း အပုရှည်သည်လည်းကောင်း၊ သူတို့
 သည် သူတို့နည်းဖြင့် သူတို့ဘဝဇာတ်ခုံတွင် လည်သလို က၊ ခုန်လျက်ရှိ
 နေပါသည်။

မထွေးရီဆိုလျှင် ကားနှင့် တိုက်နှင့် စိန်နှင့် ရွှေနှင့် အထက်တန်း
 လွှာထဲတွင် မျက်နှာပြောင်ပြောင်တိုးဝင်ကာ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမဟူသည့်
 အလွှာမြို့ပြီး လူသိရှင်ကြား ရပ်တည်ဝင့်ကြွားလျက် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မ
 သူငယ်ချင်း မအပုရှည်လည်း သူ့နည်းနှင့်သူ လက်ဖျားငွေသီးနေလေပြီ။
 ကျွန်မမှာသာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါလျက် နေ့ရှိသရွေ့ 'ဖွတ်' တက်
 နေပါသည်။ မထွေးရီလို မိန်းမတစ်ဦးက ကျွန်မကို သူ့မောင်နှင့်
 မတူမတန်ဆိုကာ နှိမ့်နှိမ့်ချချ တစ်ချိန်က အဆင့်အတန်းခွဲခဲ့ပါသည်။
 အညှာလွယ်သည့် မိန်းမ၊ သူ့ဌေးသားကို အရပိုင်းသည့် အရိုင်းမဟု
 ဆိုကာ ကျွန်မကို ဆေးဖော်ကြောဖက်ပင် မလုပ်ခဲ့ပါ။ တစ်မြို့လုံးရှိ
 မိန်းမဦးရေတစ်ဝက်လောက်ကလည်း ကျွန်မကို မိန်းမဈေးဖျက်သည်
 ဆိုကာ ဝိုင်းပယ်ခြင်းခံခဲ့ရပါသည်။

မိန်းမဈေးဖျက်သည်ဆိုသော ဝေါဟာရမှာ ယောက်ျားတစ်
 ယောက်ကို ၁၅ ရက်လောက်ကြိုက်ပြီး ခိုးရာလိုက်ကာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ
 တစ်လင်ဆိုတစ်လင်တည်း ရိုးရိုးသားသားသစ္စာရှိရှိ ပေါင်းနေသည့်
 ကျွန်မလိုမိန်းမကို ဆိုလေသလား၊ မထွေးရီနှင့် အပုရှည်တို့လို မိန်းမ
 မျိုးတွေကို ဆိုလေသလား။ ကျွန်မ ဦးနှောက်ကလေးဖြင့် စဉ်းစားမရနိုင်
 တော့ပါ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေသူများကို အကောင်းမထင်။ လူရာ
 မသွင်းသော လောကကြီးထဲမှ လူသားများနှင့် မြေနှိမ့်ရာ လှံစိုက်ခံလိုက်ရ

သည့်ဘက်ကချည့် အကျိုးပေး နုံချာလွန်းလှသော ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ
 အသည်းရော၊ အူရော၊ ကလီစာရော တစ်ပြိုင်ကြီး နာလာကာ အပုရှည်
 ပေးသွားသော ငွေတစ်ရာကို စိတ်ပေါက်ပေါက် ရှိလာသဖြင့် ခြေထောက်
 နှင့် ဖိ၍ဖိ၍ နင်းပစ်လိုက်မိပါတော့သတည်း။ ။

၁၉၆၃၊ ဇူလိုင်၊ မြဝတီ။

ယူးမေန်ယိုရူ

နှင်းဆမ်းထားသော မိုးပြာမှုန်မှုန်
 အောက်တွင် တိုကျိုမြို့သည်
 အိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်သော်
 လည်း ကျွန်မနှင့် 'အဝေါ
 ယိစ်' ကတော့ ဟိုတယ်
 တွင်းရှိ "Orchid House"
 ပန်းခြံထဲဝယ် အပန်းဖြေ
 လျက် ရှိနေကြပါသေး
 သည်။

အဝေါယိစ်သည် ကျွန်မတည်းခိုနေသော 'ဂင်ဇာတိုကျူဟိုတယ်' မှ နေ့
 ဘက် ဓာတ်လှေကားမောင်းအမျိုးသမီး အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ပါ
 သည်။ သူနှင့် ကျွန်မမှာ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် ကျွန်မ အပြင်

ထွက်ချိန်များတွင် ဓာတ်လှေကားအခန်းတွင်း အတက်အဆင်းများ၌ တွေ့ဆုံရာ သည်မှအစပြု၍ မျက်မှန်းတမ်းကာ ခင်မင်ခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ကျွန်မ တွေ့ဆုံကြသော '၁၆၈' နာရီ ဟူသည့် အချိန်ပိုင်းခြား အတွင်းဝယ် နှစ်ဟောင်းက မိတ်ဟောင်းပမာ ခင်မင်ခဲ့မိပါသည်။ အထူးသဖြင့် အဝေါ ယိစံသည် ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်ကို စိတ်ဝင်စားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိခဲ့ရပါသေးသည်။ မြန်မာပြည်သားထံမှ သူ့မိတ်ဆွေ နှစ်ဦးရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ဦးမှာ ဂင်ဇာတိုကျူဟိုတယ်တွင် ၁၉၆၁ ခုနှစ်က လာရောက်တည်းခိုသွားသော "အဆိုတော် ဦးအံ့ကြီး" ဖြစ်၍ တစ်ဦးမှာ ကျွန်မဖြစ်ကြောင်းလည်း မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

ထိုနေ့ညက အဝေါယိစံသည် သူ့တာဝန်ကုန်ဆုံးချိန်ထိ အိမ်သို့ မပြန်သေးသည်ကို တွေ့ရ၍ ကျွန်မက -

"ဂျူတီ မပြီးသေးဘူးလား" ဟု မေးရာ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူနှင့် ကျွန်မ ခွဲခွာရမည့် နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်၍ ကျွန်မနှင့် သူစကားဝအောင် ပြောချင်သဖြင့် အိမ်ကို မပြန်သေးကြောင်း သူက ပြောပြပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူ့ဂျူတီပြီးလျှင်ပြီးခြင်း သူနှင့် ကျွန်မ ပန်းခြံတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ပန်းခြံတွင်းဝယ် သူနှင့် ကျွန်မ အပြင် အမေရိကန် စုံတွဲနှစ်စုံတွဲ၊ ဟောင်ကောင်စုံတွဲတစ်စုံတွဲ၊ ယိုးဒယားအမျိုးသားသုံးဦး အပြင် အီတလီမနှစ်ဦးလည်း သူ့အတွဲနှင့်သူ မလှမ်းမကမ်းနေရာများ တွင် စကားလက်ဆုံကျလျက် ရှိနေကြပါသည်။

"အဝေါယိစံ ဘာသောက်မလဲ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စဘားမား၊ ဒီည မစ္စဘားမားနဲ့ အခုလို စကား ပြောခွင့်ရရင်ပဲ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အလိုလို ဝ၊နေပါပြီ"

အဝေါယိစံ၏ မျက်နှာကလေးမှာ ပြာလုံလုံမီးရောင်အောက်တွင် ဣန္ဒြေရရကလေး တည်ငြိမ်လွန်းသော အလှဖြင့် ကျွန်မမျက်လုံးတွင်း

ဝယ် ရှုမဝဖြစ်နေပါသည်။ ထိုညက အဝေါယိစ် ဝတ်ဆင်ထားသော ကီမိုနိုမှာ ဂင်ဇာတိုကျဟိုတယ်တွင် ဂျူတီချိန်ဝတ်ဆင်ရသော ခရမ်းရောင်နု ကီမိုနိုကလေးနှင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မကို မစ္စဘားမား မစ္စဘားမားနဲ့ခေါ်တာ ရင်းနှီးရာ မရောက်ဘူး အဝေါယိစ်၊ ကျွန်မကို ‘ဟာနစ်’ လို့ ခေါ်ပါလား...”

ကျွန်မက သည်လိုပြောလိုက်ရာ အဝေါယိစ်က မျက်လုံးကလေး အကြောင်သားနှင့် ကျွန်မကို မော့ကြည့်ရှုပါသည်။ ဂျပန်စကား ‘ဟာနစ်’ မှာ ပန်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနံ့မည်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး စကားလုံးဖြင့် ကျွန်မကို ‘ဟာနစ်’ လို့ ခေါ်ရန် ပြောလိုက်သည်ကို အဝေါယိစ်က တအံ့တဩဖြစ်သွားလေခြင်းဖြစ်သည်။

“မစ္စဘားမား ဂျပန်စကားတတ်ပါသလားရှင်”

“သိပ်မတတ်ပါဘူး အဝေါယိစ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ဂျပန်တပ်တွေ ကျွန်မတို့ မြန်မာ့မြေပေါ် ရောက်လာကြတုန်းက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တချို့နဲ့ ကျွန်မမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့က ဂျပန်စကားကို သူတို့ဆီက သင်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေတဲ့ နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပါ”

“အိုမေနို-ကာကာရိ-မာရီတေ။ အူရေရှီး ဒေစု”

အဝေါယိစ်က ကျွန်မနှင့် တွေ့ရသည်ကို ဝမ်းသာကြောင်း ဂျပန်စကားဖြင့် အားရဝမ်းသာပြောကာ ဂျပန်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဦးခေါင်းကို ညွတ် ကိုယ်ကိုရို၍ နှုတ်ဆက်ရှုပါသည်။

ကျွန်မကလည်း အားကျမခံပါ။ မှတ်မိသရွေ့ စကားစုကလေးဖြင့်...

“အိုထာစု မိနာဆိုက်” ကောင်းသော မင်္ဂလာညပါဟု ပြန်၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ရာ အဝေါယိစ်က သဘောကျစွာ အသံကလေးများ ထွက်အောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း...

“အိတ်ဆု-မာဒေမိုး အိုဝါစူးရေ ရှိမာစိမ်း”

ဘယ်သောအခါမှ သင့်ကို မမေ့ပါဟု ပြောနေပြန်ရာ ကျွန်မလည်း အလျော့မပေးလိုသေးသူပီပီ...

“မာတ-အိုမေနိကာ ကာရူ-နိ-အိုတာ နိရိုမိနိအိုးမား ချိုရှိမာစု”

တတ်ထားသမျှ မှတ်ထားသမျှ ဂျပန်စကားကလေးများကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် တောက်လျှောက်ပြန်လည် ပြောချလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မပြောလိုက်သောစကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ...

“နောက်တစ်ကြိမ် ရှင်နဲ့ တွေ့ရဦးမယ့် အချိန်ကိုလည်း ကျွန်မမျှော်လင့်နေပါ့မယ်” ဖြစ်ပါသည်။ အဝေါယိစ်က သူဦးခေါင်းကလေးကို ညိတ်ကာညိတ်ကာနှင့် တစ်ခါရယ်နေပါသည်။ ကျွန်မမှာတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးမချခဲ့မိသော ဂျပန်စကား လက်ကျန်ကလေးများကို လျှာမထိ အာမထိ ပေါ့ရွတ်ရွတ်နှင့် ရောလိုက်ရသဖြင့် ပါးစပ်ထဲက လျှာမှာ ချာလပတ်လည်သွားရပါတော့သည်။

“ကျွန်မဟာ မြန်မာပြည်ကို မရောက်ဘူးပေမဲ့ မြန်မာပြည်ကို နေ့စဉ်လွမ်းရတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မအဖေရဲ့အစ်ကိုဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ဂျပန်စစ်တပ်နဲ့ပါသွားပြီး မြန်မာပြည်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး ကျဆုံးခဲ့ပေတဲ့ ကျွန်မဟာ မြန်မာပြည်ကို စိတ်မနာခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ လူမျိုးမှာ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးဝံ့တဲ့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆွေမျိုးဖြစ်ရတဲ့ ‘ဂုဏ်’ ကို ဘယ်ဂုဏ်မှ လိုက်မမိပါဘူး။ သူ့ရဲကောင်းတွေအတွက် ‘သွေးမြေကျပွဲတော်’ ကျင်းပတဲ့နှစ်တိုင်း ကျွန်မဟာ ရှေ့ဆုံးက အလေးပြုခွင့် ရခဲ့ပါတယ်”

အဝေါယိစ်၏ စကားများသည် သူတို့လူမျိုး၏ သတ္တိနှင့် ဂုဏ်ကို ဖော်ညွှန်းလျက်ရှိသည်။

“အဝေါယိစ်မှာ မောင်နှမသားချင်း ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပါသလဲ”

ကျွန်မက သူ့စကားကို ကြားဖြတ်ကာ စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် မေးလိုက်မိ၏။

“အမေနဲ့ အစ်ကိုကတော့ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက သူတို့အသက်ကို တိုင်းပြည်အတွက် စတေးလိုက်ကြပါတယ်။ အမေနဲ့ ညီမအပျိုလေးကတော့ ဟီးရိုးရီးမားမှာ အနုမြူဖုံးစမ်းတုန်းက ပါသွားတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ မိသားစုငါးယောက်ပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်”

အဝေါယိစ်သည် မချီသော နှလုံးကို အနိုင်နိုင် ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးရင်း ပြန်လည်ဖြေဆိုပါသည်။

“အမေနဲ့ ညီမလေး အနုမြူဖုံးစမ်းတုန်းက ပါသွားတယ်ဆိုတော့ အဝေါယိစ်က တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ ကျန်ခဲ့တာလဲကွယ်...”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မဟာ အမေတို့နဲ့တူတူ မနေနိုင်တဲ့ ဘဝမှာ ရပ်တည်နေရသူပါ။ အမေအိုကြီးနဲ့ ညီမလေးကျောင်းနေဖို့ ကျွန်မဟာ တရုတ်ပြည်ဟောင်ကောင်မြို့က အမျိုးသမီးမော်တော်ယာဉ် အမောင်းသင်ကျောင်းမှာ ကားမောင်းသင်ဆရာမအဖြစ် လုပ်နေရပါတယ်။ နေ့ကို ကားမောင်းသင်ပေးတဲ့ ဆရာမလုပ်ပြီး ညမှာတော့ စတိုးဆိုင်ကြီးတွေအတွက် အဝတ်အစားဖက်ရှင်ထွင် ချုပ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပါတယ်”

“ဪ...”

“ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်အမေ ကိုယ့်ညီမလေးတွေကို ခွဲပြီး အဲဒီလို ပင်ပင်ပန်းပန်း ငွေကို မရအရဖွေရှာခဲ့ပေတဲ့ ကျွန်မ ကြီးပမ်းချက်ဟာ သဲထဲရေသွန်သလို ဘဝကို ကျရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မအမေနဲ့ ညီမလေးဟာ အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒီအမေအိုကြီးနဲ့ ဒီညီမလေးမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မဘဝဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဂျပန်ပြည်ကို မပြန်ချင်တာနဲ့

ဟောင်ကောင်မှာပဲ လက်ရှိအလုပ်ကို လုပ်နေရပါတယ်”

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ အဝေါယိစံရယ်...”

ကျွန်မက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သူ့ကို နှစ်သိမ့်လိုက်ရာ...

“အို... ဟာနစ်ကို ကျွန်မဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမိပါလိမ့်၊ ဟာနစ်ရဲ့ ပျော်ရွှင်စရာအချိန်ကလေးတွေကို ကျွန်မ မဖျက်ဆီးချင်ပါဘူး”

အဝေါယိစံ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင်းဝယ် စို့လာသော မျက်ရည်ဥကလေးများကို သူ၏ ပါးရှားလွန်းသော မျက်တောင်မွှေးတိုတိုကလေးများဖြင့် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း မချိပြုံးပြုံးရာက ပြောပါသည်။

“ဒီလို မယူဆပါဘူး အဝေါယိစံရယ်၊ အဝေါယိစံရဲ့ဘဝကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားနေသူတစ်ယောက်ပါ”

အဝေါယိစံက သူ့ကုလားထိုင်ကလေးကို ကျွန်မဆေးသို့ မ၊ရွှေယူလာရင်း တုန်ယင်သော အသံကလေးနှင့်...

“ဝမ်းသာတာလား ဝမ်းနည်းတာလား မဝေခွဲတတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ ဟာနစ်ရယ်၊ ကျွန်မဘဝကို စိတ်ဝင်စားသူရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး” ဟု ဆိုလေသည်။

စောစောက မီးပြာလဲ့လဲ့အောက်ဝယ် ချစ်စရာမျက်နှာပိုင်းကလေးဖြင့် ရွှန်းပလွန်းသော အဝေါယိစံ၏ မျက်နှာကလေးမှာ လငပုတ်ဖမ်းခံရသည့် လဝန်းကဲ့သို့ ခဏချင်း ညှိုးနွမ်းမဲမှောင်သွားသည်ဟု ကျွန်မ ထင်လိုက်မိပါသည်။

“တကယ်တော့ အမေတို့နဲ့တူတူသေသွားရင် ကျွန်မ ဒီလိုစိတ်ဆင်းရဲတဲ့ဘဝမှာ ရပ်တည်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်...”

အဝေါယိစံသည် စားပွဲပေါ်မှ အလှတင် ဆေးလိပ်ခွက်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်နေသော ကျွန်မ လက်တစ်ဖက်ကိုဆုပ်၍ ကိုင်ရင်း ကျွန်မလက်ပေါ်တွင် သူ့မျက်နှာကလေးကို မှောက်ကာ အားရပါးရ ရှိုက်၍

ရွက်၍ ငိုလိုက်ပါချေတော့သည်။

* * *

သူနဲ့ ကျွန်မတွေ့ကြတာကတော့ ခရမ်းရောင်လွမ်းတဲ့ ဟောင်
ကောင်မြို့ရဲ့ တစ်ညချမ်းမှာပါပဲ။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ကျွန်မ
တစ်သက်မှာ မေ့လို့မရနိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မဟာ
ဟောင်ကောင်မြို့က အမျိုးသမီးကားမောင်းသင်ကျောင်းမှာ ဆရာမ လုပ်
နေချိန်ပါပဲ။ ကျောင်းက တစ်နှစ်မြောက် ပွဲတော်လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီ
ပွဲတော်နေ့က များပြားလှတဲ့ ဧည့်သည်ယောက်ျားတွေထဲမှာ သူဟာ
အပေါ်လွင် အထင်ရှားဆုံး အမျိုးသားဧည့်သည်တစ်ဦးဆိုတာ ကျွန်မ
မှတ်ချက်ချမိခဲ့ပါတယ်။

သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မရင်တွေဟာ တဆတ်ဆတ်
ခုန်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိပါဘူး။ သူထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဝိုင်းဆီ
ကို ကျွန်မက စားစရာသောက်စရာတွေ သွားပို့မိတဲ့အထိပဲ ကျွန်မစိတ်
တွေဟာ လှုပ်ရှားနေပါတယ်။

သူဟာ ကျွန်မကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်လို့
ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။ အို... သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်မမျက်လုံး
တွေ ဆုံလိုက်တဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်မအဖို့ ရင်ထဲ သိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားမိပါ
တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ တလက်လက် ဝင်းပတောက်ပြောင်လွန်းလှ
ပါတယ်။ ဖြူဝင်းတဲ့ အသားအရေ အချိုးအစားကျနတဲ့ သူ့ဦးခေါင်းနဲ့
ကျက်သရေတင့်လှတဲ့ သူ့မျက်နှာ၊ ကျယ်ပြန့်ကားစွင့်လွန်းလှတဲ့ သူ့
ရင်ခွင်ဟာ ကျွန်မလို ခိုကိုးစရာမဲ့ အားနဲ့သူတစ်ယောက်အတွက် မက်မော
စရာ လက္ခဏာတွေပါပဲ။ ကျွန်မဟာ ဧည့်ခံပွဲပြီးသွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိ
ပါတယ်။ သူထပြန်သွားမှာကိုပဲ ကျွန်မမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ရှိနေပါ

တယ်။ ဒါပေမင့် သူဟာ ကျွန်မသွားပြီး တည်ခင်းကျွေးမွေးတဲ့ စားစရာ တချို့ကို စားသောက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှနှုတ်မဆက်ဘဲ ရုတ်တရက် ထပြန် သွားပါတယ်။

သူ့စားပွဲဝိုင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသားတချို့က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးကြပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း ဝေဖန်နေကြတာကို ကျွန်မအဝေးက မြင်တွေ့နေရပါတယ်။ ကျွန်မဟာ အဲဒီလူတွေကို မျက်မှန်းကျိုးမိနေပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သူနဲ့ကျွန်မဟာ မတွေ့ရတော့ပါ ဘူး။ ကျွန်မဟာ ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းမှာ သူ့ကို ရှာမိပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို ထုတ်ယူခြင်းခံရသလိုပဲ သူနဲ့ မတွေ့ရတဲ့ အချိန်များဟာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဟာနေရပါတယ်။

တစ်နေ့သော ညတစ်ညမှာ ကျွန်မစိတ်တွေဟာ လှုပ်ရှားလာပြန် ပါတယ်။ အလုပ်ကလည်း ပင်ပန်းတာက တစ်ကြောင်း၊ စိတ်တွေလည်း မငြိမ်တာကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မဟာ 'ကောင်းလွန်းဆိပ်ကမ်း' က 'တံတားဖြူ လက်ရန်းကလေးကိုမှီပြီး ဟောင်ကောင်မြစ်ကို ဖြတ် တိုက်လာတဲ့ လေနုအေးကလေးကို ရှုရှိုက်နေမိပါတယ်။

ညအမှောင်မှာ လရောင်က မလင်းပေတဲ့ ခရမ်းရောင်မိုးကောင်း ကင်မှာ ကြယ်ပြောင်ကလေးတွေကတော့ တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပနေကြပါ တယ်။ ကျွန်မအဖို့ လှပသာယာလွန်းတဲ့ တရုတ်ပြည်ရဲ့ ခရမ်းရောင် ညချမ်းအလှအောက်မှာ မိန်းမောနေမိပါတယ်။ လေနုအေးကလေး သွေး နေရာက လေပွေလေရမ်းကလေးတွေပါလာပြီး မိုးပေါက်ကလေးတွေပါ တဖျောက်ဖျောက် ကျလာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခရမ်းရောင် ညချမ်းနဲ့ သည်ဆိပ်ကမ်းက တံတားဖြူ ကလေးကို မခွဲနိုင်အောင်ပင် တွယ်တာနေမိပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ တစ်စုံ တစ်ဦးက ကျွန်မရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ညင်ညင်သာသာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ

ကို ကျွန်မ သိလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မဟာ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူး။ ဆုပ်ကိုင်လာတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ပုတ်မချမိဘဲ ကျွန်မဟာ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ သွေးကြောတွေ မှန်သမျှ အားလုံး ရပ်သွားပြီလို့လည်း ကျွန်မ ထင်လိုက်မိပါတယ်။

“မင်းကို ရှာရတာ ကြာလှပါပြီကွယ်” ဆိုတဲ့ အသံဟာ သူ့ နှုတ်ဖျားက တိုးတိုးညံ့ညံ့ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ အချစ် ရယ်” ဆိုပြီး ကျွန်မပခုံးကလေးကို သူယုယုယယ မွှေးပါတယ်။ သည် အချိန်အထိလည်း ကျွန်မဟာ ကျောက်ရုပ်ပါပဲ။ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ ယုယမှု အတွေ့မှာ သာယာနေမိရင်းက သူ့ကို မရဲတရဲ လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက် ပါတယ်။ အို... ဒီတော့မှာပဲ ကျွန်မရဲ့ ရပ်ဆိုင်းနေတဲ့ သွေးကြောတွေဟာ ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာကြပါတော့တယ်။

သူ... သူ... သူဟာ ကျွန်မနဲ့ပွဲတော်ညက တွေ့ခဲ့ရတဲ့သူ ဖြစ်ပါ တယ်။ ကျွန်မစိတ်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေကြပလဲဆိုတာ ကျွန်မ မဆုံးဖြတ် တတ်တော့ပါဘူး။ ဂျပန်ပျိုဖြူတွေရဲ့ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ သိက္ခာနဲ့ ရှက် ကြောက်မှုဆိုတဲ့ ဣန္ဒြေတာတမံတွေလည်း ကျိုးပေါက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှုကို ဂရုပြုခဲ့တဲ့ လေးစားခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ အဲဒီညက ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သတိမရတော့ဘဲ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ကို ကျွန်မမေ့နေမိပါတော့တယ်။

သူဟာ ကြင်နာယုယလွန်းတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတံဆိပ်တွေကို ကျွန်မမျက်နှာမှာ ခပ်နှိပ်နေပါတယ်။ သူ့ခေါင်းက ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ သင်းပျံ့ပျံ့နဲ့ သူ့ရဲ့ပါးစပ်က စီးကရက်နဲ့ကလေးဟာ အထီးဆို ရင်ဖိုမှ မသန်းခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အသည်းဝှမ်းအိမ်ကို ဆီစိမ်လိုက်သလိုပါပဲ။

မိုးပေါက်သံတွေဟာ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကို

တပျောက်ပျောက်ကျနေပါတယ်။ သူ့ရော ကျွန်မပါ ခုအချိန်ထိ စကား တစ်ခွန်းမှ ပြောမထွက်ကြသော်လည်း အသည်းချင်းကတော့ နှိုးနှော လျက် ရှိကြပါတယ်။ လျှပ်စီးတွေဟာ ဝင်းလက်လာပါတယ်။ ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း ဆိုတဲ့ မိုးချုန်းသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့မှပဲ သူဟာ ကျွန်မကိုယ်ကို လန့်ဖျပ်ပြီး လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တံတားဖြူ ထိပ်က ဂိတ်ပေါက်လက်မှတ်ရုံကလေးဆီအရောက် ကျွန်မကို လက်ဆွဲ ခေါ်သွားပြီး...

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ်နော် အချစ်၊ နက်ဖြန် ဒီတံတားဖြူကလေးကို မင်းလာခဲ့ပါဦးကွယ်” ဆိုပြီး ကျွန်မမျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို မွှေးပြန် ပါတယ်။ နောက်တော့ သူဟာ ကျွန်မအပါးက ခပ်မြန်မြန်ခွာရင်း ငွေ့များတံမိုးရေပေါက်တွေအောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။

မိုးရေပေါက်တွေအောက်မှာပဲ သူဟာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဝေးဝေးသွားပါတော့တယ်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မိုးရေတွေရွဲလို့၊ မလှုပ်နိုင်တဲ့ ခြေထောက်တွေကို အားယူပြီး အနိုင်နိုင်သယ်ရင်း ကျွန်မ အိမ်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့အတူနေတဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ ဒီအချိန်အထိ မအိပ်သေးဘဲ ကျွန်မကို တံခါးဝက စောင့်ကြိုနေပါတယ်။

“မင်း... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲကွယ်” လို့လဲ မိုးရေတွေ စိုရွဲ လာတဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ကရုဏာအပြည့်နဲ့ မေးရှာပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ဘာမှပြန်မဖြေမိပါ။ အိပ်ရာထဲကိုသာ ပြေးဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့တဲ့ မှိုင်ရက်ကယ်လင်းခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ဆင်းခဲ့ရပေတဲ့ ကျွန်မစိတ်မပါပါဘူး။ ကျွန်မခြေတွေလက်တွေဟာ သံပတ်ပေးထားတဲ့ စက်ရုပ်လို ဝတ္တရား ရှိသမျှ လှုပ်ရှားနေရပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် မိဘမောင်ဖား၊ မောင်ညီမများနဲ့ ကင်း

ကွာပြီး ယုယမယ့် ကြင်နာမယ့်လူ ကင်းဝေးတဲ့ဘဝမှာ တစ်ယောက်
 တည်း နေလာခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မကို အခုလို ယုယကြင်နာမယ့်
 လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာတာကိုဖြင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိပါ
 တယ်။ ဒီလို ကျွန်မအပေါ် စိတ်ဝင်စားပြီး လာသူကလည်း တခြားသူ
 မဟုတ်ဘဲ မြင်မြင်ချင်းချစ်မိခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေပြန်တော့ သူနဲ့
 သာဆိုရင် ဘယ်လိုဘဝကို ရင်ဆိုင်ရပေစေ နောက်မဆုတ်လိုတဲ့ဆန္ဒက
 ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုးနေပါပြီ။ 'အဲဒီညက သူနဲ့ ကျွန်မဟာ
 စကားများများ မပြောလိုက်ကြပေမဲ့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ အသည်းကတော့
 တစ်ယောက်သဘောကို တစ်ယောက် နားလည်ထားကြပါတယ်။ ဘာပဲ
 ဆိုဆို သူ့ကိုကျွန်မ တွယ်တာခဲ့မိပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ ရင်တွင်းမှာ ပထမဆုံး
 ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ 'အချစ်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလေး နှစ်လုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို
 လည်း ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေက ဘာသာပြန်ပေးလိုက်ပါပြီ။
 ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကဲ့ရဲ့မှုဒဏ်တွေကို တွန်းလှန်နိုင်တဲ့ သတ္တိတွေတောင်
 ရင်ထဲမှာပြည့်လာအောင် ကျွန်မသူ့ကို ချစ်ခဲ့မိပါပြီ။

တစ်နေ့တာလုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခြေတွေလက်
 တွေဟာ သူနဲ့တွေ့ ရတော့မယ်အချိန်နားကို နီးနီးလာတော့မှပဲ လှုပ်ရှား
 လာကြပါတော့တယ်။ သူနဲ့တွေ့ ရမယ့် အချိန်နားနီးလေလေ။ ကျွန်မရဲ့
 ကိုယ်ဟာ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးလို ပေါ့ပါးလေလေပါပဲ။ ကျွန်မအိမ်
 က ထွက်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီညမှာပဲ မိုးတွေကလည်း ရွာလိုက်တာရှင်၊ တံတားဖြူကလေး
 ကိုတောင် မမြင်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ သူနဲ့ကျွန်မ ဒီည ဒီနေရာမှာ
 တွေ့ကြမယ်ဆိုတာများ မိုးမင်းသားကသိလို့ အညှိုးကြီးကြီးနဲ့ ဖျက်ဆီး
 နေတာလား မဆိုနိုင်ပါဘူး။

ဆို... ကျွန်မလေ၊ ကိုရွှေမိုးကိုတောင် စိတ်ဆိုးမိပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီညဟာ ကျွန်မရဲ့အသည်းနှလုံးတွေကို မီးအုံးခံရတဲ့ ညပါပဲ။ သူ... သူဟာ ချိန်းတဲ့အချိန်လွန်တဲ့အထိ ပေါ်မလာပါဘူးရှင်၊ ဒီညကစပြီး သူနဲ့ကျွန်မဟာ တစ်ကမ္ဘာစီဝေးခဲ့ရပါတော့တယ်။”

ညစဉ်ညတိုင်း သူနဲ့တွေ့လိုတွေ့ငြား ကျွန်မတံတားဖြူကလေးဆီ သွားသွားပြီး သူ့ကိုစောင့်ခဲ့ပေမဲ့ သူမလာတော့ပါဘူး။ သူကျွန်မအပေါ်မှာ ဒီလို ပစ်ပစ်ခါခါကြီး စိမ်းကားသွားတာကိုဖြင့် ကျွန်မဘယ်လိုမှ စဉ်းစား လို့မရခဲ့ပါဘူး။ သူဟာ ကတိကို လေးစားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆိုတာ သူ့ရဲ့တည်ကြည်ခံ့ညားတဲ့ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မယုံကြည် ပါတယ်။ သူကျွန်မကို လာမတွေ့တာဟာ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ သူမ လာတော့မှန်းသိရက်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်ကို တစ်နှစ်လုံးလုံးလုပ်ရင်း ဟောင်ကောင်မြေမှာ တွေဝေနေခဲ့ပါတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းမ ဂျပန်ကိုပြန်တော့မှာမို့ ကျွန်မ လည်း မရေရာတဲ့ ချစ်သူကိုစွန့်ပြီး ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ဂျပန်ပြည် ပြန်ရောက်ပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာအလုပ်မှ ဝင်မလုပ်ဘဲ စိတ်လေ နေပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်မ သူငယ်ချင်းက...

“မင်းဟာ... စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ အမည်မသိ၊ မျိုးရိုးမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တဒဂံအချစ်ကို မင်းမယုံ စားပါနဲ့။ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးရဲ့စကားဟာ အသည်းနှလုံးက လာတာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ဆိုပါတယ်။

သူ့စကားဟုတ်မဟုတ်၊ မှန် မမှန် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ ခပ်မြန်မြန် မဝေဖန်ချင်သေးပါဘူး။ အချိန်ကလေးပေးပြီး ကျွန်မချစ်သူ ဟာလည်း သူပြောတဲ့ယောက်ျားမျိုးထဲကလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ချင် သေးလို့ပါပဲ။

“မင်းဟာ တို့ဂျပန်ပြည်အတွက် ပိုနေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ အမိဂျပန်ပြည်ရဲ့ ထမင်းကိုစားနေပြီး အမိဂျပန်ပြည်ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဖို့ စိတ်ကူးတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ တို့ဂျပန်ပြည်သူတွေဟာ အခုအချိန်မှာ ကမ္ဘာနဲ့ရင်ဘောင်တန်းနိုင်အောင် ဘယ်လောက်လှုပ်ရှားနေကြတယ်ဆိုတာလည်း မင်းအသိတရားထဲမှာ ထည့် သွင်းစဉ်းစားပါဦး။”

သူက ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ပြောဆိုသတိပေးပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ မိုးပေါ်က ကြယ်တာရာကလေးတွေကို ကျွန်မရင်ဘတ်မှာ ဘယ်ကံဒါဒရာဆင်ပြီး လည်ဆွဲလုပ်ဝတ်ချင်နေတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျွန်မ အမြင်မှန်နည်းနည်းတော့ ရလာပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း ‘အကာမိစ်’ နဲ့အတူ ပထမဆုံးတိုးရစ်တတ်စကားတွေမှာ လမ်းညွှန်အမျိုးသမီး Tourist Guide အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပါတယ်။

တစ်နှစ်လောက်လုပ်ပြီး ငြီးငွေ့တာနဲ့ အခု ဒီဟိုတယ်မှာ ဓာတ်လှေကား မောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်နေတာပါပဲ။ ကျွန်မဟာ ခုအချိန်မှာ ချစ်သူသစ်လည်း မရှာရဲတော့ပါဘူး။ အသားဖြူဖြူ၊ ခေါင်းပုံလှလှ၊ ရင်အုပ်ကားကား ခွဲညားလှပတဲ့ ယောက်ျားတွေကိုတွေ့တိုင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ သောကလှိုင်းတွေ ယှက်သိုင်းခဲ့ရပါတယ်။ ရူးတယ်လဲဆိုဆို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ရဦးမယ်လို့ပဲ ယုံကြည်မျှော်လင့်လျက်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ချယ်ရီပွင့်ချပ်တွေသာ အကြိမ်ကြိမ်ကြွခဲ့ရပါပြီ။ သူ့ကိုတော့ ကျွန်မ ဒီကနေ့ထိ မတွေ့ရမမြင်ရတော့ပါဘူးရှင်”

တကယ်ဆိုလျှင်မူ အဝေါယိစ် အဖြစ်သည် စိတ္တဗေဒအိပ်မက် ဆန်လွန်းလှသော်လည်း ကျွန်မအနေဖြင့်မူ သည်လို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အိပ်မက်ဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကလေးများကို ကျွန်မတို့ မိန်းမသားအချို့ ပင် တွေ့ကြုံကြဖူးပါလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိပါသည်။ အဝေါယိစ် ကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ မကြုံကြဖူးသော်ငြားလည်း ဤကဲ့သို့ စိတ်ဝေဒနာရှင် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ ဤလောကကြီးထဲ တွင် မရှိဟုလည်း မပြောနိုင်ပါ။ နောက်တစ်ခုကတော့ အဝေါယိစ်၏ ချစ်သူကို ကတိမတည်သော လူတစ်ယောက်ဟုလည်း ကျွန်မ မစွပ်စွဲပါ ပေ။ ချိန်းထားသောရက်ကို သူဆက်ဆက် မလာနိုင်ခြင်းမှာတစ်ကြောင်း ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်ကို ကျွန်မအနေဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာပြီး သက်သက်ညှာညှာ တွေးမိပါသည်။ သူ့အား ကတိမတည်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ခပ်လွယ်လွယ် စွပ်စွဲမည့်အစား သူသည် အချုပ်အနှောင် အတားအဆီးများကြားမှ ခေတ္တလှုပ်ရှား ရုန်းကန်ထွက် လာသော စိတ္တဗေဒနာရှင် အမျိုးသားတစ်ဦးပေများလော။

ဒါမှမဟုတ် အဝေါယိစ်ကို ချစ်ပါလျက် လက်မထပ်နိုင်သော ချစ်ဝေဒနာသည်တစ်ဦးလော။ သည်လော တကားလောများစွာထဲတွင် ကျွန်မယူဆနေမိသေးသည့် လတ်တလောမှာ သူသည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အသက်ရှင်လျက်မှ ရှိပါလေသေး၏လောပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖူးစာဆိုသည်မှာ ဦးရာဟု တချို့က ဆိုကြပါသည်။ မှန်မမှန် တော့ မဆိုနိုင်။ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင်ချစ်လျက်နှင့် ကြံကြံဖန်ဖန်လဲ့၍ မချစ်မခင်ပါဘဲလျက်လည်း ခွဲမရ ခွာမရ ပေါင်းသင်းနေကြရသောသူ တွေ များစွာရှိပေသည်။ အရှေ့ကျွန်းသူနှင့် အနောက်တိုင်းသားတို့ ကြံကြံ ဖန်ဖန် ဖူးစာဆိုနိုင်သော်လည်း တစ်မြို့တည်းနေကြပါလျက် တစ်ကမ္ဘာစီ ဝေးနေကြရသော ချစ်သူတွေလည်း များစွာရှိကြပါသည်။

အဝေါယိစံက ကျွန်မကို ပြောရှာသည်မှာ သူသည် ကျွန်မလို ဝတ္ထုရေးတတ်သောသူမဟုတ်၍ သူ့ဘဝတစ်ခန်းရှုံးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မလို သာ ဝတ္ထုရေးတတ်ပါက တစ်နေရာမှ သူ့ချစ်သူကို ဖွေရှာတွေ့နိုင်ကောင်း ပါရဲ့ဟူ၍လည်း တောင့်တောင့်တတ ပြောရှာပါသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ခံစားတွေ့ကြုံနေရသော ဖြစ်ပုံတွေကို သူမသေခင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးချင်လှပါသည်ဟု တမ်းတရှာပါသည်။

ကျွန်မသည် 'အဝေါယိစံ' ၏ ဆန္ဒတွေမှန်သမျှ ပြည့်ဝစေချင်လှ ပါဘိ။ ဖြစ်နိုင်ပါက အချစ်၏ကျေးကျွန်မလေး 'အဝေါယိစံ' ၏ ရင်နှင့် စရာ ပြဿနာတွေကို စခန်းငြိမ်း၍ ချစ်မေတ္တာနန်းသိမ်းပွဲကို ဖန်ဆင်း ပေးလိုက်ချင်ပါဘိ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသည် သူ့ဘဝကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်းပေးနိုင်ဖို့ဝေး၍ ကျွန်မဘဝကိုပင် ကျွန်မ မပြုပြင်နိုင်ဘဲ လက်မြောက်ထားရသော အချစ် ၏ 'အကျဉ်းသမား' တစ်ယောက်ပါပဲဟု ဆိုပါလျှင် စာဖတ်သူတွေက ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်မြင်ကြဦးမည် မသိ။ ။
မှတ်ချက်။ ။ ('ယူးမေန်ယိုရှု' ဂျပန်စကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'အိပ်မက် ပမာ ညချမ်းခါ' ဖြစ်ပါသည်။)

၁၉၆၃၊ ဇန်နဝါရီ၊ မြဝတီ။

နေထွက်သော ည

အကုသိုလ်ပြုဟ်ကောင်များ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မလာ။ အဖော်ကလေးခေါ်ပြီးမှ လာတတ်သည်ဆိုသော စကားမှာ သိပ်ကို မှန်ပေသည်။ ကျွန်မ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်၍ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော် လှချင်ပချင် ဝတ်ချင်စားချင်သောအရွယ်တွင် 'အဖေ' နှင့် 'အမေ' သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တစ်နှစ်ခြားဆိုသလို ကောက်ကာင်ကာ တစ်ယောက်က 'ဖေ' ၍ တစ်ယောက်က 'မီးယပ်သွေးဆုံး' ကိုင်၍ သေဆုံးကုန်ကြပါသည်။

အဖေနှင့်အမေတို့ သေဆုံးကုန်ကြသောအခါ ဥတစ်လုံးမ ကျွန်မ တစ်ကောင်ကြွက်မှာ ဟိုဆွေမျိုးခြေထောက်ဖက်ပြီး ဦးချရတော့မလို၊ သည်ဆွေမျိုး၏ ထဘီလျော်ပေးရတော့မလိုနှင့် ကိုယ့်ရှေ့ရေးအတွက် စိတ်မအေးနိုင်အောင် ရှိလာရပါတော့သည်။ အမေဘက်မှာတော့ ဆွေမျိုး သိပ်များများစားစား မရှိပါ။ ရှိသောဆွေမျိုးတွေကလည်း သူတို့ကိန်းနှင့် သူတို့ခန်းနှင့် အမေကို ဆေးဖော်ကြောဘက် သိပ်လုပ်ကြခြင်း မရှိပေ။ အမေသေတာကိုပင် လူလာဖော်မရ၊ တစ်ယောက်သော ညီမက ငွေ တစ်ရာ စာတိုက်ကနေပို့လိုက်သည်။ တစ်ယောက်သော အဒေါ်ကလည်း 'မသာစရိတ်' သုံးချင်တာသုံးရန်ဆိုပြီး ငွေသုံးရာပို့လိုက်သည်။ ငါ့တူမ လေး၊ ငါ့မြေးမလေး အဖေရော အမေရော သေကုန်တော့ မျက်နှာငယ် နေရောမယ်၊ ခမ္မာ ဘယ်လိုများ နေရှာပါလိမ့်ဟူသော သံယောဇဉ်လည်း မကပ်၊ ကြေးယောဇဉ်လည်း မကပ်၊ နေဆိတ်ကြလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်းတော့ ပြောပဲ မပြောချင်။

အင်း... အဖေဘက်ကတော့ ဆွေမျိုးတွေများသလောက် ပစိပစပ် လည်း များ၏။ အဖေနှင့်အမေမှာ အဖေက ပထမ၊ အမေက ဒုတိယ သေကြခြင်းဖြစ်၏။ အဖေသေပြီးကတည်းက ကျွန်မကို အဖေဆွေမျိုး တွေက ခွေးသေကောင်လာဆွဲသလို အဖေအလောင်းမှ အိမ်ပေါ်ကမကျ သေးခင် လူလှပွဲကျင်းပကြသေး၏။ သည်တုန်းက အမေသည် ပစိပစပ် များလှသော အဖေအမျိုးတွေ လက်ထဲသို့ ကျွန်မကို မထည့်ခဲ့ဘဲ သားအမိ နှစ်ယောက် ဖြစ်သလို နေခဲ့လေသည်။ အဖေ၏ အစ်မအရင်းကြီးကြီး ဒေါ်စောမြဆိုလျှင် ကျွန်မကို အမေက သူ့အိမ်သို့ ပေးမထည့်ကောင်းလား ဆိုပြီး အမေကို အဖေသေပြီးကတည်းက စကားမပြောပေ။

အဖေတို့ အမျိုးတွေထဲ၌ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြသည် အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်၏။ မြို့ထဲမှ ဈေးနားနီးနီးက တိုက်ကြီးကြီးတွေမှာ သူတိုက်တွေ

များ၏။ စိန်တွေရွေ့တွေဆိုတာကတော့ ခွက်တောင်းနှင့် ဘယ်နှစ်ပြည်
 လောက်ရှိမည် မပြောတတ်သော်ငြား၊ သူ့နားတွင် ဝတ်ထားသော
 စိန်နားကပ်ကြီးမှာ 'ဇီးစေ့' လောက်ရှိ၏။ ဖက်ထုပ်လက်စွပ်ကြီးကတော့
 'ကွမ်းသီး' လုံးလောက်နီးနီးကြီးသည်။ နှစ်တန်းသွား စိန်လက်ကောက်၊
 တစ်တန်းသွားစိန်လက်ကောက်၊ မြနှင့်စိန်နှင့် တစ်တန်းသွား လက်
 ကောက်အစုံရှိသည်။ ရွှေတွေဆိုတာကတော့ အဖေရှိတုန်းက အပြောအရ
 ဝိုးလင်ဒင်းဘတ် မုန့်သေတ္တာနှင့် သုံးလုံးအပြည့်ဟု ပြောဖူး၏။ ဒါတွေမှာ
 အဖေရှိစဉ်က သူ့အစ်မချမ်းသာပုံကို တစ်ခါတလေပြောပြ၍ သက်ကြီး
 စကား သက်ငယ်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေပြောသည်မှာ နည်းလျှင်သာ နည်းရမည်၊ ပိုမည်တော့
 မထင်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကြီးကြီးသည် စိပ်ပုတီးစိပ်ရာတွင်ပင်
 သူများလို ဘုရားပေါ်က ဆင်စွယ်ပုတီး၊ အမဲရိုးပုတီးတွေကို ဝယ်မစိတ်
 ဘဲ 'စိန်' လုံးတွေကို သီ၍ 'စိန်ပုတီး' လုပ်ကာ စိပ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း
 ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး မြင်ခဲ့သိခဲ့ဖူးပါသည်။ အဖေမှစ တစ်ဆွေလုံး
 တစ်မျိုးလုံး 'ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ' နှင့် ငွေရေးကြေးရေး ကင်းသူရှားပါ
 သည်။ ဆွေဆင်းရဲ၊ မျိုးဆင်းရဲတွေ မှန်သမျှ 'ကြီးကြီး' က မစခဲ့ရသူ
 တွေချည်းဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးသည် အပျိုကြီးသူဌေးမပီပီ ပေးလည်းပေး၊
 ဆဲလည်းဆဲနှင့် နှုတ်အကြမ်းဘက်မှာတော့ 'အော်နာ' ဘွဲ့ရသူလည်း
 ဖြစ်သည်။

ဆွေမျိုးတွေကလည်း သူ့ရှေ့တွင် မှန်ပဘုရားလုပ်ပြီး ကြီးကြီး
 ပေးတာယူ၍ ကျွေးတာစားကာ ကြီးကြီး၏ တိုက်ရိပ်တံစက်မြိတ်က
 လွတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် 'ကြီးကြီး' ၏ အတင်းကို ဆွေမျိုးချင်း
 ချင်း အမြှုပ်တစ်စီထွက်အောင် ပြောကြဆိုကြ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြတတ်လေ
 သည်။ ဒါတွေကို အဖေလည်းသိ၊ အမေလည်းသိသည်။ သို့ကြောင့်

အမေမသေခင်က ကျွန်မကို ကြီးကြီးဒေါ်စောမြက အမွေစားအမွေခံ သမီးအဖြစ် မွေးမည်ဆိုခြင်းကို ခါးခါးသီး ငြင်းခုံခါခုံခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ သည်။'

ဟော အခုတော့ အမေသည် ကျွန်မကို သည်လောကအလယ် ပစ်ပစ်များလှသော ဆွေမျိုးများအလယ်တွင် မျက်နှာငယ်အောင် လုပ်ခဲ့ လေပြီ။ ဘယ်ဆွေမျိုးအိမ်မှာမှ ငါ့သမီးလေးကို မထားဘူးဟု ဟိုအသက်ရှင် စဉ်က မျက်နှာတင်းတင်း ရင်ကျောကျောနှင့် ပြောခဲ့လေသော အမေစကား များသည်လည်း အခုတော့ အမေနှင့်အတူ မြေမြှုပ်လိုက်ရလေပြီတည်း။

အမေ သေသောအခါ အဖေဘက်မှ ဆွေချမ်းသာ မျိုးချမ်းသာ တွေရော၊ ဆွေဆင်းရဲမျိုးဆင်းရဲတွေရော လာလိုက်ကြသည်မှာ ခြိမ်းခြိမ်း သဲ။ အမေဘက်မှ လာဖော်မရသော အမျိုးတွေကို ကဲ့ရဲ့ကြသည်မှာ လည်း ဝက်ဝက်ကဲ့။ အိမ်အပြန် မသာအိမ်မှ မသာထမင်း မသာဟင်း တွေကို ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် သယ်ရုံတင်သာ အားမရ သေး၊ လွယ်အိတ်တို့ ချိုင်းကြားတို့အထဲတွင် မသာဆေးလိပ်၊ မသာမီးခြစ် တွေကိုပင် ကစ်၍သွားကြလေ၏။

အဖေသေပြီးကတည်းက အမေကို စိတ်ဆိုးပြီး စကားပြောဖော် မရသော ကြီးကြီးဒေါ်စောမြလည်း သူ့မှန်ကားကြီးဖြင့် မိတ်ကပ် ခပ်ရေး ရေးလူးပြီးလာပါ၏။ အမေအလောင်း လှလှပပမြေသို့ ကျစေရန်လည်း သူ့ဩဇာညောင်းသော ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့အား မှာကြားကာ သူ့လက်ကိုင်အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးထဲမှ ရာတန်ကျပ်ချွတ် တွေကို ရဲ့ရဲ့သံ ၅ ချက်တိတိမြည်စေပြီး ဒေါ်လေးစောတင်ကို တာဝန်လွှဲ ပေးခဲ့သည်။ ဆွေမျိုးတချို့က သူတို့တော့ ငွေမအပ်၊ ဒေါ်လေးစောတင် ကိုပဲ ငွေအပ်ပြီး တာဝန်လွှဲခဲ့သည်ကို မကျေမနပ်နှင့် မီးဖိုချောင်တွင် လက်တတို့တို့ မျက်စောင်းတချိတ်ချိတ် လုပ်နေကြသည့်အဖွဲ့ကလည်း

တစ်မှောင့်။

ကြီးကြီးက ပြန်ခါနီးတွင် ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုးများရှေ့တွင် ကျွန်မကို သူမွေးမည်ဟုလည်း ကြေညာသွားပါသည်။ သည်အခါ ကျွန်မတို့ အမျိုးထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖွားလေးဒေါ်စိတ်ကောင်းသည် သူ့အသက်နှင့် သူ့နာမည်သိက္ခာကိုမှ မဆည်နိုင်မစောင့်စည်းနိုင်တော့ဘဲ မသာအိမ်မှ ကောက်ကာငင်ကာ ခေါင်းပေါ် ဝှမ်းတဘက်တင်ပြီး ဆင်းသွားပါလေတော့၏။ ကျွန်မက ဖွားလေးဒေါ်စိတ်ကောင်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားခြင်းကို သဘောမပေါက်သည်နှင့် ဒေါ်လေး ဒေါ်စောတင်ကို မေးကြည့်သောအခါ “ညည်းကို ဒီအမယ်ကြီးအကြောင်းမှ ညည်းအဖေ့အမေက မသေခင် ပြောမပြခဲ့ဘူးလား” ဟု ဆိုပါသည်။

“ဟင့်အင်... ဒေါ်လေး”

“သူ့မြေးတွေကို သူက အပိုင်မွေးစေချင်နေတာ အေ့၊ မမစောမြကလည်း သူတို့အကျင့် စုတ်ပဲ့တာတွေသိလို့ တစ်ကောင်မှ ခေါ်မမွေးဘူးလေ။ အခု ညည်းကို မမစောမြက ခေါ်မွေးမယ်ကြားလိုက်လို့ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ပြီးသွားတာပေါ့အေ့”

“ဟင်... လူကြီးလုပ်နေပြီး ဒါလောက်ကလေးမှ စိတ်သဘောမကြီးဘူးလား ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မဆိုတာလည်း သူ့တူက မွေးခဲ့တဲ့ သူ့မြေးပဲဟာကို”

“ခေါင်းဖြူတိုင်းလည်း လူကြီးမဟုတ်ဘူး မိအတူး၊ ညည်းမသေမချင်း ငါပြောတာမှတ်ထားကြားလား”

အမေအသုဘသည် အရပ်ကောင်း၍ အလောင်းလှဆိုသလိုပင် ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ ငွေပင်ငွေရင်း ထုတ်ပေးသွားပြီး စည်စည်ကားကား လုပ်လိုက်ကြရာ မသာစရိတ် အကုန်နုတ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အသားတင် အမြတ်ပေါ်နေပါသေးသည်။ အမြတ်ပေါ်ရသည်

အကြောင်းရင်းကတော့ ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လီ ဖဲပိုင်းကြီး ခြိမ့်ခြိမ့်သဲ လုပ် လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်။

အမေ့အလောင်းမြေကျပြီး ခုနစ်ရက်ပြည့်သောနေ့မှာပင် ကျွန်မ ကို ကြီးကြီးစောမြသည် သူ့အိမ်မှ ကားကိုလွှတ်၍ ပစ္စည်းတွေသယ်ခိုင်း၊ အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတော့သည်။ အမေရှိစဉ်က ကျွန်မတို့နေခဲ့သော ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်း ဆင်ဝင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကိုလည်း သင့်ရာ သင့်ဈေးရ လျှင် ရောင်းပစ်လိုက်ရန် ဒေါ်လေးစောတင်ကို ကြီးကြီးက တာဝန်ပေး ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဒေါ်လေးစောတင်သည် ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ၏ လက် ကတုံး တောင်ဝှေးဖြစ်ပြီး ကြီးကြီး၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတွင်လည်း လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး လည်လည်ဝယ်ဝယ်နှင့် မီးသေအောင်လုပ် နိုင်သော စွယ်စုံလင်မယားဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကြီးကြီး၏အရေးပေးခြင်း ခံရသူဖြစ်ပါသည်။ ကြီးကြီး၏ အရေးပေးခံရသည်နှင့်မှ မကာမိအောင် လည်း တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး၏ အမှန်းတော်ကို ခံနေရသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်လေးစောတင်သည် ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ၏ ညီမရင်း ဖြစ်ပြီး သားသမီးမရှိရှာပေ။ အဖေတွင် မောင်နှမသုံးယောက် ရှိသည့် အနက် ကြီးကြီးဒေါ်စောမြက အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အဖေကအလတ်၊ ဒေါ်လေးစောတင်က အငယ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်လေးစောတင်သည် ရုပ်မဖြောင့်သော်လည်း စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းရှာပါသည်။ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ဖြောင်ပြောချတတ်သော ပါးစပ်ကတော့ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ ပါးစပ်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ အဖေရှိတုန်းကဆိုလျှင်.....

“ငါ့နှမတွေဟာ ပိုက်ဆံရှိကြလို့သာပေါ့ကွာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒီပါးစပ်မျိုးတွေဟာ ငါးစိမ်းသည်ပဲဖြစ်မှာ” ဟုပင် ပြောခဲ့ဖူးလေ သည်။

အမေ့ကို လွမ်းရသည့် မျက်ရည်မှ မခန်းသေးမီ ကျွန်မကြီးကြီး ဒေါ်စောမြ၏တိုက်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ သည်တုန်းက ကျွန်မ ၈ တန်း စာမေးပွဲဖြေမည့်ဆဲဆဲလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအတွက် ပေးအပ်ထားသော အပေါ်ထပ်အခန်းထဲတွင် ကျွန်မပစ္စည်းကလေး များကို နေသားတကျ သိမ်းဆည်းနေမိပါသည်။ ကျွန်မ အစုံမက်ဆုံး အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကျွန်မ ခုတင်အောက်ဘက်တွင် ခဏတွန်းပို့ထားမည့် ဆဲဆဲမှာပင်....

“ဟဲ့... အဲဒီပုဆိုးစုတ်နဲ့ ထုပ်ထားတာကြီးက ဘာထုပ်ကြီးလဲ”

ကြီးကြီးဒေါ်စောမြသည် မိတ်ကပ်အဖွေးသား ရေမွှေးနံ့အကြိုင် သားနှင့် အခန်းဝမှ ခါးထောက်၍ မေးနေသည်ကို ကျွန်မ ပြုံးခနဲ မြင်လိုက်ရသောအခါ အစိမ်းသူရဲနှင့် တွေ့ရသကဲ့သို့ပင် ကျွန်မ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ အေးပြီး ရင်ထဲမှာလည်း ‘ဒိန်း’ ခနဲ မြည်သွားမိသည့်အဆုံး ခေါင်းကပါ အဆစ်လိုက်ပြီး ‘ဆတ်’ ခနဲ တုန်သွားမိပါသည်။ အဖေနှင့် အမေမရှိကြတော့၍သာ ကျွန်မသည်တိုက်ကြီးပေါ် ရောက်လာခဲ့ရပေမဲ့ ကြီးကြီးနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် ရင်းရင်းနှီးနှီးလည်း မနေဖူးရာ ကြီးကြီး ဒေါ်စောမြဆိုသည့် နာမည်ကြားလျှင်ပင် အလိုလို ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သူ ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ကျွန်မ”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေသော ကျွန်မ ကို ကြည့်ပြီး ကြီးကြီးသည် အားမလို အားမရဖြစ်သွားသည်ထင် ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ လုံချည်ကို စွန်တောင်မ၍ ဝင်လာကာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နှင့် ကျွန်မခုတင်အောက်မှ စောစောက ကျွန်မ ထိုးထည့်ထားသော အထုပ်ကြီးကို ခြေမနှင့်ညှပ်၍ ဆွဲထုတ်ကော်ယူလိုက်ပါသည်။

“ငါ့ကိုဘာကိစ္စ ဒါလောက်ကြောက်နေတာလဲ၊ ငါက သရဲမို့

လား ဘီလူးမို့လား”

ကြီးကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ဟသံပဒါးရောင်ထလာပါသည်။ ကျွန်မအထုပ် အပြင်ရောက်လာသောအခါ...

“ဒီအထုပ်ကို မေးနေတာဟဲ့။ အထဲမှာ ဘာတွေမို့လဲ။ ဒီအိမ်ပေါ်ကို မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အစုတ်ပလုတ်တွေ တင်မလာစမ်းနဲ့အေ။ ကျက်သရေ ယုတ်လှတယ်”

စလုံးရေစ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြနှင့် ကျွန်မပွဲဦးထွက်နှစ်ပါးသွားကြရပါလေပြီတကား။

“အဲဒီအထုပ်ဟာ ဟို... ဟို... ကျွန်... ကျွန်မ”

သေသာသေလိုက်ချင်ပါတော့၏။ ကြီးကြီး ကျွန်မကို ဒေါပွမည်ဆိုလည်း ပွစရာပင်။ ကျွန်မကိုယ်၌ကလည်း သောက်သုံးကို နည်းနည်းမှ မကျသည် ကနေ့မှ အ, အကြီး အ, နေပါလေသည်။

“သောက်ကြီးနဲ့အေ၊ စကားပြောတာကလည်း တောက်တဲ့လှည်း နင်းတာ ကျရော၊ ဒင့်အဖေနဲ့ တစ်ချိုးတည်းပဲ၊ မိန်းကလေး ဒါလောက် အတိအတ ဖြစ်နေမှဖြင့် ဘယ်ကောင်းတော့မှာတုံး”

ကျွန်မ ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းလည်း နည်းမိပါသည်။ ကျွန်မ ဒီအသက်ရောက်လာသည်အထိ တစ်ခါမှ ကျွန်မကို အဖေကရော အမေကရော သည်လိုမျက်ထား သည်လိုစကားမျိုးနှင့် မပြောခဲ့မဆိုခဲ့ဖူးပါ။ ကြီးကြီးသည် ကျွန်မကို မကျေမနပ်နှင့်ပြောပြီး အထုပ်ကြီးကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖြေကြည့်ပါ၏။ ကျွန်မလည်းကြောင်ပြီး မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေမိပါသည်။

“အမလေးတော်၊ ဒီဝတ္ထုစာအုပ်တွေများ ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း စိန်တွေရွှေတွေကျရော မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထုပ်ထက်ထားလိုက်ရတာ။ ဟဲ့... မိအုန်း... လာစမ်း၊ ဒီအစုတ်ပလုတ်တွေကို နောက်ဖေး ခြံထောင့်မှ

လွင့်ပစ်လိုက်၊ ဟို... ခုတင်ခြေရင်းက ဖာကရော၊ လုံချည်ဖာလား။
ဖာတွေဘာတွေ မထားနဲ့၊ လုံချည်တွေကို ဟောဟိုခြေရင်း ဘက်က
ဗီရိုထဲမှာထည့် ကြားလား။ ကိုယ့်အခန်းလေးထဲမှာကိုယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်
နေတတ်အောင်နေ။ ဟဲ့... မိအုန်း”

ကြီးကြီးသည် ပါးစပ်ကလည်း ကျယ်ကျယ်နှင့် ပြော၊ လက်နှင့်
ခြေထောက်ကလည်း ဟိုဟာ လှန်ကြည့် ဒီသေတ္တာမကြည့်နှင့် အလုပ်
ရှုပ်နေရင်း သူ့တပည့်မ မိအုန်းကိုလည်း တအုန်းအုန်း ခေါ်တတ်ပါ
သည်။

“ဘုရား”

မိအုန်း သူ့သခင်မကို ပြန်၍ ထူးသံကြားရလေလျှင် ကျွန်မအဖို့
ခေါင်းကြီးသွားရပါသည်။ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြသည် မင်းမျိုးဆွေမျိုးထဲ
ကလည်း မဟုတ်ပါ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဘုရားထူးသံကို နှစ်သက်နေ
ပါလိမ့်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ပုံမကျပန်းမကျဖြစ်နေတာတွေ လူနဲ့သူနဲ့တူ
အောင် ပြင်ဆင်ပေးလိုက် ကြားလား”

“မှန်ပါ”

“အတူးလည်း အခန်းသိမ်းပြီးရင် ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးလူးပြီး
ငါ့အခန်းထဲ ခဏလာခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘုရား”

ကျွန်မပါးစပ်မှ ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့် ဟုတ်ကဲ့နောက်က
ဘုရားတွေ ဘာတွေပါ မှားပါသွားပါသည်။ အဲဒီနေ့ကများ ကျွန်မ
စိတ်ညစ်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

* * *

ကျွန်မ စိတ်ညစ်လိုက်သည်မှာ သည်တိုက်ကြီးပေါ်ရောက်က
 တည်းက တစ်ညမှ အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ ကြီးကြီး ကျွန်မပစ္စည်းတွေကို
 လွှင့်ပစ်လိုက်သည့်အထဲတွင် ကျွန်မအသက်လောက်ချစ်သော ဝတ္ထု
 စာအုပ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေ စုံထုတ်ထားသည့် အထုပ်ကြီးကို နှမြောဆုံးဖြစ်
 ပါ၏။ ကြီးကြီးသည် ပိုက်ဆံသာကျိုကျိုတက် ချမ်းသာနေသော်လည်း
 စာတစ်လုံးမှမတတ်ပေ။ သို့ကြောင့်လည်း စာအုပ်များ၏ တန်ဖိုးကိုလည်း
 မသိ။ ဒါတွင်မက မိန်းကလေးဟူသည် စာတတ်ဖို့မလိုဟု ထင်သူ
 တည်း။ သူ့တွက်ကိန်းကလည်း မဆိုး။ သူ့အဖို့ ငယ်စဉ်က စာမသင်ခဲ့ရ
 သော်လည်း ယခု ကံကံ၏အကျိုးတရားကြောင့် ပိုက်ဆံတွေ မှာထားစရာ
 မရှိအောင်ပင် ပေါများကြွယ်ဝလွန်းနေသည်။ 'သူဌေးမ ဒေါ်စောမြ
 ဒေါ်စောမြ' နှင့် နာမည်ကျော်ကြား လူသိများလှရုံသာမက အိမ်စေအိမ်ပါ
 များကပင် သူ့ဆိုလျှင် မှန်ပါဘုရား၊ လုပ်ရသည့်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြီဖြစ်
 ၏။ သို့အတွက် ကျွန်မကို အတန်းစာမေးပွဲဖြေအံ့ဆဲဆဲတွင်ပင် ကြီးကြီး
 သည် စာတတ်တော့ကော ဘာလုပ်ရမှာလဲဟုဆိုကာ ကျောင်းမှ ထုတ်
 လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မ တစ်နေ့မှ မပျော်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မအညွန့်ကျိုးရပါလေ
 ပြီ။ ကျွန်မ မျှော်မှန်းထားလေသော ကျောင်းဆရာမကြီးလုပ်မည်ဟူသော
 ရည်ရွယ်ချက်များမှာလည်း ဝေးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ အင်မတန်ချစ်သော
 ဝါသနာပါသော 'စာပေ' နှင့်လည်း ကင်းခဲ့ရပြီတည်း။ ကျွန်မအဖို့ သည်
 တိုက်ကြီးပေါ် ရောက်လာခြင်းသည် မှောင်တိုက်သွင်းခံရခြင်း ဖြစ်သည်
 ဟုပင် ကျွန်မ ထင်လိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်မစိတ်ညစ်လွန်း၍ ညတိုင်း
 ငိုရပါသည်။ ကျွန်မ ကမ္ဘာသည် သည်အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေး
 အတွင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထမင်းစားချိန်လောက်သာ အိမ်အောက်ဆင်း
 စားပြီး အိမ်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အချိန်ကုန်ရပါသည်။

တစ်ခါတလေ အသက်ရှူကျပ်လွန်း၍ ပြတင်းပေါက်ကလေး ဘာလေးနား ရပ်မိလျှင် “အစ်မ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ရပ်နေတာ မမ ဘုရားက မကြိုက်ဘူး” ဟု မိအုန်းက လာပြောသောအခါ ကျွန်မမှာ ခုတင်ပေါ်မှာပင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရပါသည်။ ပျင်းလွန်းသဖြင့် အပေါ် ထပ်မှာရှိသော စက်တွင် အင်္ကျီပြုလုပ်ချည်စုတ်ကလေး ချုပ်မိပြန်ပါလျှင် လည်း...

“ဟဲ့... ဟဲ့... အမလေးတော်၊ စက်အသစ်ပေါ်မှာ အစုတ်ပလုတ် တွေတင်ပြန်ပြီ၊ ဟောဒီကလေးမဟာ အင်မတန်အစုတ်ပလုတ် မြတ်နိုး တယ်။ အင်း ဒါကြောင့်လည်း ဒင်းတို့ မချမ်းသာတာပဲ” ဟု ဆိုလာ ပြန်ပါသည်။ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြက အစုတ်ပလုတ်မကြိုက်မှန်းသိ၍ ကျွန်မ အဝတ်သစ်တွေကိုချည်း အိမ်နေရင်းချဝတ်မိပါသည်။ သည်အခါ ကျတော့လည်း မသက်သာ။

“အဝတ်ဝတ်တာကအစ စည်းကမ်းမှ မရှိတာပဲ။ ကြည့်စမ်းပါ ဦးအေ ဒီစာနိုင်လွန် ကျပ်ရွတ်ကိုများ အိမ်နေရင်းချဝတ်သတဲ့... စောတင် ရယ်”

ဒေါ်လေးစောတင် လာသောအခါနှင့် ကြုံကြိုက်လျှင် ကျွန်မ၏ အရည်အချင်းတွေကို ချီးမွမ်းဖော်ထုတ်တတ်ပါသည်။ သည်လိုဆိုပြန် တော့ ကျွန်မ တစ်ပတ်လျှော့ကာ တော်ရုံသင့်ရုံ ရေချပြီး လုံချည်၊ အင်္ကျီ ကလေးများ ဝတ်စားထားမိသောနေ့များ ရှိခဲ့ပါသည်။ အဲသည်လိုနေ့မျိုး ကျပြီဆိုလျှင် ကြီးကြီးဒေါ်စောမြက ဈေးသွားတတ်ပါတော့သည်။ စောစောစီးစီးက ဘယ်တော့မှ ကြုံကြိုက်တင်တင် ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ခွင့် လည်းမပေးဘဲ သူက အကျအနအလှအပ ဝတ်စားပြီးမှ ကျွန်မကို ဈေး လိုက်ခဲ့ဟု ခေါ်တတ်ပါသည်။ သည်အခါတွင် ကျွန်မမှာ သနပ်ခါးဘဲ ကြားနှင့် အင်္ကျီလုံချည်တစ်ပတ်နှုမ်းနှင့်ချည်း ဖြစ်နေတတ်ရာ...

“အားအားနေ အခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေမှန်းကို မသိဘူး။ သူ့ကို ခေါ်လိုက်ရင် ကျွန်စုတ်ပစ်တဲ့ သရက်စေ့ကျနေတာပဲ။ နေတော့ နေတော့ ဒီရုပ်မျိုးနဲ့တော့ မလိုက်ပါနဲ့” ဆိုပြီး ဆောင့်အောင့်ထွက်သွားတတ် ပြန်ပါ သည်။

ကျွန်မမှာ သူဈေးထွက်နေကျအချိန်တိုင်း အကျအနဝတ်ပြီး အခန်းထဲတွင်ထိုင်ကာ သူ့အခေါ်ကို စောင့်နေရသော်လည်း ထိုသို့စောင့် သောနေ့များတွင်မူ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြက ကျွန်မကို လုံးဝမခေါ်တော့ပါ ပေ။ သူ့တစ်ယောက်တည်း မော့မော့ကြော့ကြော့နှင့် ထွက်ထွက်သွား တတ်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်မဘဝ ကျွန်မ စိတ်ညစ်လွန်း၍ ထွက်သာပြေးချင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်ယူလိုက်ရင်လည်း ကောင်းမှာပဲ။ ဒီဝဋ်ကတော့ ကျွတ် မှာပဲဟု စိတ်ထဲတွေးမိသည့်အခါများလည်း ရှိပါ၏။ ဒါပေမဲ့ လင်ယူချင် စိတ်ပေါက်ခါမှ ယောက်ျားကလည်း ရှားလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ယောက်ျား ဆို၍ သည်တိုက် သည်ခြံကြီးထဲဝယ် မာလီကုလားကြီးတစ်ယောက် သာပဲ တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ညစ်လွန်း၍ ဒေါ်လေး စောတင်လာ လည်သောနေ့များတွင် ဒီအိမ်ကြီးမှာ မနေချင်ကြောင်း ဖွင့်ပြောမည်ဟု ကြံမိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ‘ဒေါ်လေးစောတင်’ လာသောအခါများကျတော့လည်း ပါးစပ်မှဖွင့်မပြောရဲအောင် လန့်နေမိသည်။ သို့နှင့်ပင် တစ်ရက်မှ တစ်လ၊ တစ်လမှ တစ်နှစ်သို့ တိုင်ခဲ့ရပါ၏။ တစ်ခါတော့ ကြီးကြီး ဒေါ်စောမြ မွေးနေ့မို့ တိုက်တွင် မုန့်ဟင်းခါးကျွေးပါသည်။ ဧည့်သည်တွေ တော် တော်များများလာသည်။ ဆွေမျိုးတွေလည်း စုံသည်။ ထိုနေ့က ကြီးကြီး ဒေါ်စောမြသည် ကျွန်မကို ပုလဲနားကပ် ပုလဲကြိုးနှင့် ပုလဲကြယ်သီး၊ ပုလဲလက်ကောက်၊ လက်စွပ်တစ်စုံစာ ဆင်ထားပါသည်။ အင်္ကျီလည်း

ခေတ်အကြိုက်က စာနိုင်လွန်တစ်ထည်စာနှင့် ရွှေမြင်းမှ ဘရိုက်ကိတ် လုံချည် အဝါရောင်အသစ်တစ်ထည် ဝယ်ပေးပြီး ဝတ်စေပါ၏။ ဧည့်သည်တွေလာတိုင်း “ဒါကျွန်မတူမလေ” ဟု ဆိုကာ ပြုံးပြုံးချိုချို မိတ်ဆက်ပေးရှာလေသည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်မ ဝမ်းသာမိပါသည်။ အိမ်ထဲတွင် ဆက်ဆံပုံနှင့် ဧည့်သည်ရှေ့တွင် ဆက်ဆံပုံမှာ ဆီနှင့်ရေပါတကား။ ကျွန်မကြည်နူးခြင်း ဖြစ်နေမိတုန်းမှာပင် ကျွန်မတို့ အမျိုးတော်တစ်ယောက် ကျွန်မအနားသို့ ရောက်လာပါသည်။ သူကတော့ မမတုတ် ဖြစ်ပါသည်။ မမတုတ်မှာ ဖေဖေညီမဝမ်းကွဲဖြစ်ပါသည်။ မင်းကတော် ကျ မှဆိုးမဖြစ်ပြီး သမီးသုံးယောက်အမေဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့ အတူးရယ် ငါ့ဖြင့် လူတွေ ဘာတွေများမှားလို့၊ လှနေလိုက်တာ အေးပေါ့လေ၊ ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးလို့ ဆိုသမ္မုတ်လား”

သည်လိုဒေါ်လေးစောတင်ကို လှည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့စကားမှာ ကျွန်မကို တော်တော်ထိပါသည်။ ကျွန်မ ရင်နာရပါသည်။

“ညည်းကြီးကြီးက ညည်းကို ချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့ ဆင်ထားတော့လည်း ပုလဲကြီးပါလား။ စိန်လက်ကောက် လုပ်ခိုင်းပါလားအေး၊ ဒီပုလဲမျိုးတွေ ခုဆို ညဈေးတန်းမှာတောင် ဝယ်ရလို့ ဟိုလူဝတ် ဒီလူဝတ်၊ ပဲပြုတ်သည်တောင် ဝတ်နေသေး”

သည်ဆွဲကြီး သည်လက်ကောက်တွေကို ကျွန်မကလည်း မဝတ်ချင်ပါ။ ကြီးကြီးကို ကြောက်၍သာ ကျွန်မ ဝတ်ထားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် စိန်တွေ၊ ရွှေတွေကို ဝတ္ထုစာအုပ်လောက် မက်သူမဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မမတုတ် ဘာပြောပြော ကျွန်မ မချီသွားဖြစ်နှင့် တဟဲဟဲလုပ်ရင်း နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့မိပါသည်။

“အတူး လာပါဦးအေး ဒီကို”

တစ်ခုသော အခန်းထဲမှ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မခြေလှမ်းများ ရပ်ဆိုင်းသွားပါသည်။ ဒီအခန်းမှာလည်း ဖွားလေးဒေါ်စိတ်ကောင်းတို့ အဆက် ဆွေမျိုးတစ်သိုက်၊ လက်ဖက်တွေစား၊ ချင်းသုတ်တွေ ဝါးပြီး ပလိန်းကိတ်တွေကို ပလတ်စတစ်အိတ်များနှင့် ထည့်သူထည့်လို့ပါ ကလား။

“ထိုင်ပါဦးအေ ညည်းက သွေးကြီးနေပလား”

ငေါ့သံကလေးနှင့် အရိုးလေးက စလာပါသည်။ ဖွားလေး ဒေါ်စိန်ကောင်းကတော့ ဒီပွဲကို မလာပါ။ သူ့မြေးမများတော့ လာကြပါ သည်။ ဒါပေမင့် ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ အဖက်လုပ်၍မခေါ်ကြ မပြော ကြဘဲ သူစိမ်းပြင်ပြင်လို ကျွန်မကို ကျောခိုင်းပြီး လက်ဖက်အုပ်ကိုသာ ခွတုတ်နေကြပါသည်။

“ကျွန်မ သွေးမကြီးတတ်ပါဘူး အရိုးလေးရယ်”

ကျွန်မမှာ မကောင်းတတ်၍ အရိုးလေးအနားတွင် ကပ်ထိုင်လိုက် ရပြန်ပါသည်။

“ညည်းကို ကျောင်းဆက်မထားတော့ဘူးဆို” အရိုးလေးက ခပ်တိုးတိုးမေးပြန်သည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အရိုးလေး”

အရိုးလေးသည် စကားပစ်ပစ်များလှ၍ ကျွန်မ အလွန်ကြောက် ပါသည်။ အရိုးလေးသည် သူ့စကားကို သူများစကား လုပ်တတ်သူဖြစ် ပြီး ကြမ်းပိုးကိုလည်း လိပ်ဖြစ်အောင် ပါးစပ်နှင့် ဖန်ဆင်းတတ်သူဖြစ် ကြောင်း အမေမသေခင်က မကြာမကြာ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး သင်္ကာရှင်းရ ဖူးသည်များကို ကျွန်မ သွားသတိရလိုက်ပါ၏။

“ဒီကြိုးတွေ လက်ကောက်တွေက အပိုင်ပေးထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အရိုးလေး၊ ဒီနေ့အလှူရှိလို့ ခဏဝတ်ခိုင်းထား

တာပါ”

ကျွန်မဆိုသည့် ကျွန်မကလည်း ကြွားတတ်ဝါတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ကြွားရဝါရမှာကို လူသတ်ရမှာလောက် ကြောက်ပါသည်။ အရိုးလေးသည် ဒီလက်ဝတ်လက်စားများ ကျွန်မအပိုင်မရကြောင်း သိရသဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် ကျေနပ်သွားပုံပေါ်လာပါသည်။

“အေး ညည်းကြီးကြီးဟာ ဘယ်သူမှ ကျခွဲတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ညည်းကျမှကျရင် ညည်းတော့ သိန်းထိဆယ်ပြန်ပေါက်တာပေါ့အေး။ အခု သုံးဖို့စွဲဖို့ရော တစ်လကို ဘယ်လောက်ပေးသလဲ”

“လစဉ်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အရိုးလေး။ သူပေးချင်ရင်လည်း တစ်ဆယ်နှစ်ဆယ်ပေးထားတတ်ပါတယ်”

“ညည်းက ရှော်တာပဲ။ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ဝင်ပြုပြီး ဦးစီးပါလား အတူးရဲ့။ မီးဖိုဆောင်ကိုင်တတ်ရင် မြတ်သနော်။ မိအုန်းတို့ စားသာနေတာ ဟင်းဖိုးထဲကအေး၊ ဟင်းဖိုးစရိတ် တစ်နေ့တစ်ဆယ်ပြုပြီး ဝယ်လာတော့ ခြောက်ကျပ်ခုနစ်ကျပ်ဖိုးရယ်။ တစ်နေ့ကို နှစ်ကျပ် သုံးကျပ်ကတော့ တိန်တိန်ကိုမြည်လို့၊ အဲဒီလို ဈေးတွေ ဘာတွေဝယ်ရအောင်လုပ်ကြားလား”

“ကျွန်မ ဒါတွေ ဝါသနာမပါပါဘူး အရိုးလေးရယ်၊ ကြီးကြီးကလည်း မီးဖိုထဲ မဝင်ခိုင်းပါဘူး”

“အေးလေ၊ ငါက ညည်းအတွက်ပြောတာပါ။ ရှင်စောမြက အလကားနေရင်းတော့ ကျဖို့ ခဲယဉ်းပါတိ။ လည်သလိုလှီးမှ ချမှသူက ရတာ၊ သူ့ကို လှီးတဲ့ လူတွေဆိုရင် သူက အထင်ကြီးတယ်။ ရိုးရိုးနေရင် သူက တယ်အထင်မကြီးချင်ဘူး။ အခု ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ ကြည့်ပါလား။ သူ့ကို ကပ်ရပ်ပြီး ဖင်မ၊ တဲ့ လူတွေဆိုရင် သူက ရော့တစ်ထောင်၊ ရော့ ငါးရာ လျှော့ခနဲပဲ။ တို့များ အေးအေးနေတဲ့လူကျ ငါးပြားတောင်

မကျပေါင်”

ကျွန်မအရိုးလေးနှင့်ဆက်၍ စကားမပြောချင်တော့ပါ။ သူ့စကားများထဲတွင် ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ၏ အတင်းအဖျင်းတွေပါလာပါပြီ။ သူနှင့်ကြီးကြီး မတည့်၍ မသင့်၍ ပြောသည်ထား။ ကြီးကြီး ဒေါ်စောမြသည် ကျွန်မနှင့် ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်မ ကျေးဇူးရှင်၊ ကျွန်မ ထမင်းရှင်ဖြစ်သည်။

“အရိုးလေးရေ... ခဏနေဦးနော်၊ ကျွန်မ ဗိုက်ထဲနာနေလို့” ဆိုကာ ကျွန်မထမည် ပြုသည်ကိုပင် ကျွန်မလက်ကို ဆွဲထားတဲ့ပြီး “ရှင်စောတင်ကိုလည်း သတိထားနော်၊ ကောင်မက နှုတ်ချိုသလောက် သဘောကောက်တာ ညည်းတစ်နေ့ခံရလိမ့်မယ်” ဟုပင် ဒေါ်လေး စောတင်အတင်းကိုပါ ချလိုက်ပါသေးသည်။

ကျွန်မတို့အမျိုးများသည် အတင်းပြော ဝါသနာပါသော အကျင့်ရှိသည်ကို ခုမှကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိရပါသည်။ အချင်းချင်း လှည့်၍ ပြောကြဆိုကြ။ သာသူကို လျော့ သူကမနာလိုကြ၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း အတင်းချ၍ ကျန်သောအခါ ကိုယ့်ယူထားသော ‘လင်’ ၏ မကောင်းကြောင်းကိုပင် အတင်းချတတ်ပါသည်။ ကိုယ့်လင်အကြောင်း ကိုယ်မကောင်း ပြောတတ်သူများထဲတွင် ဒေါ်လေးစောတင် အဆိုးဆုံးဖြစ်ပါ၏။ အစက ဒေါ်လေးစောတင်ကို ကျွန်မ တော်တော်အထင်ကြီးမိ၏။ အခုတော့ ဒေါ်လေးစောတင်လည်း သည်ပုတ်ထဲက သည်ပဲဘဲ ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ ဒေါ်လေးသည် နီးနီးကပ်ကပ်ပေါင်း၍ ကောင်းသောသူ မဟုတ်။ အဝေးကပင် ပေါင်းဖို့သင့်သူဖြစ်သည်။

မဟုတ်လျှင် မခံ၊ မှန်ရာကို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောဆိုတတ်သော အကျင့်ရှိသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့စကားများက လူတစ်ဖက်သားကို

နိုင်လိုမင်းထက် တစ်ဖက်သတ် ဝေဖန်လွန်းတတ်သောအခါ ခံရသူများက အသည်းရော၊ အဆုတ်ရော၊ အူသိမ်အူမပါ ကလီစာပါမကျန် နာကြကျင် ကြကုန်လေသည်။ ဦးလေး ဦးမြဒင်ကို ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ ရောရော ဝင်ဝင် နေခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ၏ အိမ်တွင် မွေးထားသမျှ တောမှ မိန်းကလေးတွေမှန်ပါက ဖြူဖြူမည်းမည်း သရဲရုပ်ပင် ပေါက်ပေ စေ၊ ဦးလေးဦးမြဒင် လက်တံ့မစမ်းဖူးသူ မရှိခဲ့ပေ။ သူ့ယောက်ျား အကြောင်းသိ၍လည်း ဒေါ်လေးစောတင်သည် သူ့အိမ်တွင် မိန်းကလေး အိမ်ဖော် ဘယ်တုန်းကမှမထားခဲ့ မမွေးခဲ့တာလည်း အမေမသေခင်က ကျွန်မကိုပြောပြဖူး၍ ကျွန်မ သိပြီးဖြစ်ပါသည်။

သူ့အိမ်တွင် ငှက်စာဆော်ရန် အသီးရော အကင်းပါမကျန်လေ သောအခါ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ၏ အိမ်မှကလေးမများကို ခဏတစ်ဖြုတ် အလည်လာခိုက်ကလေးမှာပင် ခြေဆော့လက်ဆော့ လုပ်လေ့ရှိရာ ကလေးမများမှာ မတိုင်ရဲမပြောရဲနှင့် တောကို ပြန်ပြန်ပြေးရသူပေါင်း မနည်းတော့ပြီလည်း ဖြစ်၏။ အခုလက်ရှိ မိအုန်းတစ်ယောက်သာ ပေပေ တေတေ ဦးလေးဦးမြဒင် ခြေဆော့လက်ဆော့ဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံနေ ကြောင်း တွေ့ရ၏။ မိအုန်းကျတော့ နှုတ်ခမ်းကလေးများရှိသည့် မိန်းမ လည်း မဟုတ်ပေ။ ယောက်ျားများမြင်လျှင် ခိုးခိုးခါခါ ခိုးခိုးနဲ့နဲ့နှင့် ဇောင်းကလွတ်သည့်မြင်းကဲ့သို့ပင် တဟီဟီနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဦးလေးဦးမြဒင်က “ဟဲ့ကောင်မ” ဟု ဆိုပြီး ခေါင်းပုတ်လိုက်လျှင် မိအုန်း က “ဦးလေးမြဒင်ကလဲ” ဆိုကာ ရှက်သလို ကြောက်သလိုနှင့် ပုဆိုးစကို လိုက်ဆွဲခဲ့သူဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက မီးဖိုထဲအဝင် ဦးလေး ဦးမြဒင်နှင့် မိအုန်း တို့ သစ္စာထားနေချိန် ပက်ပင်းသွားတိုးနေပြန်ပါတော့သည်။ ကျွန်မ မျက်စိလည်းရှက် ဒေါသလည်း ထွက်မိပါသည်။ သို့ကြောင့် ရှည်ရှည်

ဝေးဝေးတွေ ဘာမျှတွေ့မနေတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ ရှေ့မှာပင် ဒေါ်လေးစောတင်ကို ကျွန်မ တိုင်လိုက်မိပါသည်။ မယုံလျှင် အခုပင် နောက်ဖေးခန်းသို့ တိတ်တိတ်လိုက်ကြည့်ပါဟု ကျွန်မက အာမခံရဲရဲနှင့် ဒေါ်လေးစောတင် လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်မ ဒုက္ခ လှလှ တွေ့ရပါလေပြီ။ အကြောင်းကား ပြောသလို မဟုတ်တော့ဘဲ အခြေအနေသည် အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ကာ ဦးလေးဦးမြဒင်က ထမင်း စားခန်းထဲရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပုတီးစိပ်နေသည်ကို တွေ့ရ ပြီး မိအုန်းကမူ ရေချိုးခန်းထဲတွင် အဝတ်တွေကို တဖွမ်းဖွမ်း လျော်နေ သည်ကိုသာ တွေ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

ဒေါ်လေးစောတင်က ပါးစပ်မှ ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်ရိပ်နှင့် ကျွန်မကို မေးရာ ကျွန်မမှာ ဘာမျှမလှုပ်နိုင်ဘဲ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေရပါ တော့သည်။ ကျွန်မ ဘယ်နှယ်မှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသောအခါ....

“စောစောက ကျွန်မအမြင်ပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ မီးဖိုထဲမှာ...”

ကျွန်မစကားကိုမှ မစောင့်တော့ဘဲ ဒေါ်လေးစောတင်သည် မျက်နှာကြီးနီမြန်းလာကာ “ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အေ ညည်းနယ်၊ မိအုန်း ဒီအိမ်မှာ နေလာတာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးရှိပြီ၊ ငါတစ်ခါမှ ဒီလိုရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက် မမြင်ခဲ့မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး”

“ဒေါ်လေးရယ် ကျွန်မမျက်စိနဲ့ အမြင်ပါ၊ အခုမှ သူတို့ဟန်လုပ် နေကြတာပါ”

“အတူးရယ်... ပစိပစပ်တွေ မများစမ်းနဲ့၊ ငါ့လင်ဟာ ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့နေတဲ့လူပါ၊ ညည်းနာမည်ဖျက်တာနဲ့ မပျက်ပါရစေနဲ့”

ကျွန်မကို ရွံရှာမုန်းတီး အော့နှလုံးနာသောအကြည့်နှင့် ကြည့်ပြီး

အိမ်ရှေ့ခန်းဘက် ထွက်သွားပါလေတော့သည်။ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ ကလည်း ကျွန်မကို နောက်သည်လို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်စကားတွေ မပြောရန် ဆူပူကြိမ်းမောင်းပါတော့သည်။

သည်နေ့ကများဆိုလျှင် ကျွန်မ ရှက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ကိုယ့် မျက်နှာကိုပင် ဓားနှင့် လှီးပစ်ချင်စိတ်ပေါက်မိပါသည်။ သည်လိုဖြစ်ပြီး ကတည်းက 'ဒေါ်လေးစောတင်' သည် ကျွန်မကို ခါတိုင်းလို နှုတ်ဆက် ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကျွန်မကိုသာ တစောင်းစောင်း တမြောင်းမြောင်း လုပ် နေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်သည် ကြည့်မနေပါ။ 'ဦးလေး ဦးမြဒင် နှင့်မိအုန်း' တို့၏ ဖောက်ပြန်မှုကို ဒေါ်လေးစောတင်မျက်စိနှင့် အတပ် မြင်အောင် သုံးလမျှကြာသော တစ်နေ့တွင် ပြလိုက်ပါတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးနှင့် အတပ်မြင်သောအခါမှပင် ဒေါ်လေးစောတင်သည် မိုးမီးလောင်လာလေတော့သည်။ 'မိအုန်း' ကိုလည်း အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချ လိုက်ကာ ဦးလေး ဦးမြဒင်နှင့်လည်း ပစ္စည်းတွေခွဲကာ ကွာကြရှင်းကြ ပါလေတော့သည်။

“ငါ့လင်ဟာ ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့ နေတဲ့လူပါ။ ညည်းနာမည်ဖျက် တာနဲ့ မပျက်ပါရစေနဲ့။” ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသော ဒေါ်လေးစောတင်သည် အခု တော့မှ သူ့လင်ဘုရားတကာကြီး၏ အကျင့်ယုတ်မာပုံတွေကို ရွာလည် ကိုးပေါက် အိမ်ပေါက်စေ့ လျှောက်ပြော၍မဆုံးနိုင်တော့သော ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

“ဪ... လောက... လောက” ကျွန်မသည် ဤလောကကြီး အတွင်းမှ လူတွေကို အောချအောင်ပဲ ကြောက်မိ လန့်မိပါတော့သည်။

ကံဆိုးရုံသာမက မိုးကပါမှောင်ချင်တော့ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြတို့

ဘာကိစ္စမှန်းတော့မသိ ရှမ်းပြည်ဘက်တက်သွားပြီး အပြန် ကားမှောက် ပါတော့သည်။ သည်တုန်းက အိမ်တွင် ကျွန်မနှင့် အိမ်ဖော်အသစ် 'ဒေါ်မြချစ်' နှစ်ယောက်သာကျန်ခဲ့ပြီး ရှမ်းပြည်သို့ ဒေါ်လေးစောတင် လည်း ပါသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကားမှောက်ရာတွင် ဒေါ်လေးစောတင် ကတော့ ခုန်ချတာမြန်၍ ဘာကမှ ဒဏ်ရာမရ၊ ကြီးကြီး ဒေါ်စောမြသာ လျှင် ကားနောက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်၍ ညှပ်ပြီး ဘယ်ဘက်ခြေထောက်နှင့် ဘယ်ဘက်လက် ကျိုးသွားကာ ခေါင်းတွင်လည်း ဒဏ်ရာတော်တော် များကာ အသက်ကိုပါ စိုးရိမ်ရသောအချိန်ဖြစ်ရာ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်လာကြပြီး ဆေးရုံတင်ရပါသည်။

ဆရာဝန်များက မရတော့ကြောင်း ပြောသဖြင့် ဒေါ်လေးစောတင် သည် ကြီးကြီးကို အိမ်ပြန်ခေါ်လာကာ ဆရာဝန်ပေါင်းစုံနှင့် အစွမ်းကုန် ကုပြန်ပါသည်။ အိမ်မှထွက်သွားကြစဉ်က ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ကြော့ကြော့မော့မော့ မာမာချာချာ။ အခု ပြန်လာတော့ ကြီးကြီးမှာ ခြေကျိုးလက်ကျိုးနှင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင် ဒဏ်ရာတွေနှင့်မို့ ကြီးကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မမှာ ကိုယ့်အဒေါ်လည်းဖြစ် ကိုယ့်ထမင်းရှင် လည်း ဖြစ်သမို့ မျက်ရည်စို့အောင်ပင် စိတ်မချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရလေ သည်။

ကြီးကြီးဒေါ်စောမြတစ်ယောက် သည်လို မရှုမလှ ဝေဒနာခံစား နေရချိန်တွင် ကျွန်မမှာ ချေးကလူးသေးကလူး ညအိပ်ညနေပါမကျန် စေတနာသက်သက်ဖြင့် ပြုစုမိလေရာ ကြီးကြီးသည် ကျွန်မအပေါ်တွင် ယခင်က မာကျောစွာ ဆက်ဆံခဲ့သလောက် ယခုသူ့တွင် ဒုက္ခခံစားနေရ ချိန်ဝယ် ဖယောင်းလိုပင် ပျော့ပျောင်းနေပါတော့သည်။ သူ့အပေါ်တွင် ကျွန်မထားရှိခဲ့လေသော မေတ္တာတရားကိုလည်း သူသည် အခုမှ သိဟန် လည်း တူပါသည်။ ဒေါ်လေးစောတင်သည် ပါးစပ်ကသာပြောပြီး

တကယ်တမ်း ချေးကတုသေးကတု ကျခံသူမဟုတ်ပေ။ ကျွန်မသာလျှင် အညစ်ကြေးသုတ်သင်ပေးသည့်အထိ လုပ်ခဲ့ရပါသည်။ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မအား ကြီးကြီးဒေါ်စောမြက တုတ်နှင့်ရိုက်၍ ခိုင်းခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ ကျေးဇူးရှင်မို့ ကျွန်မတတ်နိုင်သည့်လုပ်အားဖြင့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကြီးကြီး၏ရောဂါမှာ သုံးရက်အတွင်း ပြင်းထန်လာပါသည်။ ညဆိုလျှင် မအိပ်နိုင်အောင်ပင် အောင့်သည်ဆိုကာ အော်နေရပါသည်။ မအောင့်လျှင်လည်း ခံနိုင်ရိုးလား၊ နံရိုးနှစ်ချောင်းကလည်း ကျိုးသွားရှာ ပေသကဲ့။ ဆရာဝန်များကလည်း အသက်ထွက်သက်သာစေရန် တတ်စွမ်းသမျှ ကုသနေကြပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးပြန်သွားလျှင် ဒေါ်လေး ဒေါ်စောတင်လည်း အခန်း ပြင်လိုက်ဖို့ပါသည်။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်မနှင့် ကြီးကြီးဒေါ်စောမြနှစ် ယောက်သာလျှင် ရှိပါ၏။

“အတူး...”

ကြီးကြီးက ကျွန်မကို ချောက်ချားစရာကောင်းလှသော အသံကြီး နှင့် လှမ်းခေါ်ပါသည်။

“ကြီးကြီး ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ရေသောက်မလား” ကျွန်မက အပြေး သွား၍ မေးလိုက်ရပါသည်။

“မသောက်ချင်ပါဘူး၊ အမေ စကားလေးပြောချင်လို့ပါ၊ ဒီအနား လာစမ်းပါ”

အို... ကျွန်မရင်မှာ နာပြီး ကျဉ်တက်သွားရပါသည်။ လူများ ဟာ ဒုက္ခနဲ့ရင်ဆိုင်ကြရတဲ့အခါကျတော့မှပဲ မာနဟာ မြေဝယ်ကျရစမြဲ ပါကလားဟုလည်း ကြီးကြီးဒေါ်စောမြကိုကြည့်ရင်း တရားရလိုက်မိပါ သည်။

“ဆရာဝန်က ကြီးကြီးစကားမပြောရဘူးလို့ မှာသွားတယ်လေ ကြီးကြီး”

“ငါ နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး အတူး။ ဟောဒီခေါင်းအုံးအောက် မှာ မီးခံသေတ္တာသော့ရှိတယ်၊ ငါ့ကို နှိုက်ပေးစမ်း”

ကြီးကြီးသည် မောပန်းတုန်ယင်လှစွာနှင့် ပြောပါသည်။ ကျွန်မ လက်တွေ့လည်း တုန်နေပါသည်။ ကြီးကြီးပြောသော စကားများမှာ တကယ်ပဲ သတိကောင်းကောင်းနှင့် ပြောသည်လား၊ ကယောင်ကတမ်း ပြောခြင်းလား၊ ကျွန်မစဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ၏ မျက်နှာ မှာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းအောင်ပင် ရုပ်ပြောင်းနေပါသည်။ ပတ်တီး စည်းထားလေသော နဖူးပြင်အောက်မှ သူ့မျက်လုံးကြီးများမှာ ပြူး၍ ထွက် နေကုန်ကြပါသည်။

“ပေးစမ်းပါသော့ မြန်မြန်”

အံ့ကိုကြိတ်၍ အော်သံကြီးပေါ်လာပြန်သဖြင့် ကျွန်မမှာ ထိတ် ထိတ်လန့်လန့်နှင့်ပင် သူ့အိပ်နေသော ခေါင်းအုံးအောက်ကို နှိုက်လိုက် ရာ သော့တွဲကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်က ဒေါ်လေးစောတင် မရှိပါ။ ကြီးကြီးသည် သော့တွဲကြီးထဲမှ အကြီးဆုံးသောရှည်ရှည်တစ် ချောင်းကို ပြုပြီး သူ့အိပ်ရာဘေးမှ မီးခံသေတ္တာနီနီကြီးကို ဖွင့်ခိုင်းပါ သည်။ ကျွန်မ သွားမဖွင့်ရဲပါ။ ကျွန်မလက်တွေ ခြေထောက်တွေ နတ်ကျ သလို ဆတ်ဆတ်တုန်နေပါသည်။

“သွားလေ ဖွင့်လေ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူမှမယူရဘူး။ စောတင်ဟာ ငါ့ကို ဒရိုင်ဘာနဲ့ပင်းပြီး သတ်တာ၊ ဒင်းငါ့ပစ္စည်းတွေကို အပိုင်စီးမလို့ ငါ့ကိုလုပ်ကြတာ” ဟု ထအော်ပါသည်။ ကြီးကြီးဒေါ်စော မြ၏အသံကြီးမှာ နေဝင်ရီသရော မှောင်စပျိုးလာသော အချိန်ဝယ် ကြောက်လန့်စရာကြီးပင် ကောင်းနေပါ၏။ ဆရာဝန်နှင့် အပြင်လိုက်

သွားသော ဒေါ်လေးကို ထွက်ပြေးခေါ်မည်ပြုလျှင်ပင်...

“ဒင်းနဲ့ငါဟာ ဘာသွေးမှ စပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒင်းက ငါ့ပထွေးကပါတဲ့သမီး၊ ငါနဲ့ ဘာသွေးမှမတော်ဘူး။ ကားမှောက်တာချင်းအတူ ဒင်းတို့ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ငါ့မှာသာ လူဖြစ်ရုံပြီ။ ဒင်းနဲ့ငါ ဘာသွေးမှ မစပ်ဘူး။ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ဒင်းမထိရဘူး။ ငါ့မောင်အရင်းကမွေးခဲ့တဲ့ ငါ့တူမအတူးကို ပေးမယ်။ ဒင်း ငါ့ကိုသတ်တာ အတူး၊ ဒင်း ငါ့ကို သတ်တာ”

ကြီးကြီးသည် အိပ်ရာထဲမှ ရုန်းကန်ထလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ခြေကျိုးလက်ကျိုးတစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီးတွေနှင့် ဒဏ်ရာရှင်ဘဝဖြစ်ရာ အရုပ်ကျိုးပြတ်သည့်နှယ် အိပ်ရာပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲပြုလဲကျသွားပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါ်စောတင်သည် အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာပါသည်။ စောစောက ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ၏ အော်သံများကို တပိုင်းတစကြားလိုက် ဟန်လည်း တူပါသည်။

မီးရောင်တွင် ဒေါ်လေးစောတင်၏ မျက်လုံးကြီးများကလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက်နေပါသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ ဖိုလှိုက်ဖိုလှိုက်ဖြစ်နေသော ကြီးကြီးဒေါ်စောမြကိုတစ်လှည့် သော့တွဲကြီးကိုကိုင်လျက် မီးခံသေတ္တာ ကြီးနားတွင် ကြီးကြီးအမိန့်အတိုင်း ထိုင်လျက်ပွင့်လျက် တန်းလန်းနှင့် ကျွန်မကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားသည် မသိ။ ကျွန်မအိမ်သို့ ပြေးလာပါတော့ပြီ။ “သူရိုးမ၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ အမျိုးယုတ်မ၊ နင့်အကြံက တယ်ကြီးပါလား။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ နင်နဲ့ ဆိုင်သလား၊ ဒါငါ့အစ်မပစ္စည်း၊ ငါပိုင်တယ်ငါဆိုင်တယ်” ဆိုကာ ကျွန်မ လက်ထဲမှ သော့တွဲကြီးကို ဆောင့်၍ဆွဲယူလိုက်ကာ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ ခုတင်ဆီသို့ ပြေးသွားပြန်ပါသည်။

ကြီးကြီးဒေါ်စောမြသည် စောစောကဲ့သို့ပင် ဖိုလှိုက်နေရာက

“ငါ့ကိုသတ်တာ၊ ငါနဲ့သူ ဘာမှမတော်ဘူး” ဆိုသည့် အသံကတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်ထွက်နေလျက်ပင် ရှိပါသည်။ ဒေါ်လေးစောတင်သည် ဘာမပြောညာမပြော ကြီးကြီး၏ အော်လျက်ရှိသော ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို ခုတင်ခြေရင်းမှ စောင်နှင့် ဖိလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည့် အဆုံးမှာတော့ ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ၏ အော်သံကြီးလည်း တိတ်ဆိတ်သွားပါတော့သည်။ နောက် ဒေါ်လေးစောတင် ဘာတွေဆက်လုပ်သည်ကိုတော့ ကျွန်မ မကြည့်ဝံ့တော့ပါ။ မေတ္တာနှင့် သစ္စာတရားများသည် ကျွန်မ မျက်စိရှေ့ဝယ် ပျောက်ဆုံးကုန်ကြလေပြီလည်း ဖြစ်ပါ၏။

သည်ညက ကျွန်မ၏နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် မွေးလဖြစ်သည့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်တွင် နေထွက်နေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ကျွန်မမျက်စိ ရှေ့မှောက်မှ ကမ္ဘာကြီးသည်လည်း ‘လောဘ’ တည်းဟူသော မီးတောက်များ တဟုန်းဟုန်း လောင်ကျွမ်းလျက် ရှိပါ၏။ စက်ဆုတ်စရာကောင်းလှသော ဤသားများနှင့် ဝေးရာကို ပြေးဖို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကြီးကြီးဒေါ်စောမြ၏ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ရောက်သော် ကျွန်မအား အဖေ မသေခင်ကပေးခဲ့သော တရားစာအုပ်များနှင့် အမေ အမွေပေးခဲ့သော စိတ်ပုတီးတစ်ကုံးကိုသာ ယူပြီး ကျွန်မသည် ကြီးကြီးဒေါ်စောမြကို နောက်ဆုံး ရည်မှန်းကန်တော့ပြီးသကာလ တိုက်ကြီးပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့ကာ ပူလောင်လွန်းလှသော ကမ္ဘာကြီးကို ကျောခိုင်းလိုက်မိပါတော့သည်။

“အို... ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်မအား ကြင်နာမှု မေတ္တာပန်းများ ပွင့်လန်းသည့် ကမ္ဘာသို့ ပို့ဆောင်ပါလော့။ တပည့်တော်မသည် ရွှေကိုလည်း မခင်၊ ငွေကိုလည်း မမင်၊ စိန်ကိုလည်း မမက်၊ ဂုဏ်ပကာ သနကိုလည်း မလိုချင်၊ တပည့်တော်မ ရယူလိုသည်မှာ ကလောင်တံနှင့်

စာရွက်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်မ ရယူလိုသည့် 'ဆု' ကိုသာ ပေးသနားတော်မူပါ အဖေဘုရားသခင်..."

ကျွန်မသည် မိုးသို့မော့ပြီး ကျွန်မတို့၏ကိုးကွယ်ရာအဖေဘုရား သခင်အား ဦးခိုက်လိုက်မိပါတော့သတည်း။

၁၉၆၄၊ ဩဂုတ်၊ မြဝတီ။

အကြောင်းကလို့ပဲ ထင်တယ်

ကြိုင်နှင့် အညိုမှာ တစ်မြို့တည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက် တစ်ကျောင်းတည်းထွက်များ ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ပြည့်စုံခဲ့ပေမဲ့ ကြိုင်နှင့် အညိုအပျိုဘဝ ရောက်ကတည်းက ကံတူအကျိုးပေး မိဘမဲ့ ဥတစ်လုံးမ ကလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

လည်ပင်းဖက်ကြီးလာသော ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးလည်း ကိုယ့် ထူးကိုယ်ချွန်ဘဝကို နှစ်ယောက်စလုံး ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်သည့် အချိန်က

စပြီး ရန်ကုန်သို့ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကုန်သည်လမ်းရှိ အစိုးရ ရုံးကြီး တစ်ရုံးတွင် ကြိုင်ရော အညိုပါ ကံကောင်းထောက်မရွာ အလုပ်ရခဲ့ ကြ၏။

ရုံးအလုပ်တစ်ဖက်ကြားမှ ညပိုင်း အားလပ်ချိန်ဝယ် လက်ရေးတို လက်နှိပ်စက်ကိုပါ ကြိုးစားပမ်းစား သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ကြပြီမို့ နှစ်ဦးစလုံး၏လခမှာ ၀၀စား၍ လှလှကြီး ဝတ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ကျောက် မြောင်းဘက်ရှိ ဆွေမျိုးရင်းတမျှ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော အညို၏ မိတ်ဆွေ ဟောင်းတစ်ဦး အိမ်တွင် ထမင်းလခပေးစားရင်း ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ရှာနေ လာခဲ့ကြသည်မှာ သုံးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပေပြီ။ ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာ အမျှ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် မခွဲဘူးဟု ရည်စူးပြီးအတူတကွ နေလာခဲ့ရ သော်လည်း စိတ်ချင်းကတော့ ပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်း ဖြစ်ကြလေ သည်။ ကြိုင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့နေတတ်၏။ အညိုက စေ့စေ့စပ်စပ်နှမြော တတ်သူ စနစ်ကြီးသူဖြစ်သည်။ ကြိုင်က စကားတစ်လုံးပြောလျှင် ဘယ် အဓိပ္ပာယ် ဘာရယ်ဟု သိပ်မစဉ်းစားတတ်။ ဝမ်းထဲရှိသမျှ ဖွင့်ချတတ် သလောက် အညိုကတော့ နှုတ်လွန်မှာ အလွန်စိုးရိမ်သူဖြစ်၏။

တစ်ယောက်က ရယ်စရာရှိလျှင် ဟားခနဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်တတ် ၏။ တစ်ယောက်က သူ့အသံကို တခြားသူကြားသွားမှာလောက် ရှက် တာတော့ မရှိပေ။ ရုံးဆင်းလျှင် ကြိုင်က ဟိုဟိုဒီဒီ ခြေရည်ချင်၏။ အညိုကတော့ လူထူထူနေရာမျိုး လျှောက်ရမှာကို လုံးဝဝါသနာမပါသူ ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ရုံးဆင်းလျှင် ကြိုင်နှင့် အညိုက တစ်ခါ တလေ ရန်ဖြစ်၍ ပြန်လာတတ်သည်။

ဒါပေမည် အိမ်ရောက်တော့လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နှင့် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် အငြိုးထားခြင်း ငြူစူခြင်းမရှိကြတော့ဘဲ ခွင့်လွှတ်သော သည်းခံခြင်းဖြင့် ပြဿနာရှိသမျှ အလိုလို ပြေရှင်းသွားရ

သည်သာ ဖြစ်၏။ ကြိုင်ထက် အညိုက အသက်တစ်နှစ်ကြီးလေသည်။ တစ်နှစ်ကြီးသူမို့ အညိုကို အစ်မလိုတစ်မျိုး ရိုသေခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့လည်း သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းမိလေသည်။ စိတ်ချင်းမတိုက် ဆိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလျှင် အညိုက ဘာဆိုဘာမျှ ထပ်မပြော တော့ဘဲ ကြိုင်ကို ခပ်ရဲ့ရဲ့ လုပ်နေတတ်၏။ သည်လိုဆိုလျှင် ကြိုင်က မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ သူကပင် စ၍ စ၍ ခေါ်ရ ချောရတတ်၏။

အညိုက ခပ်အေးအေး ရှင်းရှင်းသမား ဖြစ်လေသည်။ စကား လည်း သိပ်မပြော။ ပွတ်သီးပွတ်သပ်လည်း မနေတတ်။ အလုပ်မရှိလျှင် သိမ်းတန်သိမ်း လျှော်တန်လျှော် သိပ်သိပ်သည်းသည်း နေတတ်သူ ဖြစ်၏။ အလုပ်ဘာမှ လုပ်စရာမရှိလျှင် အိပ်ရာထဲတွင် တစ်ယောက် တည်း စာဖတ်နေတတ်၏။ သည်နေရာတွင်လည်း ကြိုင်နှင့် အညိုက ခြားနားခဲ့ပြန်၏။

ကြိုင်တစ်ယောက်က သတင်းစာဆိုအလျှင် ခေါင်းပိုင်းသိပ် မကြည့်၊ ဖင်ပိုင်းလောက်သာ ကြည့်၏။ သူ ဝါသနာပါတာကလည်း ခေါင်းကြီးပိုင်းဝယ် မပါချေ။ ဖင်ကြီးပိုင်းမှသာတည့်။ တစ်လ တစ်လ ဘိုင်စကုတ်ဖိုးကပင် 'ကြိုင်' တွင် အများဆုံးနှိပ်စက်နေသော 'ရန်သူ' ဖြစ်လေသည်။ အညိုက လခထုတ်လျှင် တစ်ခါတစ်ခါ ရွှေတိုရွှေစ ဝယ်နိုင်သလောက် ကြိုင်မှာ တစ်လနှင့် တစ်လ လုံးလည်လိုက်နေ၏။ လကုန်ခါနီးလျှင် ဖွတ်က သူ့ဆီတက်လာတတ်၍ အညိုဆီက တစ်ခါ တလေ နှစ်ဆယ်သုံးဆယ် ယူရတတ်၏။ ရုံးက မတင်မြဲတို့ မူမူတို့ထဲမှာ လည်း ငါးကျပ်ယူ၊ နှစ်ကျပ်ယူတွေက ရှိတတ်သေး၏။ ဘာတွေသုံးပြီး ဘာတွေလုပ်မှန်းလည်း သူ့မှာ စာရင်းမထား အညိုက သူ့ဖြစ်ပုံကို ကြည့် ကြည့်ပြီး စိတ်မောရ၏။ ဆူရ၏။ ဆူလျှင် နှုတ်ခမ်းစုပြီး ငိုတတ်လေ သည်။

အလုပ်လုပ်လာခဲ့ကြသည့် သုံးနှစ်အတွင်း အညိုတွင် ရွှေကြယ်
 သီးတစ်စုံနှင့် ပွတ်လုံး လက်ကောက်တစ်စုံ လက်ပတ်နာရီ၊ နီလာ
 လက်စွပ်၊ အမိစိကြိုး စသည့်ပြင် ငွေငါးရာလောက်က လက်ထဲတွင်
 ခြေစောင့်လက်စောင့်အမြဲရှိ၏။ ကြိုင်မှာတော့ ငွေငါးရာ ဘေးချိတ်ထား။
 လက်ပတ်နာရီကလေးတစ်လုံးနှင့် လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ကြိုးကလေး
 တစ်ကုံးသာရှိပြီး ကျန်တာတွေကတော့ အဝတ်တွေသာဖြစ်၏။

စာရေးမသာဆိုပေမဲ့ ရုံးအုပ် ဒေါ်ရင်ရင်နှင့် အကြိုင်က နင်လား
 ငါလား ချသူဖြစ်ပေသည်။ ခေသော သူမဟုတ်။ မရှိလည်းမပူ၊ ရှိလည်း
 မပူ၊ ဖြစ်သလို ဘဝနေတတ်သူဖြစ်၏။ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုလျှင် လက်က
 လက်စွပ်တို့၊ လက်ပတ်နာရီတို့ကို ချွတ်ပြီး ငွေဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့တော့
 လက်မနှေးသူ ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို လုပ်ရဲလုပ်ဝံ့သော သတ္တိက
 တော့ ကြိုင်က အညိုထက်ဆယ်ဆသာ၏။ အညိုဆိုသည့် အညိုက
 ဘာလုပ်လုပ် နောက်ဆုတ်ဆုတ် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ အပူနှင့် အအေး
 သည် ဒွန်တွဲနေရဘိသကဲ့သို့ အညိုနှင့် ကြိုင်ကိုလည်း ဘုရားကတွဲ၍
 ပေးထားလေသည်။ ဘဝဟူသည် ဆန်းပြားလှပါဘိတောင်း။

* * *

“အညိုရေ ဟေး အညို”

တနင်္ဂနွေနေ့၏ တစ်နံနက်ဖြစ်၏။

အညိုက ထုံးစံအတိုင်း တစ်ပတ်အတွင်းဝတ်ခဲ့သော အဝတ်
 ဟောင်းများ လျှော်ဖွပ်ရန် ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ အဝတ်များ ရေဆွတ်နေချိန်
 ကြိုင့်အသံက နောက်မှ ပေါ်လာလေသည်။

“ဘာလဲ ကြိုင်ရဲ့၊ လန့်လိုက်တာ”

ကြိုင့်ဝါသနာက တစ်မျိုးဖြစ်၏။ စကားတစ်ခွန်းကို ဘယ်တော့

မျှ အေးအေးဆေးဆေး မပြောတတ်။ အလန့်ထညက် အင်မတန်လုပ် တတ်သူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် 'ညို' က မအားရာ ယားနာလာပေါက်သည့် 'ကြိုင်' ကို သဘောမကျသည့် မျက်နှာပေးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်မေးလိုက်၏။

“ရှေ့လ တနင်္ဂနွေနေ့ဟာ ကြိုင်မွေးနေ့ မွေးလကျတယ်ဆရာ၊ အဲဒါ အဲဒါ အဲဒါ ဘဝသံသရာ”

စကားကို အကောင်းမပြောဘဲ ရွတ်တွတ်တွတ် လုပ်ရင်း အညို ခါးကို ပြေးလာဖက်သော ကြိုင် လက်နှစ်ဖက်ကို အညိုက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ပုတ်ချလိုက်၏။

“စကားပြောတာက မိန်းမပီပီသသ ပြောစမ်းပါ ကြိုင်ရာ၊ နေရာ တကာ ရွတ်တွတ်တွတ် လုပ်တိုင်းကောင်းမှတ်လို့”

အညိုက ကြိုင်မျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရင်း ခပ် တည်တည် ပြောချလိုက်၏။

“အမလေး၊ သူများက ပျော်လို့ဥစ္စာကို၊ ကြိုင်တို့တော့ အညိုလို့ တေမိကြီးလုပ်မနေတတ်ပါဘူး။ သီချင်းကလေးဆိုတာနဲ့ မိန်းမရွတ် ဖြစ်ရတော့မလား အညိုရဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

ပြောလေတိုး ဆိုလေကဆိုသည့်ပမာ မရွှေကြိုင်က အလျှော့ မပေးဘဲ လက်ညှိုးကလေးပါထိုးရင်း ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အညိုက အဝတ်တွေကို ရေစလုံထဲသို့ ကုန်း၍ နှစ်နေရာက ငေါက်ခနဲ ထလိုက်၏။

“ဘာပြောတယ် ကြိုင်”

“ဪ... တည်လွန်းရိုးလွန်းလို့ ခုထိ မစွဲတာလို့”

“ဒီမှာ ကြိုင် မစွဲရင်လည်း နေပါစေ။ ကလက်မှန်နဲ့မှ လင်ရမယ် ဆိုရင်တော့ နေပေစေတော့၊ လင်မရလိုသေတဲ့ မသာမရှိပါဘူးကွယ်”

အညို့ မျက်နှာကလေးက နီတက်လာ၏။ မခံချင်မှန်းသိရက် နှင့် စလာသော ကြိုင်က သည်ပုံကို ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ် သဘောကျစွာ ရယ်နေလေသည်။ သည်လိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ညိုက အလွန် သည်းမခံတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။

“ကလက်တယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ညိုရဲ့၊ ခုခေတ်က သွက်နိုင် မှ စားသာတာ”

“အင်းလေ ကြိုင်တို့လို စားသာသလိုနေတဲ့ဟာ မျိုးတွေရှိနေလို့လဲ စာရေးမတွေ စာရေးမတွေနဲ့ အားလုံး ချေးသုတ်ခံနေရတာပေါ့”

အကြိုင်က ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိသည်နှင့် ခပ်နာနာပဲ အုပ်ထည့်လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ ကြိုင်က ဘာစကား ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း သိတတ်သော ကလေးမ လည်း မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်နှုတ်လို့လည်း နာရမှန်းမသိတတ်သော ကြိုင် ဖြစ်၏။

“ဒီမှာညို့ စိတ်တိုတာတွေ ဘာတွေ ဘေးချိတ်ထား။ အဲဒီကြိုင် မွေးနေ့မှာ မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးချင်တယ်ကွယ်၊ ညို့ ကြည့်စိမံပါဦး”

ညိုက ကြိုင်ကို ထိုင်ရာမှ တစ်ချက်မော့ကြည့်၏။
“မုန့်ဟင်းခါး ဆွမ်းလား”

“ဘုန်းကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး ညိုရဲ့၊ လူတွေကို ကျွေးမှာ၊ ဘုန်းကြီး တွေဆိုရင် ဆွမ်းကပ်ရ အချို့ပွဲလုပ်ရနဲ့ ရှုပ်ပါတယ်။ အိမ်မှာ ယောက်ျား

ကြီးကြီးမားမားလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး”
ကြိုင်က မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြန်ပြော၏။

“တော်တော် လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဘုန်းကြီးကျ အလုပ်ရှုပ် တယ်တဲ့။ လူတွေကျတော့ရော သူတို့ဟာသူတို့ထ၊ စားကြလို့လား။ ‘မွေးနေ့’ တွေ ဘာတွေဆိုတာ ပိုနေတာတွေပါ ကြိုင်ရယ်။ စိတ်ကောင်း ကောင်းထားဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ”

အညိုက အဝတ်နှစ်ခု သုံးခုကို စွက်ခနဲ နှိုက်ယူလိုက်ပြီးနောက် ကြေးရှိသည့် နေရာများကို ခပ်နာနာ ဖိ၍ဖိ၍ ပွတ်ရင်းပြော၏။

“လုပ်ပြီ သူများတစ်ခုခု လုပ်ချင်ရင် သူ့အမြဲတမ်း မာရ်နတ်လုပ် တယ်။ သူ့ပိုက်ဆံလည်း ကုန်ရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။”

ကြိုင်က ဘာပဲလုပ်လုပ် ညို့ကို တိုင်ပင်တတ်၏။ ဒါပေမင့် ညို့က ဖျက်ပြန်လျှင် ကြိုင်က စိတ်ညစ်ပြီး ငိုရတတ်၏။

“ညို့စိတ်ထဲမှာ သူ့ပိုက်ဆံ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ မခွဲပါဘူးကြိုင်ရယ်။ ကြိုင်မှာမရှိရင် ညို့ပဲပူရတာပါ။ ခုပိုက်ဆံကလေး နှစ်ရာသုံးရာလည်း ကိုင်မိရော ဟိုဟာလုပ်ချင် ဒီဟာလုပ်ချင်ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား။”

ကြိုင် သဘောအစင်းသိသော ညို့က ရှင်းပြရပြန်၏။

“လူ ဘယ်လောက်ကျွေးမှာလဲ”

ဆူပြီးမှ ကြိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှန်းသိ၍ ညို့က ချောမေးလေး မေးလိုက်ရ၏။

“သိပ်မဖိတ်ပါဘူး။ ကြိုင်တို့ ရုံးခန်းက လူတွေကို ရွေးဖိတ်မှာပါ။ အရေးကုန် လူနှစ်ဆယ်စာပေါ့ ညို့ရယ်။ မုန့်ဘယ်လောက်မှာရမလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့။”

“မမှာပါနဲ့ ညို့ချက်ပေးပါ့မယ်။ မုန့် ၅ ပိဿာဆိုလောက်တယ်”

“လောက်မလား ညို့ရဲ့၊ တော်ကြာ ကျွေးနေရင်း မလောက်မငဖြစ် မှဖြင့် ရှက်စရာကြီး။”

“ဒီမှာ မရွှေစာမုန့်တစ်ဆယ်ကို လူတစ်ရာကျွေးရတယ်။ ၅ ပိဿာ ဆိုရင် လူငါးဆယ်တော့ လောက်လောက်ငငကြီး ကျွေးနိုင်တယ်။ မလောက်ရင် ညို့တာဝန်ထားပေါ့။ ကော်ဖီတို့၊ ချင်းသုပ်တို့လည်းပါဦး မှာပဲ ကြိုင်ရယ်။ သိပ်လောဘမကြီးစမ်းပါနဲ့။”

“အင်းလေ ကြိုင် ငွေတစ်ရာ ငါးဆယ်ထုတ်ပေးမယ်။ ပိုရင်လည်း

ညိုယူ၊ လိုရင်လည်း ညိုစိုက်ဟုတ်လား။ ကြိုင် ဖိတ်ဖို့လူတွေစာရင်း သွားလုပ်ဦးမယ်”

ကြိုင်က ထိုင်ရမှထရင်း ပြော၏။

“ကိုစန်းညွန့်ကို ဖိတ်ဖို့ မေ့နေဦးမယ်နော်”

ညိုက သည်တစ်ခါ မနောက်စဖူး နောက်လိုက်၏။ ကြိုင်က သည်ပြက်လုံးကြောင့် နှလုံးတွေ့သွား၏။

“ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ ညိုရယ် ကိုယ့်အဆက်ကြီးကို”

* * *

ယခုလိုယောက်ျား တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍ လမ်းမထွက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကြိုင်က ရှိုးတိုးရှန့်တန့် ဖြစ်နေမိ၏။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုစန်းညွန့်ခေါ်ရာသို့ ပါလာမိသည်ကိုပါ ယခုမှ စဉ်းစားမရဖြစ်နေ၏။ ညိုကိုတော့ တိုင်ပင်စရာတစ်ခုရှိ၍ ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ ညိုအဖို့လည်း ကြိုင်ကို ကိုစန်းညွန့်နှင့် သဘောကျပြီးမို့ ထူးထူးထွေထွေလည်း မပြောတော့ဘဲ ညိုက ပြန်သွားခဲ့၏။ ဒါပေမင့်...

“သိပ်တော့ မှောင်မနေနဲ့နော်၊ ၆ နာရီ အရောက်ပြန်ခဲ့ကြားလား”

နားထဲတွင် ညိုအသံကို ကြားယောင်လာမှ လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းများက တုံ့သွားရ၏။

“ကြိုင် ဘာပြုလို့လဲ”

ကိုစန်းညွန့်က ကြိုင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး တအံ့တဩမေးရာ၏။

“ကြိုင်ကို ဘာပြောမလို့လဲ အစ်ကိုရယ်။ ကြိုင် ဖိတ်တွေလေး လွန်းလို့ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

ကြိုင်က ကိုစန်းညွန့်ကို ရုံးတွင် အစ်ကိုရင်းသဖွယ် ခင်မင်အားကိုးလာခဲ့သူပီပီ သမီးရည်းစားဘဝ ရောက်သည်ထိ 'အစ်ကို' ဟုပင် ခေါ်နေခဲ့သည်။ သည်လိုဆိုတော့ ဘေးဘေးဘီဘီ လူများကလည်း ယုံထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်စရာမလိုဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ကုန်ကြွေးမပျက် ဆက်သွယ်ခွင့်ရနေခြင်းကြောင့်လည်း ကြိုင်အဖို့ နှုတ်ကလည်း ကျိုးနေပေတော့သည်။

“ဘုရားပေါ့ပဲ ရောက်တော့မယ့်ဟာ ကြိုင်ရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြန်တာလဲ”

ကိုစန်းညွန့်က မြို့တော်ခန်းမ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှနေ၍ ဆူးလေဘုရားဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဒါပဲပြော၏။

“ဟာ... ကြိုင် ပြန်ချင်တယ် အကိုရယ်။ ဟိုလူတွေ ဒီလူတွေနဲ့ ကြိုင် ရှက်တယ်။ ပြောစရာရှိရင်စာနဲ့ပဲ ရေးပြောပါ အကိုရယ်။ ကြိုင် ပြန်ပါရစေနော်”

ကြိုင်က ပလတ်စတစ် အိတ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ပိုက်ရင်း မျက်မှောင်ကလေး ညှိညှိနှင့် ကိုစန်းညွန့် မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြောမိ၏။

“အလှူနေ့တုန်းကလည်း ရုံးရောက်မှပြောတဲ့။ ခုရုံးကျတော့လည်း ဘုရားပေါ်မှာသွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြမယ်ဆို။ ကြိုင် စကားပဲလေ။ အကိုကတော့ ကြိုင် စိတ်ကြိုက်ကို လိုက်ဖို့ အမြဲပါကွယ်”

ကိုစန်းညွန့်ကလည်း ကြိုင်ကို မကြည့်ဘဲ ကျောက်တိုင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း တိုးတိုးပြော၏။ ကြိုင်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ ဤနေ့ ဤကဲ့သို့ ဤနေရာ ရောက်လာအောင် သူပဲ ကြံစားငင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကြိုင်က ကိုစန်းညွန့်စကားကြောင့်

သူဟာ သူလည်း ရှက်သလို ဖြစ်သွားရ၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရယ်။ ကြိုင် ခုလာရင်း လာရင်း စိတ်ထဲ လေးလွန်းလို့ပါ။ နောက်ကျရင် အစ်ကိုအလိုကို လိုက်ပါ။ မယ် အစ်ကို ရယ်။ ခုတစ်ခါတော့ ကြိုင်အလိုကို လိုက်ပါဦးနော်”

ကြိုင်က ခေယယပဲ တောင်းပန်မိလေသည်။ ကိုစန်းညွန့်က ကြိုင်ကိုကြည့်ပြီး အားပါးတရ ပြုံးလိုက်၏။

“ခွေးကောင်မကလေး၊ အရူးမကလေး”

ပြုံးပြီး သည်လိုပဲ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ကြိုင်က ကိုစန်းညွန့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ကားတွေဖြတ်ကူးခဲ့ကာ ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ရ၏။ သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ဆိုးမိ၏။ တစ်လမ်းလုံး သူ့ အဖြစ် သူတွေ့ရင်းလည်း ကလေးဆန်လှသောအဖြစ်ကို တွေးပြီး ရယ်ချင် လာပြန်၏။ ကိုစန်းညွန့်ကိုတော့ များစွာအားနာမိလေသည်။ ကြိုင် အပေါ်တွင် ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး အပြောင်းအလဲမြန်သည့် မိန်းကလေးဟု ထင်မှားလေမလား၊ စိတ်ထဲက ဇေဇဝါဖြစ်လာသည့် ခဏတွင်မူ ကိုယ့် စကားကိုယ် ဖျက်ခဲ့ရသည်ကို မှားများမှားခဲ့ပြီလားဟု သောကများရ ပြန်သည်။ ဒါပေမင့် အစ်ကိုသဘောကို ကြိုင်အသိဆုံး၊ အစ်ကိုစိတ်ဓာတ် ကို ကြိုင်နားအလည်ဆုံးဖြစ်ပေရာ အကိုသည် ဒီကနေ့အဖြစ်ကို ခွင့်လွှတ် နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ် သူသက်သာအောင် တွေးရပြန်၏။ သည်လို တွေးမှပဲ ရင်ထဲက ဆောင့်တက်လာသည့် အလုံးကကျသွား၏။ အိမ်ရှေ့ သို့ မရောက်မီကပင်လျှင် ပြတင်းပေါက်မှ လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်နေ ရှာသည့် ညို့ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ ညို့က တံခါးဆီး၍ ဖွင့်ပေးလေသည်။

“မျှော်လိုက်ရတာ ကြိုင်ရယ်”

“အမယ် ညို့က ၆ နာရီလောက် ပြန်ခဲ့ဆိုတာ၊ ခုကြိုင်က ၅ နာရီခွဲနဲ့ ပြန်လာတာလေ”

“အိမ်မှာ ညို့ တစ်ယောက်တည်းရယ် သိရဲ့လား”

ညို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်မူခြားနေ၏။ မျက်နှာကလေးကိုက တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ပါးကလေးတွေက နီရောင်သန်းပြီး မျက်လုံးကလေးတွေ ကလည်း အရောင်တလက်လက်ဖြစ်နေ၏။ ကြိုင်က အိမ်ထဲဘက် လှမ်း ကြည့်လိုက်ရင်း-

“ဒေါ်ဒေါ်လှ ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ကံဘဲ့တဲ့ကွယ်၊ ကြွေးတောင်းစရာ ရှိလို့တဲ့။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့နေ့ကျမှပဲ”

“ဟို ဧည့်သည်က ကြံကြံဖန်ဖန် ပေါက်လာတယ်သိလား”

ညို့က ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ပြော ၏။ နောက်ပြီး ညို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ အမူအရာကလေးပါ တွေ့နေရ၏။ ကြိုင်က ညို့စကားကြောင့် လက်ထဲမှ ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထီးကို စားပွဲကလေးပေါ် တင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲ မသွားသေးဘဲ အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်ကာ-

“ဘယ်လူလဲ ညို့၊ ဘယ်လူလာသွားလဲ”

“ကိုစန်းညွန့်နဲ့ မွေးနေ့ပွဲတုန်းက ပါလာတဲ့ ကိုလှကြိုင်ကြီးပေါ့။ ညို့လေ ဒူးတွေကိုတုန်နေတာပဲ။ ဘာကစပြီး ဘယ်လိုဧည့်ခံရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ကြည့်စမ်း ကိုလှကြိုင်ကြီးရယ် ဒီကိုလာသွားတယ် ဟုတ်လား။ ကြိုင်တို့နဲ့ တောင်လမ်းမှာ တွေ့လိုက်သေးတယ်။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ကြိုင်မရှိမှန်းသိလို့ ညို့ဆီ သူလာတာဖြစ်မှာပဲ။ ကြည့်စမ်း လည်လိုက် တဲ့လူကြီး။ ဘာတွေပြောသွားသလဲ ဟင်”

ကြိုင်က ညို့လက်ကို ဖျစ်ရင်း ဝမ်းသာအားရ မေးမိ၏။

“အောင်မယ် သူများကို မေးတာထက် အမိတို့ရော ဘယ်ချောင်း

မှာ သွားတွေ့ခဲ့ပြီး ဘာတွေတိုင်ပင်ခဲ့သလဲ ပြောစမ်း”

ညိုက ကြိုင် မေးသည့်မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ကြိုင်ကို ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်နေပြန်၏။

“ကြိုင်တို့ ဘယ်ချောင်မှ သွားမတွေ့ခဲ့ပါဘူး၊ ကြိုင် စိတ်လေးတာနဲ့ လမ်းကနေ လှည့်ပြန်လာတာ သိလား”

ကြိုင်က ဟန်မပျက် အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြော၏။

“အမလေး မိရွှေကြိုင်ရယ် ယုတ္တိရှိအောင်လည်းလှည့်ပါ။ ရုံးက နေဆင်းသွားတာ ၄ နာရီ၊ ခုအိမ်ကို ၅ နာရီခွဲမှ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒါ ဘာငြင်းချင်သေးသလဲ”

“ဟုတ်တယ် ညိုရဲ့၊ ကြိုင်တို့ ရုံးကနေ ဆူးလေဘုရားကို ခြေကျင် လျှောက်နေတာ၊ တောင်းဟောလ် ရှေ့ကျမှ ကြိုင် ဘုရားပေါ်မသွားချင် တော့တာနဲ့ အဲဒီကနေပြန်လာခဲ့တာ၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ ညိုရယ်”

ကြိုင်က အိမ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ရာမှ ခပ်တည်တည် ပြန်ပြော၏။

“ချေးစားပြောတောင် ချေးကြိုက်လို့ပဲ ကြိုင်”

ညိုက ထိုင်ရာမှထရင်း ကြိုင် တစ်ကိုယ်လုံးကို မယုံသင်္ကာနှင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီး ပြန်ပြောသည်။ ထိုစကား ကြောင့် ကြိုင်မှာ အခံရခက်လာရပြန်သည်။

“ဒါတော့ မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ညိုကိုသာ ကိုလှကြိုင်ကြီး က ဘာလုပ်သွားသလဲဆိုတာ ကြိုင်က စိတ်မချတာသိလား”

ကြိုင်က ရှေ့မှ ခြေကလေးဆောင့်ပြီး အခန်းထဲဝင်သွား၏။ ညိုကနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

“စိတ်ချပါ အမိ၊ အမိ အမကို လက်ဖျားနဲ့တောင် တို့မသွားပါ

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာတော့ ပေးသွားတယ်ရှင်။ ညိုလည်း မြန်မြန်ပြန်ပါစေ
တော့လို့ ယူထားလိုက်ရတယ်”

ညိုက သူ့ဘော်လီအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို
ကြိုင့် ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပေးရင်း ပြောပြလေသည်။

“အင်း... အဲဒါ ကြိုင့်ကို ခေါက်ဆွဲဝယ်ကျွေးဖို့တောင် ကောင်း
တယ် သိလား”

“ဘာ... ဘာ... စာပေးရခဲတာနဲ့ ကြိုင့်ကို ခေါက်ဆွဲဝယ်ကျွေး
ရမယ်၊ ကျွေးမယ် စိတ်ကြီးချနေ”

“ကျွေးရမှာပေါ့၊ ကြိုင်က မွေးနေ့ပါတီလုပ်လို့ ညိုကို သူ့ချစ်
သွားတာ မဟုတ်လား။ မွေးနေ့ကုသိုလ်လုပ်ရတာ ခုဘဝတင် လက်ငင်း
အင်္ကျီပေးတာ ညိုရဲ့ သိရဲ့လား”

ကြိုင်က အပေါ်အင်္ကျီကို ကပျာကသိ ချွတ်ခဲ့ပြီး အင်္ကျီမှမလဲနိုင်
သေးဘဲ ဘော်လီပေါ်တွင် ဝှမ်းတဘက်တစ်ခုကို ဆွဲမြဲကာ ညိုဆီသို့
ခပ်မြန်မြန် ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ဒါမျိုးများဆို ဝါသနာပါလိုက်တာ”

ညိုက ကြိုင့်အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း တဟင်းဟင်း ရယ်နေ၏။

“ဟာ... ဟာ... ချစ်စရာ မောင်ရဲ့ညိုတဲ့”

ကြိုင်က စာရွက်ထဲမှ အစကို အသံထွက်အောင် ဖက်ရင်း ညို
ကို ပြန်ကြည့်၏။ နောက် ဝှမ်းတဘက်မြဲလျက်ကြီးဖြင့် ခုတင်ပေါ်သို့
ပက်လက်လှဲချလိုက်ကာ အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ပါလက်ပါ ဖတ်နေ
တော့၏။ ညိုက ကြိုင့်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းအလိုလို ကိုလှကြိုင်ရုပ်
ပေါ်လာကာ ရင်တွေမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာလေတော့သည်။

* * *

နှစ်ဦးစလုံး၏ အပေါ်တွင် ချစ်တုံ့မပြန်နိုင်စရာ အချက်ဟူ၍ တစ်ကွက်မျှရှာမတွေ့ဘဲ စိတ်ထားမွန်မြတ်သော ယောက်ျားကောင်းများ ဖြစ်၍လည်း ကြိုင်နှင့် ညိုက သေသေချာချာ အချိန်ယူစဉ်းစားကာ ကြိုင်က ကိုစန်းညွန့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့သလို ညိုကလည်း ကိုလှကြိုင်၏ အချစ်ကို လက်ခံခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုစန်းညွန့်က ကြိုင်တို့နှင့် တစ်ရုံးတည်း တစ်ဌာနတည်း ဖြစ်ပေမဲ့ ကိုလှကြိုင်ကမူ အခြားရုံးတစ်ရုံးက ဖြစ်လေသည်။ မိဘမရှိ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဖိုးတန်အောင် နေရသူများဖြစ်၍လည်း ညိုတို့က အစစအရာရာ ခပ်လွယ်လွယ်မတွေ့ဘဲ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆုံးဖြတ်ဝေဖန်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ကြိုင်အနေနှင့် ဟိုစဉ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့နေ၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောတတ်သည့် အကျင့်က ပျောက်မသွားသေးသော်ငြားလည်း ညို၏ တားမြစ်ဆုံးမမှုများကြောင့် နည်းနည်းတော့ လိမ္မာလာပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ ဇွတ်လုပ်တတ်သည့် ဝါသနာကလေးက ကြိုင်တွင် အရိုးစွဲနေသေး၏။

“ကြိုင်တော့ အစ်ကိုကို တစ်နေ့တခြား အားမရတော့ဘူး အညို” တစ်နေ့သော ညနေခင်း၏ ထမင်းစားပွဲတွင် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ထ၍ ညည်းလိုက်သော ကြိုင်စကားကြောင့် ညိုက အံ့ဩသွားရလေသည်။

“ဘာပြောတာလဲ ကြိုင်၊ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ” ညိုက စားတော့မည့် ထမင်းလုတ်ကိုပင် ပါးစပ်တွင်းသို့ မသွင်းနိုင်သေးဘဲ ကြိုင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြန်မေးမိ၏။

“အစက အစ်ကိုကို ကြိုင် တော်တော်အထင်ကြီး မိတယ်။ ခုတော့ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း တော်တော်ရှော်တဲ့ အစ်ကိုပါကလားဆိုတာ

ကြိုင်သိပြီ ညို၊ ကြိုင်သိပြီ”

ကြိုင်က မျက်ရည်ကလေး တလည်လည်နှင့်ပင် စိတ်မကောင်း သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောရှာလေသည်။

“ကြိုင် စနေနေ့က မမညွန့်တို့ အိမ်ကိစ္စရှိလို့ ဆိုပြီးသွားတာ မမညွန့်အိမ်ကို မဟုတ်ဘူး ညို၊ ကြိုင် “ညို” ကို လိမ်ခဲ့ပြီး အကိုနဲ့ ဘိုင်စကုတ်သွားတာ ညိုရဲ့ သိလား”

ညိုက သူဖွင့်ပြောမှပဲ သိရလေသည်။

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ ကြိုင်ပဲ ရဲတယ်ကွယ်၊ ဘိုင်စကုတ်ဆိုတာ လူကစုံပါဘိသနဲ့၊ တစ်ယောက်မမြင် တစ်ယောက်မြင်သွားရင် ကြိုင်တို့ ကို ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ၊ မရှက်ဘူးလားဟင်”

ညိုက တအံ့တဩနှင့် ကြိုင်ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်မိလေ သည်။

“ကိုယ့်လို သူ့လို လူတွေပြည့်လို့ပါကွယ်၊ ဒါက ဒါလောက် အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဘယ်နှယ်အရေးမကြီးရမှာလဲ ကြိုင်၊ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ပြီးသား လည်း မဟုတ်၊ လက်ထပ်ပြီးသားလည်း မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုင် တွဲလျှောက်တာကိုကပဲ ဘယ်လောက် အများပြောစရာ ဖြစ်နေ ပြီလဲ။ နောက်ပြီးတော့...”

ညိုစကားမဆုံးသေးခင်ပင် ကြိုင်က လက်ကာ၍ တားလိုက် သဖြင့် ညိုက စကားကို ရပ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

“နောက်ပြီးတော့တွေ ဘာတွေထားပါဦး၊ ကြိုင် ကိစ္စပြောပါရ စေ ညိုရယ်၊ အဲဒီနေ့က ကြိုင် ကြိုင်လေ အကိုကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ကြိုင်ကပဲ စပြောခဲ့တယ်”

ညိုက မျက်လုံးပြူးသွားမိလေသည်။ ကြိုင်တစ်ယောက် လုပ်ချင်

ရာတွေလုပ်၍ ပြောချင်ရာတွေ ပြောနေသည်ကိုလည်း ညိုက တွေးရင်း တွေးရင်း ကြောက်လာ၏။

“ကြိုင်ကို ညို ဘယ်လိုပြောထားသလဲ ဟင်၊ ဒီကိစ္စက မိန်းကလေးအနေနဲ့ စပြောလို့ မကောင်းဘူးဆိုတာ ပြောထားရက်၊ တားထားရက်နဲ့ ကြိုင် ဘယ့်နှာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဟင်”

ညိုက ထမင်းပင်မစားနိုင်တော့ဘဲ လက်ဆေးပြီး လက်ကို သုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဒီလိုပဲ သမီးရည်းစားဘဝနဲ့ စာကလေးတွေနဲ့ ခွဲလိုက်ကြ၊ ညိုလိုက်ကြ၊ လူချင်း ဟိုနေရာသွားချိန်းတွေ၊ ဒီနေရာချိန်းတွေ၊ လုပ်နေရမှာလား ညို၊ ကြိုင် အစ်ကို့ကိုပြန်ပြီး ချစ်မိကြိုက်မိတာဟာ အပျင်းပြေရည်းစားထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကြိုင်ဘဝ အဆင်ပြေမှုအတွက် ဘဝခရီးဖော်ရှာရတာ မဟုတ်လား။ သည်လိုချည်း သမီးရည်းစားဘဝနဲ့ နေမသွားနိုင်ဘူး။ ကြိုင်ဘဝကို ကြိုင် တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်ရဦးမယ်လေ”

ကြိုင်က မရှက်မကြောက် ရဲရဲတောက် ပြန်ပြောနေလေသည်။

“တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်ရမယ်ပြောပြီး ခုကြိုင် လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ မိန်းမဈေးပျက်နေပြီ သိရဲ့လား”

“မဆိုင်ပါဘူး ညို၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ကြိုင်က စပြောတာနဲ့ ကြိုင်မှာ တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူးလို့ ညိုက ဆိုချင်တာမဟုတ်လား။ ဒီမှာ အစ်ကို့ကို ကြာကြာပေါင်းကြည့်လို့ အကြောင်းသိခဲ့ပြီ။ အစ်ကို့လိုလူစားက ကြိုင်က ဒီကိစ္စ စမပြောမချင်း ခပ်အေးအေး ရေသာခိုပြီး ရေစီးစောင့်နေမယ့်လူစား သိလားညို၊ ဒီကိစ္စ သူစီစဉ်နိုးနိုး ကြိုင် နှစ်နှစ်လုံးလုံး စောင့်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခွန်းမှ ဒီကိစ္စမဟာဘူး။ သူမဟာတော့ ကြိုင်ကပဲ စရတာပေါ့။ ကြိုင်မှာ အစ်ကို့နဲ့ တတွဲတွဲလုပ်နေတာကို တစ်ရုံးလုံးကလည်း သိကုန်ကြပြီ။ ကြိုင်နာမည်ပျက် မခံနိုင်ဘူး။ ကြိုင်အပေါ်မှာ

လူလည်လုပ်လာရင်တော့ ကြိုင်က ရှင်းရှင်းပဲ ဆရာမရဘူး”

ကြိုင်က ထမင်းစားပွဲတွင် ဒေါပွနေ၏။

“သူက ဘာပြောသလဲ”

ညိုက စကားကိုဖြတ်ပြီး သူလိုရာ သူမေးလိုက်ရ၏။

“လောလောဆယ်တော့ သူ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုမှ မစိစဉ်တတ်သေးဘူးတဲ့။ သူ့အမေကြီးက ဆုံးသွားတော့ သူ့ညီတစ်ယောက်ကို ကောလိပ်ပို့ဖို့ တာဝန်ဟာ သူ့ခေါင်းပေါ်ကျနေတယ်တဲ့။ နောက်ပြီး ဒီနှစ် ဘီအေဆက်တက်ချင်သေးတော့ ငွေက အတော်လိုနေတုန်းမို့ သိပ်မလော့ဖို့ ကြိုင့်ကိုပြောတယ် သိရဲ့လား”

“ဟုတ်မှာပေါ့ကွယ်၊ သူ့ဘက်ကလည်း သူ့ကိစ္စနဲ့ သူ့ရှိရာမှာပေါ့ ကြိုင်ရဲ့၊ ကိုစန်းညွန့်ဟာ လူတည်လူဖြောင့် တစ်ယောက်ပါကွယ်၊ နေပါဦး ကြိုင်ကရော ဘာလို့ ဒီကိစ္စကို လောနေရတာလဲ”

ညိုက ကြိုင်ကို မယုံသင်္ကာသလို မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရင်း ထ၊မေးလိုက်၏။

“မလော့လို့ မဖြစ်ဘူး ညို၊ သူက သူ့ရည်းစားဆိုပြီး ဟိုခေါ်ဒီခေါ် တွဲချင်သေးတာ၊ မလိုက်တော့ သူက တစ်မျိုးထင်တယ်။ သူ့အလိုလိုက်ပြီး သူ့အကြိုက်လိုက်ပြန်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့ပြန်တယ်။ ဒီတော့ မြန်မြန်လက်ထပ်ထားလိုက်တော့ ကိုယ့်အတွက် စိတ်ချရတာပေါ့။ ခုခေတ်က သမီးရည်းစားကြာကြာလုပ်နေလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတွေက ကြိုင်ကိုက အစလုပ်ထားတာကိုး။ ညိုတို့တော့ ဘယ်ခေါ်ခေါ်မလိုက်ဘူး။ ခေါ်တာမလိုက်လို့ မကြိုက်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ညိုကတော့ အေးအေးပါပဲ”

ညိုက လူအေးနှင့် တွေ့ထားသူပီပီ ခပ်မော့မော့ပဲ ပြောလိုက်၏။ ဟုတ်ပေသည်။ ညိုလူ ကိုလှကြိုင်ကတော့ ညိုနှင့် တစ်နှစ်လုံးလုံး

သမီးရည်းစားဖြစ်နေခဲ့ကြသည့်တိုင်အောင် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိခဲ့ကြပေ။
ဣန္ဒြေကောင်း၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းလှသော သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏
အတွင်းရေးကို ကိုစန်းညွန့်နှင့် ကြိုင်မှလွဲပြီး အိမ်က ဒေါ်ဒေါ်လှပင်
မသိသေးပေ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြိုင်ကိုကလည်း ရှော်တယ်။ အစက ကိုလှကြိုင်
ကို ကြိုက်လိုက်ရကောင်းသား၊ လဲမလား ညီ၊ အစ်ကိုနဲ့ ကိုလှကြိုင်
လဲရအောင်”

စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားမှ ကြိုင်က ဝါသနာမပျောက်သေးဘဲ
ရွတ်နိုင်သေးသည်ကို ညီကကြည့်ပြီး အံ့ဩရပြန်သည်။

“ကြိုင်စကားပြောတာ သိပ်ပေါ့ရွတ်ရွတ်နိုင်တာပဲ။ ကိုစန်းညွန့်
ကြီးနဲ့ တွေ့ရင်လည်း ဒီလိုပဲ နောက်တောက်တောက်ပြောတယ် ထင်ပါရဲ့၊
ဒါကြောင့် သူ့ကို ဟိုက ကြောက်နေပြီလားမှ မသိလား”

ညီက သူ့အတွေးကို ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

“အောင်မယ်၊ အစက ကြိုင် ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ဆိုတတ်တယ်
ဆိုတာ သူမသိဘဲ နေပါ့မလား၊ ခုခါမှ အရိုးများ ချေးခါးလုပ်လာရင်
တော့ ကြိုင်ကသည်းမခံနိုင်ဘူး။ သူ့အသက်ကိုလေ စိစိမှုန့်မှုန့်ကြေ
အောင်ချေပြီးမှ ကြိုင်ကိုယ် ကြိုင် သတ်သေပြလိုက်မယ်၊ ကြိုင် စိတ်က
မရဘူး။ ကြိုင်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ရင်တော့ အဲဒီတစ်လမ်းပဲရှိတာပဲ”

ကြိုင်က ထမင်းစားပွဲမှ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထသွား၏။ ညီက ကြိုင်
၏ တဖွတ်ထိုးဝါဒကို ကျောချမ်းချမ်း သက်ပြင်းကလေးပါ ချလိုက်မိ
တော့၏။

ညီက အရေးပေါ်သူ့ကိစ္စကို ဘာကစ၍ ဖွင့်ပြောရမှန်းမသိ

အောင်ပင် ဖြစ်နေရပေသည်။ အထူးသဖြင့် ကြိုင်နှင့် ကိုစန်းညွန့်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်နေကြသည့်အချိန်တွင် ပို၍ပင် မပြောချင်အောင် ဖြစ်မိလေသည်။ ဒါပေမင့် ညိုအဖို့ ကြိုင်ကလွဲ၍ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်စရာ အဘယ်သူများ ရှိသေးပါသနည်း။

“ကြိုင်”

ညိုက အိပ်ကတည်းက ပြောရန်ကြိုထားသော ကိစ္စကို တစ်ညလုံး လည်း မပြောဖြစ် တစ်နံနက်လုံးလည်း ကားပေါ်မှာရော အိမ်မှာရော မပြောဖြစ်။ ရုံးရောက်၍ လူချင်းခွဲခါနီး လှေကားရင်းကျမှပဲ ဖျစ်ညစ် ထုတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ညိုတို့ ရှေ့လ ၂၃ ရက်နေ့ ရုံးမှာ လက်ထပ်ဖို့ သေချာသွားပြီ ကြိုင်” ညတည်းက ပြောဖို့ဟာ ‘ညို’ ပြောမထွက်လို့ ကြိုင်ရယ်”

ကြိုင့်မျက်နှာကလေးမှာ ရုတ်ခြည်း ညှိုးကျသွားလေသည်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး ညိုက စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားရ၏။

“ဒီနေ့ လိုတဲ့ပစ္စည်းကလေးတွေ ဝယ်ဖို့ခြမ်းဖို့အတွက် သူ့နေ့ လယ် လာခေါ်လိမ့်မယ်။ ကြိုင်လည်းလိုက်ခဲ့နော်၊ ညိုတစ်ယောက်တည်း မလိုက်သွားချင်ဘူး”

ညိုက ကြိုင်ပခုံးကလေးကို ဆုပ်ပြီး မချိပြီးကလေးနှင့် ပြော၏။

ကြိုင်က စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာရမည့် အစားငိုချင်လာ၏။ ညို သိသွားမည်ကိုလည်း စိုး၏။ သို့ကြောင့်လည်း မနဲဟန်ဆောင်ထားရ၏။

“လိုက်ပါ့မယ် ညိုရယ်၊ ဘယ်အချိန်များ ကျိတ်ပြီး ကြိုလိုက်ကြ တယ်တောင် မသိလိုက်ရဘူး။ ညိုတို့က အဲဒါလောက်စိတ်ချရတာ”

ကြိုင်က သူမသိရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။

“ညိုလည်း မသိဘူးကွဲ့၊ တစ်နေ့ကမှ သူ့ဆီက စာထဲမှာ ဒီကိစ္စ အားလုံး စီစဉ်ထားကြောင်းနဲ့ သူစုထားတဲ့ ငွေသုံးထောင်ကျော်ရှိတဲ့

အကြောင်း၊ ညိုသဘောအတိုင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ချင်ရင်လည်း သူ တတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုတာရယ်၊ ညိုသဘော ကျဖြစ်စေမယ်ဆိုတာတွေ ပါလာတယ်။ ညိုကတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေ မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရုံးမှာပဲ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပြီးပြီ”

“ညိုတို့တော့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲကွယ်”

ကြိုင်က လှေကားထစ်များကို မလှမ်းချင် လှမ်းချင်နှင့် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်ရင်းက မောပန်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ညိုက ကြိုင့် စကားကြောင့် စိတ်မချမ်းသာအောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ နောက်တော့ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် တက်လာခဲ့ကြသည်ထိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိလာကြလေသည်။ စားပွဲတွင် ဝင်သာထိုင်လိုက်ပြီး လက်မှတ်သာ ထိုးလိုက်ရသည်။ ကြိုင်က ဘာဆိုဘာမျှမမြင်ရ။ ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေ နောက်ကျိလာလေသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရှက်လည်းရှက်လာ၏။ ဘာတစ်ခုမျှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိသော သူ့ချစ်သူကိုလည်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာသည်။ ကြိုင်တို့လို မိန်းကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်အဖို့ ချစ်သူရှာခြင်းဆိုသည်မှာလည်း စိတ်ကူးယဉ်နေစရာ မဟုတ်သော အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုင့်အစ်ကိုသည် သိတန်ကောင်းလှပါပေသည်။ တကယ်တော့ ကြိုင့်အနေနဲ့လည်း ကြိုင့်ကိုယ်ကြိုင် ဈေးဖျက်သည့်ကိစ္စများက ပါဝင်နေလေသည်။ တချို့ယောက်ျားများက ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်ရည်းစားသည် ဘယ်လိုအစားလဲ၊ ခေါ်တိုင်းလိုက်သလားဟူသည့် ပြဿနာကို ရှေးဦးစွာ အကဲစမ်းတတ်သည်ကို ကြိုင်တစ်ယောက်က မရိပ်မိခဲ့ရှာတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ချစ်လွန်း၍ ကြိုင့်ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် တထစ်ချ ရည်စူးပြီးဖြစ်၍ ချစ်သူကိုအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့မိသော ကြိုင့်အဖို့ ခုတော့ အပျက်

အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကိုစန်းညွန့်က ကြိုင်ကို အမျိုးမျိုးစမ်းခဲ့၏။ ကြိုင်က ရူးရူးမိုက်မိုက်နှင့် 'အစ်ကို့' အကြိုက် အားလုံးလိုက်ခဲ့၏။ သည့်နောက်တော့ အကိုက 'ကြိုင်' ကို စဉ်းစားလာလေတော့သည်။ 'ညို' နှင့်ယှဉ်လေ ကွာလေဖြစ်နေသော ကြိုင်ကို 'အစ်ကို' က ဇေဇဝါ ဖြစ်လာ၏။ အိ အ များလာလေသည်။ ဒါကို 'ကြိုင်' က မခံချင်အဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် အသည်းလောက် ချစ်ခဲ့ပါလျက် မိမိအပေါ်တွင် အေးစက်စက် ထားရက်မှုကိုပဲ ကြိုင်က အသည်းနာ၏။ နှစ်ဦးစလုံး အပြစ်လုံးဝ ကင်းရှင်းပါလျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကဲစမ်းမှုသည် ယခုတော့ 'ကြိုင်' အတွက် အခက်ကြုံစရာ ဖြစ်လာသည်။

လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာက လွယ်ပါတယ် ကြိုင်၊ ခက်တာက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်ချလက်ချချစ်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတာပါ။ ခု 'ကြိုင်' အစ်ကို့ကို အရွံ့တိုက်ပြီး လုပ်နေတာတွေဟာ 'အစ်ကို' တို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တစ်နေ့နေ့ ဒုက္ခပေးလာမယ့် အကြီးဆုံးရန်သူမို့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါတတ်တဲ့ 'ကြိုင်' စိတ်ကို ကြိုင်နိုင်အောင် ထိန်းစေချင်တယ်။ 'အစ်ကို' ချစ်လွန်းလို့ နောက်ဆုံး သတိပေးခြင်းပါ။

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် 'အစ်ကို' နှင့် ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ပြီး ကတည်းက အစ်ကို့ကို အရွံ့တိုက်ပြီး ကိုမြမောင်နှင့် 'အစ်ကို' မြင်အောင် တွဲပြလိုက်မိသော ကြိုင်အပြစ်ကို ကြိုင်က လုံးဝ မရိပ်စားမိသေးဘဲ 'အစ်ကို့' ကိုသာ သဝန်ကြောင်သော သူဟု စွပ်စွဲလိုက်မိပြန်၏။

အကို့ထံမှ စာကို ကြိုင်က နှစ်ခါပြန်ဖတ်ပြီးနောက် စိစိမှုန့်မှုန့် ကြေမွသွားအောင် ဆုတ်ချပြီး ခြင်းထဲလွင့်ပစ်လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်ကာ သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ဇွတ်လုပ်တတ်သည့် 'ညာဉ်' ကလေးကတော့ ကြိုင်မှာ မွေးကတည်းက ပါလာသော ကလေးမဖြစ်လေသည်။ သူ့စိတ်ကိုသူ နောက်ဆုံးတိကျစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နောက် သူက မဲ့ပြုံးတစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်လေသည်။ ကြိုင်တစ်ယောက် ကိုစန်းညွန့်အပေါ်တွင် ဘယ်လိုသဘော ပေါက်သွားပြီး ဘာတွေ လျှောက်လုပ်တော့မည်ဆိုတာကိုဖြင့် ကြိုင်မှ လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့ပါတကား။

ဪ... ကြိုင်... အမိုက်မကလေး ကြိုင်။ ။

၁၉၆၁၊ အောက်တိုဘာ၊ မြဝတီ။

ဆုံ မတွေ့လိုပြီ

“မက်ထရစ်ကျောင်းသားတစ်ဦး သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်ဖြင့် ပစ်၍ အဆုံးစီရင်သွားခြင်း”

မိုးလင်း၍ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်လျှင် ပွင့်ခြင်းသည် သတင်းဆိုးကြီးကို ‘သက်သက်’ က တွေ့လိုက်ရသည်။ သတင်းစာထိပ်စည်းမှ စာလုံးမည်းကြီးများသည် ‘သက်သက်’ ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို နတ်ကျသလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေတော့၏။

“ဘုရား... ဘုရား...”

သက်သက်သည် အသက်ကိုအောင့်၍ ရှုလိုက်မိရာမှ သတင်းစာထဲမှ ဓာတ်ပုံကလေးကိုလည်း ကြောက်လန့်စွာနှင့် မရဲတရဲကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

မမသက်...

ဘဝဆိုတာ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်အောက်မှာ လျှောက်နေကြရမှ တည်မြဲတာပါ။ သည်ရောင်ခြည်ကလေးသာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုရင် လူ့ဘဝဟာ မှောင်အတိပါပဲ။ သည်လို မှောင်မည်းမည်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆက်လျှောက်ရမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝအဖို့ ဘယ်လိုများ နှစ်သိမ့်သာယာမယ့် ဘဝကို တွေ့နိုင်တော့မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ဘဝကို သက်သာစေမယ် ထင်တဲ့နည်းနဲ့ ကုစားလိုက်ပါပြီ။ ဒါကို မမသက် အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို သရဲဘောနည်းတဲ့ အကောင်ရယ်လို့ စွပ်စွဲကြမှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး မမသက်ရယ်။ ကျွန်တော်ဟာ...

တစ်ပိုင်းတစ်စရေးလက်စ စာကလေးတစ်စောင်ကိုလည်း သေသူ၏ အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ ရရှိကြောင်းကိုပါ သတင်းစာက အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားကြပြန်သည်။ သေဆုံးသူနှင့် စာထဲမှ မမသက်ဆိုသူတို့ မည်သို့ ဆက်သွယ်မှုရှိသည်ကိုလည်း တာဝန်ကျပုဂ္ဂိုလ်များက စုံစမ်းထောက်လှမ်းလျက် ရှိနေကြပေပြီ။ သက်သက်သည် သတင်းစာထဲမှ သတင်းတွေကို ဖတ်ရင်း အတန်ကြာ ငိုနေမိ၏။ မလုံသည့် အိုးမို့လည်း တုတ်မိုးရုံနှင့် အာဆိုသကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့ဆီမှ လူသံ သူသံ ဆူဆူညံညံနှင့် ကားဟွန်းသံများကြားတိုင်း ရင်တွေတုန်ပြီး လာရသည်။ နောက်တော့ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးတွင်းသို့ ဆွဲမိကိုင်မိသမျှ အင်္ကျီလုံချည် လေးငါးထည်ကို ထိုးသိပ်ထည့်ကာ အိမ်သားများ

အလစ်တွင် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့မိတော့၏။

* * *

မိုးက သဲသဲမဲမဲကြီး ရွာနေသောကြောင့် ဗိုလ်တထောင် ကမ်းနား
ဘက်တွင် လူသွားလူလာများ ပြတ်နေသည်။ ကမ်းနားလမ်းတစ်
လျှောက်ဆီမှ ပြာလုံလုံ မီးရောင်ပွင့်ကလေးများမှာလည်း မိုးက သိပ်ရွာ
နေသဖြင့် မှုန်မွှားမွှားကြားတွင် မလှပနိုင်ကြတော့ပေ။ မေ့လောက်ကြာ
မှ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ဖြတ်ဖြတ်သွားသော ကားတစ်စီးစ နှစ်စီးစလောက်
ကိုတော့ တွေ့ရလေမည်။

ဝှမ်းတဘက်တစ်ခုကို ခေါင်းတွင် လုံလုံအုပ်ကာ မှောင်ရိပ်မှ
ကပ်၍ ခိုရင်း ဘောတံတားဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းခဲ့မိ၏။
ဘောတံတားပေါ်တွင်လည်း လူနှင့် တူသူဆို၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့
ရပေ။ မြစ်ပြင်ဘက်ဆီမှ တဝေါဝေါ လှိုင်းသံတွေနှင့် မိုးရေသံတို့မှာ
ရော၍ နှော၍ သောသောညံ နေတော့သည်။ အိမ်မှ ထွက်လာခါစတော့
မှီရာရထားဖြင့် ပဲခူးသို့သွားရန် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပဲခူးတွင် သူ၏
အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း 'ညွန့်' ရှိပေသည်။ သည်လို စီစဉ်ပြီးခါမှ ခရီးသွား
များ၊ ရဲများ၊ သတင်းထောက်များ ခြေချင်းလိမ်ရှုပ်နေမည့် ဤမိုးရထား
ဘူတာရုံကြီးနားဆီ မကပ်ဝံ့တော့ဘဲ ၅၁ လမ်းက 'မမအုန်း' တို့အိမ်တွင်
မရောက်တာကြာ၍ လာလည်ဟန်ဖြင့် တစ်နေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည်။

နေလုံးပျောက်မှ ယခုအကြံကိုရကာ တစ်ခါမှတစ်ယောက်တည်း
မရောက်ဖူးသော ဤနေရာကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးရေပေါက်
များသည် ဘောတံတားပေါ်မှနေ၍ မြစ်ပြင်တွင်းသို့ လိမ့်၍ လိမ့်၍
ဆင်းကုန်ကြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ညအဖို့တော့ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ
တော့ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချကာ လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကိုလည်း ဘေးသို့

လွှင့်ပစ်လိုက်မိလေတော့ပြီ။ နောက်တော့ သူသည် မျက်စိကို မှိတ်ပြီး ရှေ့ကိုမြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်မိတော့၏။

“ဟေ့”

တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ကြီး ပြေးလာကာ သက်သက်၏ လက်တစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်မှနေ၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဆုပ်ထားလိုက်လေတော့၏။ သို့ကြောင့်လည်း သက်သက်မှာ မြင်းစက်ကို တုံ့ဆွဲလိုက်သည့်ပမာ တန့်သွားရပေသည်။

“မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲဟင် ပြောစမ်း”

သက်သက်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ကိုင်လိုက်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားစေရန် ပြုလိုက်သည်။ မိုးက သည်းလာပြန်သဖြင့် သက်သက်ကို သူက အမိုးရှိရာဘက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ဆွဲခေါ်သွားပြန်လေသည်။ သက်သက်က လက်ကို ဆောင့်၍ရုန်းရင်း မှောင်ရိပ်ထဲမှ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိတယ်။ သည်လိုအခါမှာတော့ သူသည် ဆောင်းထားသော ‘မိုးကာ’ ဦးထုပ်ကို နဖူးပေါ်သို့ တစ်ဝက်ဖုံးသွားစေရန် ပါးနပ်စွာပင်ဆွဲချ ဆောင်းလိုက်၏။ သို့သော်လည်း သည်ရုပ်သည် ဘယ်သူဆိုတာ သက်က စဉ်းစား၍ မရပေ။

“ရှင် ရှင်က ဘာမို့ ကျွန်မလက်ကို ဆွဲထားရတာလဲဟင် လွတ်ပါ”

သက်သက်အသံများသည် မိုးသံကြားတွင် စူးစူးဝါးဝါးနှင့် ပေါ်လာ၏။

“လွတ်ဆိုရင် လွတ်နော် ရှင်”

အားရှိသမျှကလေးနှင့် အတင်းရုန်းရင်း ပါးစပ်မှလည်း ဒေါသထွက်စွာနှင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မလွတ်ပေးချေ။

“သက် ကျုပ်ဟာ ‘မိုင်း’ ပါကွယ်”

မိုးသံတွေကြားမှ သည်စကားကို ကြားလိုက်ရသည့် တစ်ခဏမှာ တော့ စောစောက ဒေါသနှင့် ရုန်းကန်တွန်းထိုးနေမိသော သက်သက် ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ဖြေလျော့ခွေကျသွားတော့၏”

“ဟင် ‘မိုင်း’ ရယ်၊ ‘မိုင်း’ ဆိုတာ ရှင်”

သက်သက်က ကတုန်ကယင်ဖြင့် ထပ်မေးရင်း သူ့မျက်နှာကို လည်း မီးရောင်ဝိုးဝါးကြားမှ အားမရစွာနှင့် မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

“‘မိုင်း’ မှ ‘မိုင်း’ အစစ်ပါကွယ်။ မိုင်းဆိုတာ သက်ရဲ့ကမ္ဘာမှာ တစ်ယောက်ရှိသေးလို့လားကွယ် ဟင်”

သူ၏ အင်အားဗလက ကြောက်စရာကောင်းသလောက် သူ့ အသံများကဖြင့် ပျော့ပျောင်းနှိုးညှပ်လှပါ၏ တကား။ သက်သက်ကသာ တစ်ခွန်းမျှ မပြောတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဘောတံတားပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက် ကာ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ အားရပါးရ ငိုချလိုက်မိလေသည်။

မိုးကတော်တော်ကလေး စဲသွားပေမင့် ညကတော့ တဖြည်းဖြည်း နက်၍ နက်၍လာကာ အမှောင်ထုမှာ ပိုကဲလာပါတော့သည်။ ထိုင်၍ ငိုနေရှာသော ‘သက်သက်’ ကို ကြောင်တက်တက်နှင့် ခဏကြာငေး ကြည့်နေရာမှ ‘မိုင်း’ ဆိုသည့် သူသည် သက်၏ ချိုင်းနှစ်ဖက်ဆီမှ မ၊ ယူကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်စေသည်။ ဒါပေမင့် သူပါးစပ်မှတော့ စကားတစ်လုံးမှ ထွက်ပေါ်မလာဘဲ သက်သက် မျက်နှာဆီသို့သာ စူးစိုက်ကြည့်နေဟန်ရှိသည်။

“သက် ဒီလောကကြီးထဲမှာ မနေချင်တော့ဘူး အစ်ကိုကြီး မနေချင်တော့ဘူး”

ဘာဘာညာညာမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ‘သက်’ သည် ‘မိုင်း’၏

ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းအပ်ကာ ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။

“အင်း ဒီစကားကို သက်ဆီက ကြားရမယ်ဆိုတာ ကိုကြီးသိပါတယ်။ ကိုကြီးလေ မနက်ကသတင်းကို ဖတ်ပြီးကတည်းက သက်ကို တစ်မြို့လုံး လိုက်ရှာခဲ့တာဟာ နဲ့နေတာပဲ။ ကျောင်းကိုလည်း မလာဘူး။ အိမ်မှာလည်း မရှိဘူးဆိုတာသိလို့ အင်းယား၊ ကန်တော်ကြီးတွေ ကိုလည်း စုံအောင်လျှောက်ရှာခဲ့ပြီးပြီ။ ခုဒီနေရာကို လူလည်းရှင်း မိုးကလည်း ရွာလွန်းလို့ ခဏကလေးဝင်ခိုပြီး အမောဖြေမယ်လို့လုပ်မိတာဟာ စင်စစ်တော့ ဘုရားက ပို့လိုက်သလိုဖြစ်နေပြီပေါ့ သက်”

မိုင်းက သည်စကားတွေကို တောက်လျှောက်ပြောရင်း သက်ပြင်းကို ဟင်းခဲချလိုက်၏။ နောက်ပြီးတော့ မိုက်သော ညီမကလေးကို ကြင်နာလှစွာသော ကိုကြီးတစ်ယောက်၏ ယုယခွင့်လွှတ်မှုမျိုးပမာ သက်၏ နဖူးပေါ်မှ ရေစိုစိုရွဲနေသော ဆံပင်နုနုကလေးများကိုလည်း သူ့အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ထုတ်၍ သုတ်ရင်းပြောနေရှာသည်။

“မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ‘သက်သက်’ ရယ်၊ ခုလောက်ဆို အိမ်က လူတွေ သက်သက်ကို ခေါင်းတောက်အောင် ရှာနေကြရရောမယ်ကွဲ့။ နောက်ပြီး ‘သက်သက်’ အိမ်က လူတွေထက်... မိုင်းအတွက်ကိုလည်း မစဉ်းစားမိဘူးလား ကလေးရယ်”

သက်မှာ နားထောင်ရင်း ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်၍လာကာ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မဖြေနိုင်တော့ဘဲ ‘မိုင်း’ ရင်ခွင်ထဲတွင်သာ ခေါင်းစိုက်၍ ငိုမိတော့၏။ ။

မိုင်းနှင့် စတွေ့ခဲ့ရပုံ ဇာတ်လမ်းကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းသာ တည်း။ ဆောင်း၏ညတွင် ကယောင်ချောက်ချား မက်တတ်သော

အိပ်မက်နှင့်လည်း တူလှသည်။ မှိုင်းနှင့်တွေ့ရသော ကမ္ဘာသည် သက်သက်အဖို့ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့မှုများနှင့် ပြည့်စုံသော ဘဝသစ်စခန်းဟူ၍သာ ကင်ပွန်းတပ်ဖို့ ကောင်းတော့သည်။

ဇာတ်ကြောင်း၏ အစကတော့ တပေါင်းလ၏ ညတစ်ညမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲတော်၏ ပွဲခင်းကို သက်သက်သည် မလာစဖူး လာခဲ့မိသည်။ လိုက်ခဲ့မိသည်။ အတူတူလာကြသော အိမ်သားများက စက်မှုလက်မှုပြခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုနေကြစဉ် 'သက်သက်' ကတော့ အပြင်တွင် တစ်ယောက်တည်းနေရစ်ခဲ့ကာ မနီးမဝေးရှိ ရှေးဟောင်းအနုပညာပစ္စည်းများပြခန်းသို့ ငေးမောနေမိသည်။ အိမ်ရှိလူများအားလုံးနှင့် သက်သက်မှာ ဘာတစ်ခုမျှ ဆက်စပ်မရအောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းစီ ဖြစ်သည်။ သက်သက်က အဖြူကို နှစ်သက်လျှင် သူတို့အားလုံးက အမည်းကိုကြိုက်ပြီး သက်သက်က ဝါးခြမ်းပါဆိုလျှင် သူတို့က ဝါးလုံးဖြစ်ကြ၏။ သည်ထိအောင်ပင် စိတ်ချမ်းမတူခဲ့ကြရခြင်းကြောင့် ယခုလည်း ဘုရားပွဲအတူတူလာပြီး သူတို့ကြည့်ချင်သည့် အရာကို 'သက်သက်' က မကြိုက်သလို 'သက်သက်' ကြည့်ချင်သည့် အနုပညာပစ္စည်းပြတိုက်ကြတော့လည်း ပျင်းစရာကြီးဟုဆိုကာ ဘယ်သူမှ ခေါင်းဆောင်လိုက်ပို့ပေးမည့် သူမရှိသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အပြင်တွင် စောင့်ချန်နေရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ဘာပြုလို့လဲဟင် အဖော်တွေနဲ့ ကွဲနေလို့လား”

နောက်ဘက်ဆီမှ သည်အသံပေါ်လာသည်နှင့်အတူ မီးခိုးရောင်ဘောင်းဘီ၊ မီးခိုးရောင် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဗလကောင်းကောင်း လူတစ်ယောက်က 'သက်သက်' ကို လာမေးပါလေတော့သည်။ မှောင်ရိပ်ကျနေ၍ သူ့မျက်နှာကို ဖမ်းမရနိုင်သော်လည်း ယောက်ျားပီသစွာဖြင့် ဒေါက်ကောင်းကောင်း အနောက်တိုင်း ခပ်ဆန်ဆန် သူ့သဏ္ဍာန်ကို မှတ်သား

ခွဲမိသည်။

“ဪ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မအဒေါ်များ ဒီပြခန်းဝင်ကြည့်နေကြလို့ စောင့်နေတာပါ”

“အို ဆောရီးနော်... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

သူသည် ခပ်သုတ်သုတ်ပင် နှုတ်ဆက်ကာ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားသည်။ လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်သွားသော သူ၏ နောက်ကျောပိုင်းကို ငေးမောကြည့်ရင်း သက်သက်မှာ ထူးခြားစွာ သူ့အနားရောက်လာသော သူ့သဘောကို မတွေးတောတတ်အောင် ရှိလာရာရသည်။

“ငါ့ကို သူ ဘယ်နေရာကနေများ မြင်တာပါလိမ့်”

တွေးရင်းတွေးရင်းလည်း သူ့အကြောင်းကိုပင် စိတ်ဝင်စားလာရပြန်သည်။ နောက်တော့မှ သည်လိုစပါးရော ဖွဲရောနှင့် အူကြောင်ကြောင် မိတ်ဆက်တတ်သော ‘ရန်ကုန်ဂျင်’ တွေ၏ အကျင့်ဆိုးတွေကို သွားသတိရလိုက်ပြန်တော့လည်း ရွံစရာ မုန်းစရာအဖြစ် ကြက်သီးထမိသေးတော့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ ထားလိုက်ကာ နေခဲ့မိသည်။

ဒါပေမင့် ဘုရားပွဲကပြန်လာပြီး ၅ ရက်လောက်အကြာတွင်တော့ ‘သက်သက်’ ထံသို့ စာတစ်စောင် ထူးဆန်းစွာ ရောက်လာပါချေတော့၏။

သို့...

တပေါင်းပွဲတော်ရဲ့ ညတစ်ညမှာ ခဏတာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ မှတ်မိပါသေးရဲ့လား ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဘဝကို စုံစမ်းနေတာကြာခဲ့ပါပြီ။ ခုခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားဒေါ်ဒေါ်အိမ်မှာနေရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုတာရယ်။ နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျားမှာ လောလောဆယ် ကျောင်းဆက်နေလိုတဲ့ ဆန္ဒ

တွေ ပြင်းပြနေတယ်ဆိုတာရယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ်ကို ခင်ဗျား အား ကိုးလိုတဲ့ စိတ်တွေရှိနေတာတွေကို ကျွန်တော် စုံစမ်းလို့သိခဲ့ရ ပါပြီ။ သည်ဆန္ဒတွေကို ပြည့်ဝဖို့ရာ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါရ စေ။ မမြင်ဘူး မခင်ဘူးသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်က အခုလို ကူညီတာကို ပယောဂပါလာမယ်လို့လည်း မထင်စေချင်ပါ။ မွန်မြတ်ဖြူစင်သော စေတနာနှင့် ကူညီဆန္ဒပြုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဖြစ်လိုတဲ့ ဆန္ဒကိုဖြစ်မှလည်း ခင်ဗျားဟာ ဒီလောင်းရိပ်က လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း သွားနိုင်မှာမို့ ကျွန်တော့် ကူညီမှုကို လက်ခံပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လောင်းရိပ်မိနေတဲ့ ပန်းကလေးတွေ ကို စွမ်းအားရှိသမျှ ကယ်တင်လာခဲ့သူပါပဲ။ ကျွန်တော့် နာမည် ကိုတော့ 'မိုင်း' လို့သာ အသိအမှတ်ပြုထားပါ။

မိုင်း

သည်စာကိုရသော နေ့က သက်သက်မှာ ထမင်းပင် စားလို့မဝင် ခဲ့ပေ။ မိမဲ့ဘမဲ့ဘဝနှင့် အဒေါ်များ၏ လောင်းရိပ်အောက်တွင် ခိုဝင် နေရသည့် အချိန်ကစပြီး သက်သက်ဘဝမှာ ရေဝေးကြာပမာ နွမ်းလျော် ခဲ့ရလေသည်။ အဒေါ်များ ပြုစုသမျှ နဲ့ခဲ့ရ၏။ ၇ တန်းရောက်သည့်နှစ် တွင် သက်သက် မိဘများဆုံးသွားကြလေရာ မိဘများထားရှိခဲ့သော အိမ်၊ ခြံ၊ လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် သက်သက်ပိုင်ဆိုင်သရွေ့ ပစ္စည်း များကို အားလုံးလက်ဝါးကြီးအုပ်ထားခဲ့သည်။ ကျောင်းဆက်နေလိုသော သက်သက်၏ ဆန္ဒမှာလည်း ဂျပန်ခေတ်စစ်ဖြစ်တာနှင့်ရောပြီး ဝုံးဒဏ် စက်သေနတ်သံတွေအောက်တွင် ကြေမွပျောက်ပျက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ပေါ် လည်း ဝုံးကျ၊ တောပြေးတော့လည်း ဓားပြတိုက်ခံရနှင့် မိဘတွေထား ခဲ့သော ဥစ္စာဆို၍ ခြူးပြားတစ်ပြားပင် မကျန်အောင် တက်တက်ပြောင်

ခဲ့ရတော့သည်။ သည်အချိန်ကစပြီး တူမအရင်းခေါက်ခေါက်အပေါ်တွင် နိုင်သလို ညှဉ်းခဲ့ကြတော့သည်။ မိန်းကလေးမို့ ထိန်းရကျောင်းရ အန္တရာယ်များလှပါသည်ဟုဆိုကာ သက်သက် ၁၈ နှစ်တွင် သူတို့ သဘောတူသော တူဖြင့် အပျိုဘဝမှ အဆိုစာရင်းဝင်ဖြစ်အောင် ကြံဆောင် ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ပေးစားသော လင်ကို သက်သက်သည် မချစ်ဘဲနှင့် အောင်ကာ နမ်းခဲ့ရ၏။ ကျိတ်၍ငုံခံကာ နေ့စဉ်အမျှ မျက်ရည်ကို ဒူးနှင့် သုတ်နေခဲ့ရ၏။ နေ့နေ့ညည စိတ်မချမ်းသာနေရသော အရက်သမား မယားဟူသော ဘဝဆိုးတွေ ထပ်မံ၍ သံယောဇဉ် အမျှင်မဖြတ်နိုင်စေရန် သားကလေးတစ်ယောက်ပင် မွေးခဲ့ရသေး၏။

ဒါပေမဲ့ သားကလေးသည် ကုသိုလ်ကံကောင်း၍ သက်ဆိုးမရှည် ခဲ့ပေ။ နှစ်လသားဘဝနှင့်ပင် ဤမျှလောက် ကြောက်စရာကောင်းသော အိမ်ကြီးမှ စောစောစီစီ လွတ်သွားသည်။ ဝဋ်ကျွတ်သွားရှာသည်။ လင် ကို မချစ်ပေမဲ့ သားကလေးကိုတော့ ဝမ်းနှင့် လွယ်မွေးခဲ့ရသည်မို့ တွယ်တာခဲ့ရသည်။ သားသားလေး ဆုံးစကများဆိုလျှင် ယူကျုံးမရဖြစ် ခဲ့ရသေး၏။

သားလေးဆုံးပြီး ၇ ရက်အကြာတွင် သူ့အလုပ်က ရှမ်းပြည်သို့ ပြောင်းသွားရသည်။ ပြောင်းခါနီးတွင် လင်မယား စကားများကြရ သေး၏။ သက်သက်ကို ရှမ်းပြည်သို့ ရာသီဥတုမကောင်း၍ ခေါ်မသွား လိုကြောင်းပြောရာ သက်သက်ကလည်း မလိုက်လိုသူဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိသည်။ ဒါကို ကိုယ့်လင်နောက် လိုက်မသွားရကောင်းလား ဟု အိမ်ရှိကြီးတော် ဒွေးလေး စသည်တို့က ကျီးအာသလို ဝိုင်းပြီး ဆူဆူ ညံညံနှင့် ရန်ထောင်ကြပါတော့သည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့လိုက်မဲ့ မည် ဖြစ်ကြောင်း လင်တော်မောင်ကို တောင်းပန်ရပြန်ရာ လင်တော်မောင် က ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး စကားနှစ်ခွပြောရပါကောင်းလားဟု သွားခါနီး

ဆဲဆဲ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်ပါတော့သည်။

ကိုင်း... နေပေစေ၊ ငါ့ထိုက်နှင့် ငါ့ကံဖြစ်လိုရာ ဖြစ်ပေစေဟု
ခပ်အေးအေးနေရစ်ခဲ့ပြီး တစ်လကြာတွင်မူ လင်တော်မောင် ကိုလူချော
ရှမ်းမချောချောကလေးတစ်ယောက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း
သတင်းကောင်းကြားရပါလေတော့၏။ သည်သတင်းကြားတော့ အဒေါ်
များသည် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါပွကြတော့၏။ ကိုယ့်လင်နောက်ကိုယ်
မလိုက်ချင်တဲ့မိန်းမ ဒီလိုဖြစ်မှ ကောင်းသည်ဟူ၍လည်း ကျိန်ဆဲကြပြန်
သည်။ ကိုယ့်လင်က ကိုယ့်အပေါ်တွင် ဟိုကောင်မတွေလို ဆက်ဆံသည်
ကိုတော့ သူတို့မသိကြပေ။ နောက်ပြီး သက်သက်မှာ မယားကြီးဖြစ်၍
ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေးများ ပိုင်ဆိုင်ရန်၊ ဥပဒေနှင့် ပြောဆိုရန်
စိုင်းပြင်းနေကြပြန်သည်။ သူတို့တင်သည့်စစ်ကဲ သူတို့ပြန်မချနိုင်သည့်
အဖြစ်မျိုး တိုးနေကြရသလောက် သက်သက်ကတော့ ရေငတ်တုန်း
ရေတွင်းထဲကျသကဲ့သို့ သူနှင့် 'ကွဲ' သည်ကိုပင် ဝမ်းသာနေမိသည်။

သို့ကြောင့် သူ့ထံမှ ဘာတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မယူလိုကြောင်း၊
မိမိကပင် ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ကွာပေးလိုသေးကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ
အဒေါ်များသည် ထမရိုက်ရုံတမယ် ပွက်ကြတော့၏။ ဘယ်လိုပင် ဆူကြ
ပွက်ကြပေမဲ့ ထွက်ပြေးရန်ကလည်း နေရာမရှိတော့၊ သည်အိမ်ထဲမှာပဲ
နေခဲ့ရသည်။

အကယ်၍သာ သက်သက်မှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာ
တစ်ခုခုသာရှိပါက ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း အားကိုးစရာမလိုချေ။ ခုတော့
ပညာကလည်း စကောစက၊ အလုပ်လုပ်မည် ဆိုပြန်တော့လည်း
မကြိုက်၊ ကျောင်းဆက်နေမည် ဆိုပြန်တော့လည်း အိမ်မှာ ဗာဟီရလုပ်
မည့်သူမရှိမှာစိုး၍ အမျိုးမျိုးဖျက်နှင့် သက်သက်မှာ ဒုက္ခသာ ရောက်နေရ
တော့၏။ သက်သက်နှင့် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းများကမူ

မက်ထရစ်အောင်အောင်ဝင်ဖြေရန် တိုက်တွန်းကြ၏။ မက်ထရစ်သာ အောင်လျှင် အလုပ်ရအောင်ရှာပေးဖို့ သူတို့တာဝန်ယူမည်ဟု အားပေးကြ၏။

ကိုင်း သည်မက်ထရစ်အောင်ရန် ကျောင်းနေဖို့ ဘယ်မလဲအချိန်၊ ဘယ်မလဲပိုက်ဆံ၊ သည်လိုအချိန်မှာပင် သူ့ထံသို့ ရောက်လာသော မှိုင်း၏စာသည် သက်သက်ဘဝအတွက် အထောက်အပံ့တစ်ချက် မဟုတ်ပေဘူးလား။

သက်သက်သည် စာကိုထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်ရင်း သူ့တစ်သက်တွင် သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် မလုပ်ဖူးသော အလုပ်တစ်လုပ်ကို စွန့်စားပိုင်းဖြတ်လိုက်မိလေတော့သည်။

* * *

ရေသည်ပြဇာတ်။

မိတ္တူဗလင်္ဂီကာ။

ကမ္ဘာတစ်ပတ် ရက် ၈၀ ဆယ်။

ရတနာကျွန်းစသည့် မက်ထရစ်အတွက် လိုအပ်သော စာအုပ်တွေမှာ သက်သက်ထံသို့ မှိုင်းဆီမှ ဒလဟော ရောက်လာချေတော့သည်။

“သက်သက်”

ကြီးစားပါသက်၊ လူသေတောင် နာမည်ကျန်ရစ်မှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပါလိမ့်မယ်၊ သက်သက်ဟာ အရည်အသွေးပြည့်ဝတဲ့ ကျောက်ကောင်းကလေးပါကွယ်၊ လိုသောအကူအညီများ အရေးတကြီး မှာချင်ရင် သက်တို့ ခြံထောင့်က ကံ့ကော်ပင် လှိုင်ခေါင်းထဲမှာ ‘စာ’ နဲ့ ရေးထည့်ထားနော်။

မှိုင်း

စာအုပ်များကို ပေးပို့တိုင်း သည်လိုအားပေးမှာ ကြားစကား
 ကလေးများကလည်း မကြာမကြာ ပါလာတတ်သေးတယ်။ လူချင်း
 စကား ၁၀ ခွန်းပြည့်အောင်ပင် မပြောဖူးပါလျက်နှင့် မိမိအတွက် ဤမျှ
 ဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက်ပေးနေရာခြင်းကလည်း အခြားသူတွေအဖို့
 ပယောဂမကင်းဟု ထင်မြင်ခြင်းဖြစ်စရာရှိပေသည်။ သက်သက်အဖို့တွင်
 တော့ သည်လိုကြောင့်ကြမှုများ ကင်းရှင်းစွာဖြင့် သက်သက်၏ ဘဝ
 သခင်သည် 'မိုင်း' သာလျှင် ဖြစ်နေပေပြီ။ မိုင်း၏ အားပေးမှုများကြောင့်
 အရုံးထားခဲ့ရပြီဖြစ်သော သက်သက်၏ ရသင့်ရထိုက်သော လူ့အခွင့်
 အရေးများသည် မကြာမီပင် သက်သက်ခံစားနိုင်ခွင့်ရှိစေရန် ဘဝအလင်း
 ရောင်ခြည်တို့က သက်သက်ကို လက်ရပ်ခေါ်ကြပြီလည်း ဖြစ်၏။
 စေတနာ မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးလှသော ဤလိုခေတ်ဆိုးကြီးတွင်
 မိုင်းကဲ့သို့ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကြီးများလည်း ရှိပါသေး
 တကားဟု အံ့ဩစွာ စဉ်းစားမိခဲ့ရတော့သည်။

“မိုင်း”

သူ့နာမည်က 'မိုင်း' တဲ့။ ။

အိမ်ရှိအဒေါ်များကိုတော့ အခမဲ့ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတွင်
 နေသည်ဟု လှိုမ့်ထားရပေသည်။

“လင်နေသားမွေး အရွယ်ကြီးရောက်မှ ကျောင်းနေရသတဲ့တော်၊
 ကျောင်းနေပြီး ပညာများများတတ်တော့ရော ဒီအရွယ်ကြီးကို ဘယ်နေရာ
 မှာ သွားအသုံးချရမှာတဲ့တဲ့ ထို့”

တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူကမျှ မျက်နှာသာမပေးကြချေ။ သက်
 သက်ကို ကျောင်းသွားချိန်ကျတိုင်း တထို့ထို့ ကဲ့ရဲ့ကြသည်။ သည်

တံတွေးခွက်ကြားမှပဲ ပက်လက်မျောရင်း ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

“မ ကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး လူကြီးဆန်တာပဲ”

ကျောင်းရောက်ပြန်တော့ ‘သက်သက်’ ကို ဂရုတစိုက် အသွားအပြန် စောင့်ရှောက်တတ်သည့် ကိုတင့်မောင်ကလည်း ရှိသေး၏။ ညကျောင်းမို့ အချိန်မတော် ပြန်ရသော သက်သက်အဖို့ ကိုတင့်မောင်လို ရိုးသားသည့် ကျောင်းဖော်ကလေး ရထားသည်ကိုပင် ဝမ်းသာရသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သက်သက်ကိုတွေ့လျှင် ကိုတင့်မောင်က အထက်ပါ စကားကို အားမလို အားမရကြည့်၍ ပြောတတ်သည်။

“နေ့ဥ၊ မ ဟာ လူကြီးပဲကွဲ့ ကလေးရဲ့”

သက်သက်က ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ပြောရသည်ချည်းဖြစ်၏။

“အို... ကျွန်တော့်ကို ကလေးလို့ခေါ်ရအောင်... မ အသက်က ဘယ်လောက်များရှိသေးလို့လဲ”

ကိုတင့်မောင်သည် သူ့ကို ကလေးဟုခေါ်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာကြီးအောက်သိုးသိုး ဖြစ်သွားလေသည်။ နောက်ပြီး သက်သက်၏ အသက်ကို လှည့်ကာပတ်ကာနှင့် မေးတတ်သည်မှာတော့ သည်တစ်ခါလည်း မဟုတ်ပါချေ။

“ဒီလိုပါကွယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“မ လေ မ သားလေး သေပြီးကတည်းက လူငယ်တွေမြင်ရရင် ကလေး၊ သားသားနဲ့ခေါ်ချင်တဲ့ အကျင့်စွဲနေလို့ပါကွယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

တွေ့တိုင်း အသက်ကိုမေးတတ်သည့် ကိုတင့်မောင်၏ သဘောကို သိရပြီးမို့လည်း ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝမှန်း သူသိအောင် ပြောပြရလေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင် မ မှာ ကလေးရှိတယ် ဟုတ်လား”

“အေး ခုတော့ သေသွားပါပြီ”

“ဒါဖြင့် မ ယောက်ျားကရော”

ကိုတင့်မောင်၏ လှုပ်ရှားလာသော အသံများနှင့် မေးခွန်းများမှာ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ သို့ကြောင့် ပျိုရာမှ အိုလာရသော သက်သက်က အကင်းပါးစွာဖြင့် အကာအကွယ်ယူကာ...

“ရှိတယ်၊ ရှိတာပေါ့”

“အမယ်၊ မ ညာနေတာပါ၊ ကျွန်တော်က ယုံမယ်များမှတ်သလား”

ကိုတင့်မောင်သည် မချီသွားဖြီမျက်နှာကလေးနှင့် သူ့စိတ်သူ့သက်သာစေရန် မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“ယုံတာ မယုံတာတွေက မ အလုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မရဲ့ ဘဝမှန်ကို ပြောပြဖို့ကသာ မတာဝန်ပဲ”

သက်သက်က ခြေလှမ်းကို ခပ်မြန်မြန်လှမ်းရင်း ခပ်တည်တည် လှိမ့်နေရသည်။

“မ ယောက်ျားနဲ့ ကွဲနေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် စုံစမ်းပြီးပါပြီ မ ရာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲဟင်၊ ဒါတွေက မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသဖြင့်လည်း ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထလာတော့သည်။ ဒေါသကြောင့် ကိုတင့်မောင် မျက်နှာကိုလည်း ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသေးသည်။ တကယ်တော့လည်း ကိုတင့်မောင် အသက်မှာ သက်သက်နှင့် သိပ်မကွာလှပေ။ ကိုတင့်မောင်သည် မိမိထက် များစွာငယ်သော ကောင်ကလေးမဟုတ်ကြောင်း ယနေ့မှ သေသေချာချာ သတိထားမိ၏။

“ဆိုင်တာပေါ့ မမရာ၊ မမ ယောက်ျားနဲ့ ကွဲနေတယ်ဆိုရင်

ကျွန်တော် ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဟေ့ မင်းစကားတွေ တဖြည်းဖြည်း လွန်လာပြီနော်၊ မင်း ငါ့ကို နှောင့်ယှက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ၊ စာသင်ခန်းထဲက လူတွေကလည်း မင်းနဲ့ငါ့ကို တွဲလွန်းလို့ မဟုတ်မဟတ်တွေ ပုတ်ခတ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းငါ့ကို ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရက်တာ အံ့ပါရဲ့ကွာ အံ့ပါရဲ့”

သက်သက်က ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး လမ်းလယ်ကောင် ကြီးတွင် ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် အော်ပြောမိတော့သည်။

“ဒီမှာ မမ၊ ခင်ဗျားအသည်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် နည်းနည်း ပါးပါး လှုပ်ရှားပေးဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် အရူးကလေးဆိုပြီး ဂရုမစိုက် မလေးမစား လုပ်ထားတာတော့ ခင်ဗျား မတရားပါဘူး၊ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် ချစ်တာဟာ မိုက်ရူးရဲ့ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနေရတဲ့ ဘဝကို ကျွန်တော် သနားလွန်းလို့ သိလား”

“မလိုပါဘူး မောင်တင့်မောင်ရယ်၊ မင်းကို ငါတော်တော် အားကိုး ယုံကြည်ခဲ့မိတာတွေဟာ ခုတော့ လူပေါင်းမှားပြီပေါ့နော်၊ မင်း ငါ့ကို အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်လိုက်ပို့နေကျ တာဝန်ကိုလည်း နက်ဖြန်ညကစပြီး ရပ်လိုက်ပေရော၊ သွားမယ် မောင်တင့်မောင်”

“နေပါဦး မမ ရယ်၊ ကျွန်တော် ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိပါ သေးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုတင့်မောင်က သက်သက် လက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး တားလိုက်၏။ ဖြုန်းခနဲဖို့ လန့်သွားသော သက်သက်က ခဏကြာမှ ဆောင့်ရုန်းလိုက်မိသည်။

“မင်း လွန်ပြီနော်၊ မင်း ဘာတွေပြောပြော၊ ငါ့ကိုမင်း ဘယ်လို ထင်ထင် ငါ ဒီကျောင်းကိုလာနေတာဟာ လင်ယူဖို့၊ ရည်းစားထားဖို့

မဟုတ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ထားပါ။ ငါ့အဖို့ဟာ ဒီနှစ် မက်ထရစ်အောင် ဖို့ကိစ္စကလွဲပြီး ငါ့ဘဝ ငါ့ကမ္ဘာ စိတ်ဝင်စားစရာ တခြားဘာမှမရှိဘူး။ ဒါနောက်ဆုံး စကားကုန်ပဲ”

စကားကို ဆုံးအောင် ဖြတ်နေသည့် ကြားမှပင်...

“ခင်ဗျားအသည်းကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကြိုးကိုင်နေပါပြီ။ ပင်ကိုကတော့ ခင်ဗျားရုပ်ဟာ ဒါလောက် အသည်းမာမယ့်ရုပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ”

သက်သက်၏ ဟေ သံက တစ်လမ်းလုံး ပဲ့တင်ညံများသွား သလား မဆိုနိုင်ပေ။

“မင်းဟာ စုံထောက်များလားကွယ်၊ သူဟာ မင်း ထင်သလို ငါ့ အသည်းကို ဖမ်းဆုပ်ထားရာသူ မဟုတ်ဘဲ ငါ့ဘဝရဲ့ အသက်ဝင်လှုပ်ရှား မှုများအတွက် အင်အားဖြည့်တင်းပေးနေရာတဲ့ သူပါ”

ထိုစကားလုံးများမှာ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေမိသည်။ ၁၀ နာရီထိုး ရန် ၅ မိနစ်မျှသာလိုတော့သဖြင့် တချို့အိမ်တွေမှာ မီးပင်ပိတ်ထားကြ လေပြီ။

“ဘဝဆိုတာ လှုပ်ရှားရမယ်မဟုတ်လား မောင်တင့်မောင်၊ ငါဟာ အသေကောင်ကြီးလို မနေနိုင်ဘူး၊ အသက်ဝင်လာနေစဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ဘဝ ကို မင်းဘာပြုလို့လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးနေချင်တာလဲ ဟင်”

“အဲဒါ မမသက် ကျွန်တော့်စေတနာ မေတ္တာတွေကို စော်ကား လိုက်တာပဲ၊ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ မမသက်၊ ကဲပါလေ၊ မမ သက် စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ နေပါတော့”

အဖြစ်ကတော့ ရုပ်ရှင်လည်း ဆန်လှသည်။ ပြောရသည့် စကား လုံးတွေကလည်း ကဗျာကာရန် စာလုံးတွေလို ဖြစ်နေသည်။ သက်သက်

က ကျောခိုင်း၍ ထွက်သွားသော သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ နောက်မှ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် အိမ်ဘက်ကို သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရတော့သည်။

ထိုညက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဘောက်ကျပြီးနောက် ကိုတင့်မောင်တစ်ယောက် ကျောင်းမှထွက်သွားတော့သည်။ စာမေးပွဲနား နီးခါမှ ကျောင်းက ထွက်သွားသည့် ကိုတင့်မောင်ဖြစ်ပုံကိုတော့ သက် သက်က လုံးဝမကျေအပ်။ ဤကိစ္စအတွက်နှင့် ဤမျှစိတ်မခိုင်ပုံကိုတော့ ချီးကျူးစရာ မရှိပါချေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းကို ဦးနှောက်ရှုပ်ခံပြီး မတွေးတော့ဘဲ ဆရာပေးသမျှ စာတွေကိုသာ တကုန်းကုန်းကျက်မှတ် လေ့လာရင်း သူ့စိတ်ကို ဖိနှိပ်မေ့လျော့ထားခဲ့သည်။ တစ်လ နှစ်လ သုံးလနှင့် ရှေ့လဆီလျှင် စာမေးပွဲဝင်ကြရတော့မည်။ စာမေးပွဲနီးလာလေ ကိုတင့်မောင်အကြောင်း ခေါင်းထဲ ဝင်မလာအောင် ဖျောက်ဖျက်ရလေ နှင့် သက်သက်မှာ ဒုက္ခကြီးစွာ တွေ့နေရတော့၏။

ထောက်ပံ့သူက စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် ကူညီနေချိန်တွင် ကူညီ ရကျိုးနပ်အောင် ရွက်ဆောင်ကြိုးစားရမည့် ဝတ္တရားက သက်သက်၏ အကြီးမားဆုံး တာဝန်မဟုတ်ပါလား။

စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် အတွေးလွန်ပြီး ပြန်လာသော သက်သက် မျက်လုံးအစုံမှာ လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်သို့ ရောက်သွား၏။ မီးချောင်း ရောင်အောက်ဝယ် သက်သက်လာလမ်းကို မှန်းကြည့်နေသော လူ တစ်ယောက်ကို သက်သက်က ကွက်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သက် သက် မျက်လုံးများသည် ပြာခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ရှေ့ဆက်လျှောက် သွားရကောင်းနိုး၊ နောက်ပြန်လှည့် ပြေးရကောင်းနိုးနှင့် စိတ်ထဲ မသိုး မသန့် ဖြစ်သွားရ၏။ သည်အချိန်အတွင်းမှာပဲ မီးရောင်အောက်မှ သူ သည် သူ့အနားသို့ ရောက်လာပါချေပြီ။

“မင်း... မင်း ငါ့ကိုလာပြီး နောင်ယုက်ပြန်တာပေါ့လေ”

ဒေါသမှာ ချုပ်မရပြန်တော့ပေ။ မီးရောင်လင်းလင်းကြီးမှာ တွေ့ဆုံခြင်းမို့လည်း ရှက်ခြင်းတရားက သက်သက် တစ်ကိုယ်လုံးကို စိုးမိုးသွားရသည်။

“မမသက် တစ်ယောက်ထည်း ခုလိုပြန်ရတာကို စိတ်ထဲ မချလွန်းလို့ပါ မမသက်ရယ်”

“မလိုပါဘူး မောင်တင့်မောင်၊ ငါကလေး ကလေးမှ မဟုတ်တာပဲ၊ မင်းနဲ့ မတွေ့ခင်တုန်းကလည်း ငါတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲ သွားနေကျပါ။ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး”

သက်သက်က ဒါပဲ ပြတ်ပြတ်ပြောချလိုက်၏။ အိမ်ထောင်သည်မို့ အကြားအမြင် အတွေ့အကြုံက များခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် မောင်တင့်မောင်လို ကောင်ကလေးမျိုးကို ယခုလို စကားပြတ်နဲ့ ဖြတ်နိုင်မှတော်ပေမည်။

“မမသက် ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံတာဟာ တင်းလွန်းပါတယ် မမရယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကျောင်းက ထွက်သွားပေမဲ့ ညတိုင်း မမသက် မသိအောင် တစ်ညမပျက် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသူပါ”

သည်လိုပြောသံကလေး ကြားရတော့လည်း သက်သက်မှာ သနားသွားရ၏။

“မင်း စာမေးပွဲ မဖြေတော့ဘူးလား။ ခုမင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲဟင်”

“ဖြေမှာပေါ့ မမသက်၊ မမသက် ကျွန်တော့် မျက်နှာကိုမြင်ရရင် ဒေါသထွက်နေမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော် မမသက်နဲ့ ဝေးဝေးကို ပြောင်းသွားတာပါ။ ကျွန်တော် ခု (...) ကျောင်းမှာ တက်နေသားပဲ။ ခုနှစ် ကျွန်တော် ဝင်ဖြေမှာပါ”

“အေးလေ ဒီလိုဆိုလည်းပြီးရော။ ကဲ မမပြန်မယ်၊ မင်းလည်း ပြန်တော့”

“ပို့နေကျ ကံ့ကော်ပင်ကြီးနားထိတော့ လိုက်ခဲ့ပါရစေဦး မမ သက်ရယ်နော်”

မိမိအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ကြီးကြီးနှင့် စောင့်ရှောက်နေသူ တစ်ယောက်မို့လည်း သက်သက်က ရက်ရက်စက်စက် ထပ်မပြောရက်တော့ဘဲ၊ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ရသည်။ တစ်လမ်းလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောမိကြတော့ဘဲ ကံ့ကော်ပင်ကြီးနားရောက်လာကြလေသည်။

“ကဲ ပြန်ပေတော့ မောင်တင့်မောင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်” သက်သက်က လက်ကလေး မြှောက်ပြရင်း နှုတ်ဆက်ကာ လူချင်းခွဲလိုက်ရတော့သည်။

မောင်တင့်မောင်

မင်းဆီက စာရပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ မင်းနဲ့ မမဟာ ဘယ်လိုမှ နီးစပ်စရာ လမ်းမမြင်တဲ့သူနှစ်ဦးပါ။ နောက်ပြီး မင်းလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နုနုထွတ်ထွတ် အညွန့်တက်စ အရွယ်ကလေးကို မမလေ အညွန့်မချိုးရက်ပါဘူး။

နောင်တစ်ခါ မင်းသိထားရမှာက ငါ့ရဲ့ရင်ငွေဟာ တစ်နေ့ မင်းအဖို့ ‘အေး’ သွားမယ့် ရင်ငွေပါကွယ်။ အရွယ်မမျှတဲ့ ခရီးစဉ်ကြီးကို လျှောက်ရင်း မင်းတစ်နေ့နေ့ ငါ့အပေါ် ငြီးငွေ့သွားမှာ တွေကိုလည်း ငါ့တွေးမြင်ထားပါသေးရဲ့။ ငါ့ရဲ့ အေးစက်နေတဲ့ အသည်းဟာ မင်းလိုချင်နေတဲ့ ပူပူနွေးနွေးချစ်ရင်ငွေကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ပေးနိုင်မှာလဲကွယ်။ မမရဲ့ ‘မေတ္တာ’ တွေဟာ သေသွားပြီ ဖြစ်တဲ့ မမသားလေးနဲ့တူတူ မြှုပ်နှံစတေးလိုက်ရပါပြီကော

မောင်လေးရယ်။

မမကို မမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့...

မမသက်

ကိုတင့်မောင်ထံမှ စာကိုရလျှင်ရချင်း ကြာကြာပင် မဆိုင်းတော့ဘဲ အထက်ပါစာကို သက်သက်က စာတိုက်မှ ထည့်လိုက်လေတော့၏။ မတုံ့ပြန်နိုင်သော ဘဝကို တွေးမိတိုင်းလည်း စိတ်နာမိသည်။ တကယ်တော့ သက်သက်၏ အပျိုဘဝ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွင် မကြာခဏ တွေ့ဆုံရင်ငွေလွဲခဲ့ရသော အိပ်မက်ချစ်သူမှာ ကိုတင့်မောင်လို လူသာလျှင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုလပ်နှင့် လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ် ကလေးဟူသော ပြဿနာကို တွေးလိုက်ရင်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်သွားရ၏။ သို့ကြောင့်လည်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်ရပေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် စောစောတွင် “ကျောင်းသားတစ်ဦး သူ့ကိုယ်သူ” ဟူသော သတင်းများသည် သက်သက်ကို ချောက်လှန်ကြပါလေကုန်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား”

လောကကြီးသည် သက်သက်၏ ရှေ့မှောက်ဝယ် ဘာတစ်ခုမျှ သုံး၍ မရအောင်ပင် ပျက်စီးကြေမွသွားကြလေတော့သည်။

* * *

တိတ်ဆိတ်သော ညဝယ်မိုးက စဲနေရာမှသည်လောပြန်ချေပြီ။ မြစ်ဆိပ်ကမ်းမှ လှိုင်းလုံးကလေးများသည် ငွေမြားတံ မိုးရေစက်များကြားမှ သက်သက်နှင့် မှိုင်းကို ငေးမော့ခုန်ပေါက်ကြည့်နေကြ၏။ မှိုင်းသည် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ သက်သက်၏ သွယ်ပျောင်းနှူးညံသော

လက်ချောင်းသွယ်သွယ် ကလေးများကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်နေရှာသည်။ သက်သက်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းလည်း သူလုပ်ပုံတွေကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သက်သက်သည် မက်ထရစ်ကို ထိပ်ဆုံးမှ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ စစ်ပွဲတစ်ခုကို အားတက်သရော အသက်စွန့်တိုက်လာခဲ့သူ ကလေးက ယခုတော့ သူ့ရှေ့တွင် စစ်အောင်လံ လွှင့်နိုင်ချိန်ကျမှ ရုတ်တရက် အရူးမကလေးတစ်ဦးလို ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ပြေးနေသည်ကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့နေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“ပန်းပင်ကလေးတစ်ပင်ဟာ အသီးအပွင့်တွေဝေလာမှ ပိုးဖျက်လို့ ပျက်စီးသွားပြီဆိုပါစို့၊ ဆုံးရှုံးရတာကတော့ စိုက်ပျိုးခဲ့သူ မဟုတ်ပါကလား သက်သက်ရယ်”

မိုင်း၏ နှလုံးသားတွင် သည်စကားလုံးများက ထုထောင်း ရိုက်နှက်နေကြသလိုပင် နာကျင်လာရ၏။ လည်ချောင်းထဲသို့ ဆို့၍ ဆို့၍ တက်လာသော ဤစကားလုံးများကို ပြောမထွက်မိစေရန် မိုင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ မနည်းဟန်ထားရလေ၏။ သက်သက်အဖို့ရာမှာလည်း သူ့ဘဝ၏ အားကိုးရာသခင် ‘မိုင်း’ ကို ယခုလို မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဘဝ၌ လာ၍ တွေ့ဆုံရခြင်းမှာ သူ့ဘဝအတွက် သူ့ဖြေဆိုခဲ့ရသော ဂဏန်းသင်္ချာမှ သုညသာလျှင် ဖြစ်နေပေတော့၏။ မိမိအတွက်နှင့် လူတစ်ယောက်၏ အသက်ပင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှတော့ သက်သက်ဆိုသည့် မိန်းကလေးက ဘယ်နေရာတွင် အသုံးဝင် တန်ဖိုးရှိလာဦးတော့မည်နည်း။

“ကိုကြီးကတော့ သက်သက် မက်ထရစ်အောင်တဲ့ စာရင်းတွေလို့ သိပ်ဝမ်းသာနေတာ။ ကောလိပ်ကိုဆက်ပို့ဖို့တောင် စီစဉ်ပြီးပြီ သိရဲ့လား”

မေတ္တာနှင့် ကရုဏာ ရေလှိုင်းတို့သည် မိုင်း၏နှုတ်ဖျားမှ ထပ်

မနားရိုက်ခတ်လာနေပြန်သည်။

“မက်ထရစ်အောင်ပေမဲ့ သက်ဘဝကတော့ အလကားပါပဲ အသုံးမကျတော့ပါဘူး မှိုင်း’ ရယ်၊ သက်ရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးတွေမှ မရှိတော့ဘဲ သက်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဘယ်နှယ်လုပ် လှုပ်ရှားနိုင်တော့မှာလဲ မှိုင်း ဒါကြောင့်”

“ဩ”

မှိုင်းထံမှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံကြီးမှာ ကြောက်စရာကြီးဖြစ်နေသည်။ သို့ကြောင့် မှိုင်း မျက်နှာကို ကြောက်ရွံ့စွာ မော့ကြည့်မိသည်။

“ဒီမှာ သေသေချာချာကြည့်စမ်း သက်။ အဲဒါ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ပြုစုရတဲ့ဒဏ်တွေပေါ့”

မှိုင်းက ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကြီးကို ဖြုန်းခနဲ ဆွဲချလိုက်ပြီး သူ့နဖူးပေါ်မှ ၂ လက်မအရွယ်ခန့်ရှိသော အနာရွတ်ကြီးကို သက်သက်မျက်နှာနားသို့ တိုး၍ပြလေသည်။ ဘယ်ဘက် နားရွက်တစ်ဖက်လည်း မရှိပါကလား။ သက်သက်က သူ့မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

“ငါ့မှာ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မိဘဆိုလို့ လက်ညှိုးထိုးပြစရာတောင် မရှိခဲ့ဘူး။ တော်တော်ကို ယုတ်မာတဲ့ ဆွေမျိုးတွေကြားမှာ ငါ့ဘဝဟာ နင်းပြားဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ငါလူမှန်းသူမှန်းသိတော့ ဆွေမျိုးတွေကို ပုန်ကန်ပြီး အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တေခဲ လေခဲတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိလာတယ်။ ငါ့မှာ ဥစ္စာပစ္စည်းလည်း စုမိဆောင်းမိပြီ။ ငါဘာတွေလုပ်သလဲ သိလား။ ငါ့လို မိဘမဲ့နင်းပြားကလေးတွေရဲ့ ဘဝကို ငါအတတ်နိုင်ဆုံး ကယ်တင်ခဲ့တယ်။ ငွေလိုသူကိုငွေ၊ ပညာလိုသူကို ပညာ ငါတတ်နိုင်သလောက် ကူညီခဲ့တယ်။ အဲဒီစာရင်းထဲမှာ တင့်မောင်ရော မင်းရောပါခဲ့တယ်။ ငါလေ... ငါဟာ

မင်းတို့ ဘဝကောင်းစားရေးအတွက် ဓားပြတိုက်ပြီး ငါ...”

“တော် တော်ပါတော့ မှိုင်း”

သက်သက်က နားကိုပါ ပိတ်ရင်း မကြားဝံ့စွာဖြင့် တောင်းပန် လိုက်၏။

“ဘာလို့ တော်ရမှာလဲ၊ မင်းကငါ့ကို ဓားပြဆိုတာနဲ့ ရွံသွားပြီ ပေါ့လေ၊ ဟေ့ ဒီမှာသက်သက် ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ ဓားပြဆိုပေမဲ့ ပစ္စည်းယူ လူသတ် မုဒိမ်းကျင့်နေတဲ့ ဓားပြစုတ်မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ နောက်ပြီး မရှိဆင်းရဲတဲ့ သူများကိုလည်း ငါဘယ်တော့မှ မစော်ကားဘူး၊ ကျိကျိ တက်အောင် ချမ်းသာနေတဲ့ သူတွေဆီကမှ ငါက ငါ့လုပ်ငန်းကိုပြပြီး တောင်းယူတာ နားလည်ရဲ့လား”

သက်သက်မှာ နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း အသားတွေ ဆတ် ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့လာရ၏။

“အို ‘သက်’ အတွက်နဲ့ ကိုတင့်မောင်လည်းဆုံးပြီး မှိုင်းလည်း ဖြစ်ချင်ရာတွေ ဖြစ်နေတာမို့ သက်သက် ဒီလောကကြီးမှာလည်း မနေရ ပါစေနဲ့တော့၊ သက်ကို မှိုင်းလက်နဲ့ သတ်စမ်းပါ သတ်လိုက်ပါ”

“ဟေ့ ဓားပြဆိုပေမဲ့ မင်းလို နုနုထွတ်ထွတ် လှလှပပ မိန်းကလေး ဆိုတာတော့၊ သူ့အသက်ဆိုရင် ပုရွတ်ဆိတ်ကလေး တစ်ကောင်ကို တောင် အကြောင်းမဲ့ မသတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကို မင်းနားလည်ထားပါ”

သက်သက်က ရှိုက်၍ ရှိုက်၍သာ ငိုနေမိပါတော့၏။

“ငါသာ ၅ မိနစ်လောက် ဒီနေရာကို နောက်ကျရောက်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ဒီမြစ်ပြင်ကြီးမှာ မင်းရဲ့ လှပတဲ့ ကိုယ်လုံးကလေးနဲ့အတူ ငါ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေပါ စတေးပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပဲနော်”

သူက အားမလိုအားမရ တတွတ်တွတ် ပြောရင်း သက်သက်၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို အစ်အစ်မြည်အောင် တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်တော့

သည်။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက်ဆီမှ တဝီဝီ ပြေး၍လာကြသော ပိုင်ယာလက်စ် ရဲကားများမှ မီးရောင်းဝင်းဝင်းများမှာ သက်နှင့် မှိုင်းတို့ နှစ်ဦးစလုံးရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး ထိုးလိုက်ပါတော့သည်။ သက်သက်က မှိုင်းကိုယ်လုံးကြီးကို တအားတွန်းထိုးပြီး ဝေးရာသို့ အပြေးခိုင်းရတော့သည်။ သူ့အနေနှင့်မူ မြစ်ပြင်ကိုသာ မျက်စောင်းထိုးထားပြီးဖြစ်၏။

“ပြေးပါ မှိုင်းရယ်... ရဲတွေ လိုက်လာကုန်ပြီ”

သက်သက်သည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုရုပ်နေသော သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကိုသာ တွန်းပို့ရပေမဲ့ အားကတော့ မရှိတော့ပေ။ ဓာတ်မီးရောင်များနှင့် ဖိနပ်သံများကို ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သက်သက်သည် ဘာကိုမျှသတိမရတော့ပေ။ အရုပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ပင် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် ပိတ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်မှ ပုံလျက် လဲကျသွားတော့သည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာများတွင် စက်ရုပ်သတင်းအဖြစ်နှင့် မက်ထရစ်ကျောင်းသား ကိုတင့်မောင် သေဆုံးခြင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသော ‘မမသက်’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ရဲအဖွဲ့ကြီးမှ အလိုရှိနေသော နာမည်ကြီး ကိုယ်ပျောက်စောရ ‘ဗိုလ်ညိုမှိုင်း’ အား ကမ်းနားလမ်း ဗိုလ်တထောင် ဆိပ်ကမ်းမှ လက်ရဖမ်းဆီးမိခြင်းဟူသော သတင်းတွေကို လူထုတစ်ရပ်လုံး ဖတ်ကြရတော့သည်။

သက်သက်တစ်ယောက် မက်ထရစ်ကို ထိပ်ဆုံးမှ အောင်မြင်ခဲ့သလို ကိုတင့်မောင်လည်း မက်ထရစ် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့၏ ကြိုးစားမှုများမှာ သူတို့ဘဝအတွက် ဘာတစ်ခုမျှ အကျိုးမပြု

နိုင်ကြရှာတော့ချေ။ ဒါတွေထက် အသက်နှင့်ရင်း၊ ဘဝနှင့်ရင်းပြီး တည်ဆောက်ခဲ့သော ဘဝသခင် သူတို့၏ စေတနာရှင်ကြီး၏ ပြုစုကြိုးပမ်းမှုမှာလည်း စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သော လူငယ်နှစ်ယောက်အတွက် ပြုပျက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်များက အသည်းနာစရာ အကောင်းဆုံး မဟုတ်ပါလား။

“ပန်းပင်ကလေးတစ်ပင်ဟာ အသီးအပွင့်တွေဝေလာမှ ပိုးဖျက်လို့ ပျက်စီးသွားပြီဆိုပါစို့၊ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာကတော့ စိုက်ပျိုးသူပါပဲ။ အားလုံးဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ့်ဘဝဟာ ဘယ်သူ့အတွက် ရပ်တည် လှုပ်ရှားပေးနိုင်ဦးတော့မှာလဲ သက်သက်ရယ်”

ရုပ်ရည်ရူပကာအားဖြင့် ဘယ်လိုမှ ကဗျာမဆန်သူတစ်ဦး၏ ပါးစပ်မှ ကဗျာဆန်ဆန် ထွက်လာသော ဤစကားစုကို ကြားလိုက်ရသော ရဲအချိုနှင့် ရဲမှူးတို့သည် သရော်ပြီး ပြုံးရင်း ဗိုလ်ညီမှိုင်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကာ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ကြလေတော့သတည်း။

၁၉၆၁၊ မေ၊ မြဝတီ။

